BOLŞEVİK PARTİ İNŞASI İÇİN - JÎ BO SAZBÛNA PARTİYA BOLŞEWÎK

BOLŞEVİK PARTİZAN

Bütün ülkelerin işçileri birleşiniz! • Bütün ülkelerin işçileri ve ezilen halklar birleşiniz!
Karkerên hemû welatan yekbin! • Karkerên hemû welatan u gelên bindest yekbin!

• Sayı / Hejmar: 173 • Ocak / Çile 2016 • Fiyatı / Biha: 2 YTL

SİLAHLAR SUSSUN, SİYASET KONUŞSUN!

BARIŞ HEMEN ŞİMDİ!

İÇİNDEKİLER

3
SİLAHLAR SUSSUN, SİYASET KONUŞSUN! BARIŞ HEMEN ŞİMDİ!

7
ŞİMDİKİ DURUM/GELİŞME PERSPEKTİFLERİ VE BOLŞEVİK TAVIR

41
MUSTAFA SUPHİ VE ONDÖRT YOLDAŞINI ANIYORUZ!

51
BARIŞA BARBAR SALDIRI!

52
İKİ GÜNCEL KONUDA TAVRIMIZ

53
BARIŞ BLOKU KONUSUNDA TAVRIMIZ

54
AVUSTURYA'DAN "DEVRİMCİ KOMÜNİST PARTİ İNŞA İNİSİYATİFİ" (IARKP) ADLI ÖRGÜTÜN 10. KONGREMİZE MESAJI

55
STÊRKA BOLŞEWÎK: KUZEY KÜRDİSTAN'DAKİ SAVAŞ DERHAL SONLANDIRILMALIDIR!

58
BOLŞEVİK DEVRİM: HDP'YE YÖNELEN FAŞİST, IRKÇI SALDIRILARI KINIYORUZ!

60
PARTİ PROPAGANDASINDAN...

BOLŞEVİK PARTİZAN

V.i.S.d.P. &Yazışma Adresi: K. İnan
12 Rue de Rome, Boite Postale No: 287
67000 France

Tel. & Fax: 0033 (0) 388 60 74 04
İnternet: **www.bolsevikparti.org**
E-Mail: **mail@bolsevikparti.org**

Fiyatı: 2 TL, £ 1.50, 2 EURO

Sosyal medyada da yazılarımız yayınlanmaktadır. Bizi sosyal medya üzerinden de takip edebilirsiniz. Adreslerimiz şöyledir:

https://www.facebook.com/profile.php?id=100009309437062
https://**twitter.com/BolsevikP**
https://www.facebook.com/profile.php?id=100009532219679
https://**twitter.com/BolsevikD**
https://www.facebook.com/profile.php?id=100009360178673
https://**twitter.com/SterkaB**

SİLAHLAR SUSSUN, SİYASET KONUŞSUN!

BARIŞ HEMEN ŞİMDİ!

2016'ya Kuzey Kürdistan'da savaşın AKP/Erdoğan siyasi iktidarı altında faşist T.C. devleti tarafından yükseltildiği şartlarda girdik. Kuzey Kürdistan'da birçok ilçe, birçok mahalle abluka altında. Türk faşist ordu, polis, özel harekat güçleri tanklar, ağır silahlı zırhlı araçlar, helikopterler desteğinde Kürt halkı adına bölgedeki "Halk Meclisleri" tarafından özyönetim ilan edilen alanlarda, bu özyönetimi kazılan hendeklerde, kurulan barikatlar arkasında elde silah savunmaya çalışan güçlerin direnişini kırmak için barbarca saldırıyor. Faşist devlet güçleri, silahlı direnişçilerin halk desteğini kırmak için halkı evlerini terk etmeye çağırıyor. Buna karşı, direnişin örgütleyicisi PKK halkı evlerini terk etmemeye, direnişe doğrudan destek vermeye çağırıyor. Evlerinde kalanlar abluka altında olan ve savaşın tüm

şiddetiyle yaşandığı yerlerde doğrudan savaş hedefi haline geliyorlar. Faşist devletin, AKP/Erdoğan iktidarının kulakları halkın "Edi bese" "Aşiti" çığlıklarına kapalı. Savaşı "son barikat kaldırılana, son hendek kapatılana kadar" , "kamu güvenliği sağlanana kadar" sürdürme kararlılığını hergün yeniden açıklıyor. Kamu güvenliğinin sağlanmasından anladıkları, bölgede özyönetim ilanlarında ifadesini bulan, faşist T.C.'nin iktidarının reddinin reddi!

Faşist T.C. ulusal sorunda bütün tarihinde yaptığını tekrarlıyor. "Ben iktidarımı paylaşmam, iktidarımı kabul etmeyeni yok ederim" diyor!

MHP/CHP burjuva muhalefeti AKP hükümetini ondan daha ırkçı olan bir cepheden eleştirip, zamanında neden şehirlere silah yığılmasına, yolların kesilmesine vb. göz yumulduğunun hesabını soruyor. PKK ile neden görüşülmüş olduğunun, "çözüm süreci" denen sürece neden girildiğinin hesabını soruyor. Bu ortamda PKK cephesinden savaşı yükseltme ve bütün Türkiye'ye yayma çağrıları yanında, cılız olarak da olsa gelen, "ateşkes" ve "görüşmeye hazırız" mesajları da AKP hükümeti tarafından kolaylıkla duymazdan geliniyor. Toplumun değişik kesimlerinden gelen barış çağrılarına devletin tepkisi, çağrıcıları "hain" "beşinci kol" vb. ilan edip, bunları susturmak için polisiyle, yargısıyla harekete geçmek oluyor. Kuzey Kürdistan'da yaşanan savaşa, Türkiye kesiminde tam bir cadı kazanı atmosferi eşlik ediyor. Burada Kuzey Kürdistan'daki direnişe destek eylemleri yapan devrimcilere karşı yargısız infazlar gündeme geliyor.

Faşist T.C. haksız, sömürgeci bir savaş yürütüyor:

Bugün faşist T.C.' nin Kuzey Kürdistan'da yürüttüğü savaş, bütünüyle haksız, barbar, sömürgeci bir savaştır. Hiçbir burjuva devletin kendi egemenlik alanı içinde ikinci bir iktidara izin vermeyeceği, bunu ezmek için savaş yürütmek dahil her şeyi yapacağı gerçeği, T.C.'nin savaşının haksız, barbar, sömürgeci bir savaş olduğu gerçeğini ortadan kaldırmıyor.

Kürt ulusunun kendi kaderini kendisinin tayin etmek istemesi onun en tabii hakkıdır. Anda T.C. devletinin varlığını sorgulamadan ilan edilen özyönetimler bu hakkın kullanılmasının en geri biçimlerinden biridir. Özyönetim ilanları ve ilan edilen özyönetim alanlarında bunların savunulması için yürütülen savaş, ezilen Kürt ulusunun ulusal özgürlük taleplerinin savunulması noktasında haklı bir savaştır. Bu 10 Ağustos 2015'ten itibaren yapılan somut özyönetim ilanlarının yanlış siyasi değerlendirmeler temelinde zamansız yapılmış olması gerçeğinden bağımsız olarak böyledir.

Biz komünistler, ezilen ulusların ayrılıp ayrı devlet kurma hakkının savunucularıyız. Uluslar ve halklar arasında gerçek bir birlik, ancak eşitler arasında gönüllü bir birlik olduğu zaman söz konusudur. Onun dışındaki bütün birlikler yıkılmaya mahkumdur, er geç yıkılacaktır.

Bu savaştan devrim çıkmaz:

Bugün yürüyen savaşın Kuzey Kürdistan/Türkiye'de, Kürt Sorununun T.C. devletinin varlığının sorgulanmadığı şartlarda, –ki PKK'nin, KCK'nin, DTK'nın önerdiği çözüm T.C.'nin varlığını sorgulamayan bir çözüm– PKK/devlet görüşmeleri

yoluyla barışçı çözümü açısından getireceği hiçbir olumlu katkı yoktur. Tersine T.C. açısından bu savaş bu görüşmeleri kesmek ve aynı zamanda demokratikleşme yönünde atılması mümkün olan adımların önünü kesmek için bir bahanedir. Kamu güvenliğini sağlama adına faşizmi yoğunlaştırmanın bir bahanesidir. Bu savaş Kürt halkına ölümden, sürgünden başka bir şey getirmemektedir.

Bugünkü ortamda Kuzey Kürdistan'da esasta PKK güçlerinin faşist devlet güçleriyle savaşı olarak yürüyen bu savaşın, alandaki Kürt halkının bir genel ayaklanmasına dönüşmesinin mümkün olmadığı pratikte görülmüştür. Alanda ölüm pahasına direnen PKK güçleri ve taraftarları dışındaki kesim savaş alanını terk etmektedir. Doğrudan savaşmayan, önemli bir bölümü evlerini barklarını terk etmek zorunda kalan emekçilerin bir tek acil talebi vardır: Yeter Artık! Silahlar Sussun, Analar Ağlamasın, Hemen Barış! PKK'nin metropollerdeki Kürt'lere yaptığı her yeri Kobane'ye, Cizre'ye, Sur'a vb. döndürme çağrıları PKK'nin örgütlü güçleri dışında yankı bulmamaktadır. Türk emekçilere yapılan çağrılar ise cevapsız kalmaktadır.

Yine bugünkü ortamda, Kuzey Kürdistan'da faşist Türk devletinin kışkırttığı ve sertleştirerek sürdürdüğü bu savaş ortamının, Türkiye'deki faşist devleti yıkmak için genel bir devrim savaşına dönüştürmenin şartları da yoktur. Nedir bugünkü ortam?

İşçi sınıfı hareketi henüz ekonomik taleplerle mücadelenin ötesine geçmemektedir. Bırakalım devrim mücadelesini, sendikal bazdaki işçi hareketi bile çok cılızdır. Türk işçi ve emekçileri içinde Türk şovenizmi ve Türk ırkçılığı etkindir. Türkiye'de komünist ve devrimci örgütlerin işçi sınıfı ve emekçi halk içindeki gücü marjinaldir. Bu güçlerin bir kesiminin yaptığı savaşı Türkiye'ye taşıma, devrimci ayaklanma, "sosyalist halk savaşı!"nı geliştirme çağrıları, ancak örgütlerin kendi dar örgütlü kesimine yapılan yanlış bir "öncü savaşı"na, halksız bir halk savaşına çağrı olarak kalmaktadır. Yanlış bir eylem çizgisi temelinde gerçekleştirilen kimi eylemler emekçi halkı demokratik, devrimci mevzilere çekecek yerde, onlardan uzaklaştırmaktadır. Böyle bir ortamda Kuzey Kürdistan'daki direnişin yalnız kalması kaçınılmazdır. Bu çok kötü bir durumdur. Fakat durum budur.

Bu savaşın sürmesinde halkların hiçbir çıkarı yoktur:

Bu savaşı devrimle engelleme ya da devrime dönüştürme imkanımızın olmadığı şartlarda, savaş PKK açısından T.C.'nin varlığı sorgulanmaksızın, devlet içinde elde edilmesi amaçlandığı söylenen yerinden yönetim/özyönetim açısından da, en iyi halde yeniden kurulması kaçınılmaz olan pazarlık masasında PKK'nin pazarlık gücünü arttırmak için yürütülen bir savaş anlamını taşımaktadır. Pratikte savaş gelinen yerde bu amaca da hizmet etmez durumdadır. PKK askeri olarak güç kaybetmektedir. PKK'nin öngördüğü özyönetim aslında KK/T'de 12 Eylül faşist Anayasa'sının yerine geçirilecek burjuva demokratik yeni bir Anayasa çerçevesinde çözülebilir bir sorundur. Savaş aslında böyle bir çözümü de ertelemekten başka bir işe yaramamaktadır.

Yer yer, yürüyen savaşın devletten bağımsız olarak ele alınan "saray"ın, " Diktatör Erdoğan'ın" "AKP'nin" savaşı olduğu tezleri de savunulmakta; hatta orduya,

askerlere "sarayın savaşı"na katılmama çağrıları yapılabilmektedir. Bu yaklaşımla direniş devlete karşı değil, AKP/Erdoğan'a karşı ve onları zayıflatmak, en iyi halde yıkmak için yürütülen bir direnişe dönüşmektedir. Eğer amaç buysa, anda savaşın sürdürülmesinin bu amaca da hizmet etmediği tespit edilmek zorundadır. Bu savaş bugün AKP/Erdoğan iktidarının yerini sağlamlaştırmasına yaramaktadır.

Bu savaşın sürmesinde Kuzey Kürdistan/Türkiye halklarının hiçbir çıkarı yoktur. En başta Kürt halkı bu savaşın doğrudan mağduru durumundadır.

Hemen, şimdi, derhal ve kayıtsız koşulsuz silahlar susmalıdır:

Bu savaşa karşı bugün takınılacak tek demokrat ve devrimci tavır, bu savaşın derhal durdurulması için en geniş barış hareketini yaratmak, kitleleri "Silahlar Sussun, siyaset konuşsun" "Barış hemen şimdi" talepleri temelinde harekete geçirmek için çalışmaktır.

Bugün devrimciler, demokratlar, yurtseverler için tutulması gereken ana halka, derhal ve kayıtsız koşulsuz bu savaşa son verilmesi mücadele etmek olmalıdır. Kitleler bu temel talep etrafında birleştirilmelidir.

Biz Bolşevik komünistler, barış isteyen insanları barışçıl kitle gösterilerine çağırıyoruz. Milyonlarca işçinin emekçinin barış için sokağa dökülmesi şartlarında hiçbir burjuva hükümeti savaş yürütemez!

Biz tabii ki kapitalizmin egemenliği şartlarında gerçek ve kalıcı bir barışın da; ezilen ulusların kendi kaderlerini özgürce tayin edeceği şartların da yaratılamayacağını; bütün bunlar için toplumun tümüyle demokratikleştirilmesi gerektiğini; bunun devrim gerektirdiğini biliyoruz. Bunu bugün yaratılması zorunlu olan Barış Hareketi içinde de hep yeniden vurgulayacağız. Fakat yürüyen ve halkların çıkarı açısından bugün mutlaka durdurulması gereken bir savaşta, biz komünistler yalnızca "gerçek barış devrimle gelir ve gelecektir" propagandası ile yetinemeyiz. Bu gerçeğin hep vurgulanması yanında, bugünkü savaşın durdurulması talebiyle bir barış cephesinin örülmesi de görevimizdir.

Bugün talep ettiğimiz barış, bu anlamda gerçek kalıcı bir barış değildir. Yalnızca yürüyen ve anda halklara hiçbir yararı olmayan, halklara, halkların kardeşliğine, en başta da Kürt halkına büyük acılar yaşatan bu savaşın durması anlamında bir barıştır istediğimiz. Böyle bir barış, o gerçek, kalıcı bir barış olmasa da, bugün halkların yararına olan tek çözümdür. İşçilerin–emekçilerin, halkların devrim mücadelesini ilerletme imkânlarını arttıran bir ortamın yaratılmasına hizmet edecektir böyle bir barış!

Onun için hemen şimdi kayıtsız, koşulsuz, inadına barış diyoruz!

Savaşın sonlanmasını isteyen barış isteyen bütün demokrasi güçlerinin merkezinde "silahlar sussun, siyaset konuşsun" olan bir kampanyayı örgütlemeye çağırıyoruz.

Kuzey Kürdistan'da bütün olmusuz şartlara rağmen, ölümüne direnen örgütlü Kürt güçlerine de, Türkiye'de ezilen Kürt ulusuna da en büyük destek, bugünkü şartlarda büyük kitlesel bir barış hareketini yaratarak verilebilir.

ŞİMDİKİ DURUM/GELİŞME PERSPEKTİFLERİ VE BOLŞEVİK TAVIR

Uluslararası alanda

Şu kriz meselesi…

Uluslararası alanda devrimci 'Sol' güçlerin genel yaklaşımı, sürekli kriz içinde bir kapitalist/emperyalist sistemin varlığıdır. Devrimci çalışma, devrimci faaliyetin neredeyse temel dayanağı yapılmaktadır krizin varlığı.

Biz Bolşevikler bu yaklaşımı doğru bulmadığımızı daha önce çeşitli yazılarımızda ortaya koyduk, uluslararası konferanslarda kriz sorununa ML yaklaşımın ne olduğunu açıkladık, öncelikle de devrimci çalışma ve faaliyetin devrimciler açısından krizin varlığına bağlı olarak ele alınmasının yanlışlığını gerekçeleriyle açıkladık.

Emperyalist sisteme kabaca bir göz attığımızda aslında bu sistemin yıkılmak için bütün gerekçeleri kendisinin yarattığını görürüz. Öyle bir sistem ki bu, Oxfam adlı Sivil Toplum Örgütü'nün (STÖ) heryıl yayınladığı zenginlik dağılımı istatistiklerine göre 2015 yılında bu dünyanın en zengin 62 kişisi, bu dünya nüfusunun yarısının yani, yaklaşık 3,5 milyar insanın zenginlikten aldığı paya eşit miktar zenginliğe sahipti. Dünya nüfusunun en yüksek gelirli %1'lik kesimi, yani aileleri ile birlikte 70 milyonluk kesimi, dünya nüfusunun geri kalan %99'luk kesiminin, 6 Milyar 300 milyonluk kesiminin zenginlikten aldığı paya eşit paya sahipti. Öyle adaletsiz bir gelir dağılımı ki var olan, aslında yalnızca emekçilerin yarattığı değerlere el koyarak, ranttan geçinen küçücük bir azınlk için yok yok iken, yüz milyonlarca insan açlık sınırı denen sınırın altında bir "gelir"le sürünmek zorunda kalıyor. Zenginlik adacıkları açlık ölümleri, yoksulluk okyanusu içinde yüzüyor. Emperyalistler kendi aralarında yürüttükleri dünyanın yeniden paylaşım dalaşında halkları birbirine kırdıran temsilci savaşları yürütüyor. Silah ticareti ile zenginliklerine zenginlik katıyor. Yüzbinlerce emekçi bu savaşlarda telef oluyor. Anda resmi rakamlara göre 60 milyon insan savaşlar ve açlık nedeniyle göç yollarında. Emperyalist talan ekonomisi yalnızca emekçi insanları iliğine kadar sömürmekle yetinmiyor, doğal kaynakları da kuruturcasına sömürüyor. Dünya bir iklim felaketinin kıyısında. İnsanlar arasındaki tüm ilişkilerin çıplak çıkar ilişkisine dönüştürüldüğü çürümüş bir dünya bu. Öyle ki, kapitalizmin henüz feodalizmi yıkma mücadelesi verdiği, burjuvazinin henüz devrimci olduğu dönemde "aydınlanma" hareketi içinde gerileyen din, değişik biçimleriyle, geleceği olmayan "vicdansız dünyanın vicdanı" olarak yine en tutucu biçimleri ile umut olarak ortaya çıkabiliyor.

Bütün bunlar alt alta sıralandığında evet bu sistem, büyük insanlığa, eğer barbarlık içinde yok olup gitmek istemiyorsanız beni yıkmanız gerekir diye bağıran bir

sistem. Bu anlamda ele alındığında emperyalist sistem, kapitalizmin çelişmelerini ilerisinde proletarya önderliğinde devrimlerin başladığı en uç noktalarına kadar derinleştiren, kapitalizmin genel kriz dönemi. Sorun şu ki, bu sistem buna rağmen ayakta. Ve bu sistem 20. yüzyılın, Ekim Devrimi ile başlayan ilk proleter devrimci dalgasını yara alarak ve fakat yıkılmadan aşan bir sistem. Bugün de bu sistem, halkların devrimci ayaklanmalarını, kendi hegemonya dalaşlarının bir parçası haline getirmeyi becerebilen bir sistem. Bunu en son Arap baharı denen olaylarda görüp, yaşadık. Bu anlamda ele alındığında sistemin kriz içinde olduğunun tespiti, en iyi halde devrimcilerin kendi kendilerini motive etmenin bir aracı olma işlevini görüyor, kısa dönemde büyük başarı hayalleri yayıyor ve orta vadede büyük hayal kırıklıkları ve kopuşlar yaşanmasından başka bir işe yaramıyor. Bu sistemi değiştirmek için, yarın devrim olacakmış gibi çalışan ve fakat bütün bilinçli hayatı boyunca devrimi göremeyecek olsa bile, aynı heyecan, aynı coşku ve bilimsel yaklaşımla çalışmaya hazır, çalışacak devrimcilere, komünistlere ihtiyaç var! Sonuçta emperyalist sistemi yıkacak olan tek güç bu tip insanların oluşturduğu komünist partilerin, bolşevik partilerin önderliğinde gerçekleşecek olan proletarya devrimleridir; proletaryanın önderliğinde demokratik ve sosyalist devrimlerdir. Emperyalizm, evet proletarya önderliğindeki devrimin objektif şartlarını her geçen gün daha fazla olgunlaştırmaktadır. Ama o "derinleşen genel kriz" nedeniyle kendiliğinden yıkılmayacaktır.

Devrevi ekonomik kriz açısından andaki durum

Devrimci çalışmayı adeta krizin varlığına bağlayanlar açısından tabii ekonomi de hep kriz içinde. Onlar için ekonomik kriz, ekonomik büyümenin gerilediği, olmadığı dönemlerdir. Ve bu zaten hep vardır. Bu bağlamda biz emperyalist ekonominin, bir kriz devresinden diğer kriz devresine geçen "devresel krizler" ekonomisi olduğunu biliyoruz. Fakat biz yine biliyoruz ki, dört aşamalı bu "kriz devreleri"nde var olan iki aşama, ekonominin kendini yenilediği "canlanma" ve hızlı büyüme yaşadığı "kalkınma" aşamalarıdır. Gerçek anlamda kriz aslında her kriz devresinin "kriz" ve "depresyon" evreleridir. Soruna hep somut yaklaşılmalıdır. Böyle yaklaşıldığında biz bugün dünya ekonomisinde şunu görüyoruz.

Bugün emperyalist dünya ekonomisi büyümeye devam etmektedir. 2014'te dünya ekonomisi %3,5 büyüdü. 2015 için beklenti %3 civarındadır. Eğilim bu büyümenin 2017 sonuna kadar artarak sürmesi yönündedir. Ancak bu işin ekonominin üretim ve hizmet alanı ile sınırlı olan yanı, reel ekonomi ile ilgili yanıdır. Bu gelişmeyi mali alanda her an çıkabilecek yeni krizlerin reel ekonomi alanına yansıması durdurabilir. Büyük bir mali kriz için yine aşırı şişen borç balonunun bir yerden patlaması yeter. Ya da Çin'de düşen büyüme hızının piyasalarda paniğe yol açması böyle bir krizi tetikleyebilir. ABD'de gündemde olan başkanlık seçimi sonrasında olası bir politika değişikliği piyasaları altüst edebilir. Bu arada petrol fiyatlarının aşırı ölçüde düşmesi, dünyanın en büyük tekelleri arasında bulunan petrol tekellerinin tahvillerinin aşırı değer kaybına ve borsalarda paniğe yol açması halinde de bir mali krizin tetiklenme ihtimali de vardır. Yani büyüme trendinin

sürmesi tehdit altındadır.

Dünya ekonomisinde yeni olan "gelişmiş ekonomilerin" en başta da ABD ekonomisinin katkılarının son dönemde görece olarak artması, "gelişmekte olan ekonomilerin" katkısının relatif gerilemesidir. Yine de "gelişmekte olan ekonomiler"in, büyüme oranı gelişmiş ülke ekonomilerinden çok daha yüksek olmaya devam etmektedir ve edecektir. Bu bağlamda örneğin ABD ekonomisindeki 2014 büyümesi %2,4 idi. 2015 büyümesinin %2,2 olması beklenir iken, Çin ekonomisinin büyümesi Ocak 2015 ortası verilere göre %6,9 oranında idi. Bu Çin'in 30 yılı aşkın ortalama %10 büyüme oranı ile karşılaştırıldığında düşük bir büyüme oranı ve fakat hâlâ gelişmiş emperyalist ekonomilerin büyüme oranı ile karşılaştırıldığında yüksek bir orandır. Dünya ekonomisinde büyüme açısından önceki yıllara göre yeni olan bir durum da, Rusya'nın bu büyümeye katkısının 2015 yılı açısından negatif katkı olmasıdır. 2014 yılında % 0,4 büyüme ile gerileyen Rusya ekonomisindeki negatif gelişme, 2015'te de sürmüş, Rusya ekonomisi 2015 yılında 2014'e göre %3 civarında daralmış/küçülmüştür.

Ekonomideki kimi gelişmeler doğrudan izlenen kimi siyasetlere bağlıdır. Örneğin petrol fiyatlarındaki olağanüstü düşüşler, ABD ve diğer batılı emperyalist güçlerin Rusya, İran, Venezüella gibi petrol/gaz üreticisi ve ihracatçısı kimi ülkelerin dünya ekonomisi, dolayısı ile siyasetindeki ağırlıklarını geriletme stratejisinin bir sonucudur. Ocak 2015'te bundan 4 yıl önce 130 doların üzerini gören varil petrol fiyatı 30 dolara kadar düşmüştü. Diğer yandan Ukrayna konusundaki dalaş nedeniyle batılı emperyalistlerin Rusya'ya karşı uyguladığı ambargo da Rusya ekonomisine darbe vuruyordu. Son olarak Rusya'nın, Türk hava sahasına girdiği gerekçesiyle düşürülen Rusya uçağı nedeniyle, Türkiye ile ticari ilişkilerinin bozulması, yalnızca Türkiye ekonomisine değil, Rusya ekonomisinde de olumsuz yansımaları olacak olan siyasi bir karardır. Petrol fiyatlarındaki düşüş kuşkusuz petrol ithalatçısı durumunda olan ülkelerin örneğin Türkiye'nin, ekonomisine olumlu olarak yansımaktadır.

Emperyalistler arası güç dengeleri/bloklaşmalar/dünya savaşı tehlikesi

Emperyalist büyük güçler bugün dünyanın her yanında değişmiş olan güç dengelerine bağlı olarak yeniden paylaşım mücadelesi yürütmektedir. Bu paylaşım mücadelelerinde ülkelerde var olan iç çelişmeler temsilci savaşları biçiminde yürüyen savaşlarda kullanılmaktadır. Anda Ortadoğu'da ve Afrika'da yaşanan yoğun temsilci savaşları öne çıkmaktadır. Şimdilik emperyalist büyük güçlerin doğrudan doğruya birbirlerine karşı savaştıkları bir dünya savaşı gündemde değildir. Bugün askeri açıdan ABD ile yarışabilecek ve bir savaş halinde ona çok ağır zararlar verebilecek tek güç Rus emperyalizmidir. Ve Rus emperyalizmi 1990'daki çöküş ertesinde yaşanılan 10 yıl kadar süren ekonomik çöküş dönemini atlatmış, 2000'li yılların başında ekonomik olarak yeniden büyüme trendine girmiş, siyasal alanda da varlığını yeniden ağırlıklı olarak his ettirmeye başlamıştır. Batılı emperyalist güçlerin eski Rusya'nın etki alanlarını geriletme saldırılarına karşı koymaya başlamıştır. NATO'nun sınırlarını doğuya, Rusya'ya doğru genişletme siyaseti Ukrayna'da Rusya'nın sert direnişi ile karşılaşmıştır. Rusya Kırımı doğrudan işgal ile Rusya'ya

bağlamıştır. Doğu Ukrayna'da da kendine bağlı güçler üzerinden etkisini korumaya çalışmaktadır. 2015 yılında, Suriye'de "meşru rejim" olarak gördüğü Esad rejiminin çağrısı üzerine, doğrudan askeri müdahale gücü olarak savaşa katılmış, hem Lazkiye'deki askeri üssünü tahkim etmiş, hem de yeni bir üs kurmuş; Akdeniz'deki yeniden paylaşım dalaşında önemli bir avantaj elde etmiştir. Bütün bu gelişmelere rağmen Rusya ile ABD'nin başını çekeceği ve emperyalist güçlerin birbirlerine karşı doğrudan savaş yürüteceği bir dünya savaşı bugün gündemde değildir. Her iki yan da şimdilik temsilci savaşlarıyla idare etmeyi çıkarlarına daha uygun görmektedir. Dünya savaşı açısından en dikkat edilmesi gereken şey Çin'in gelişmesidir. Daha şimdiden satın alma paritesi temelinde yapılan hesaplamada dünyanın birinci ekonomik gücü haline gelen Çin'in, askeri olarak da hazır hale geldiğinde, dünyanın yeniden paylaşılmasında bugünkü konumuyla yetinmeyeceği emperyalizmin mantığı gereğidir. Çin şu anda "savunma" için –siz bunu savaş hazırlığı için okuyun– en fazla kaynak ayıran güç konumundadır ve ekonomik büyüme hızı açısından emperyalist güçler içinde de hâlâ en yüksek büyüme hızına sahip ülkedir. Yeniden paylaşım dalaşının emperyalistler arası yeni bir dünya savaşına yol açmasının maddi temelleri Çin'in bu durum ve konumundan kaynaklanmaktadır.

Anda emperyalist güç bloklaşması, bir yanda ABD'nin başını çektiği batılı blok (buna Japonya'da dahil); diğer yanda Çin+Rusya bloğu şeklindedir. Diğer devletler bu iki emperyalist büyük güç bloğunun şu veya bu yanında yer almaktadırlar.

Bu bloklar tabii kesin, homojen bloklar değildir. Her bloğun kendi içinde çıkar birliği olduğu gibi, çelişmeler de vardır. Gelişmeler içinde bu blokların bugün içinde yer alan kimi güçlerin tavır/blok değiştirmesi mümkündür.

Çin+Rusya bloğu güçlenen, batı bloğu egemen gücünü giderek yitiren konumdadır.

Rusya son dönemde askeri gücünü kullanarak, aslında kötü durumda olan ekonomik gücünün ötesinde işler yapmakta, dünya politikasında ekonomik ağırlığından daha fazla belirleyici aktör olarak yer almaktadır. Bunda Çin'le ittifakı önemli rol oynamaktadır.

Ortadoğu'daki temsilci savaşları

Ortadoğu'da Birinci Dünya Savaşı sonrasında kurulan, İkinci Dünya Savaşı ertesinde yeniden düzenlenen siyasi harita geçerliliğini yitirmiştir. Sınırların yeniden çizilmesi, bir dizi ülke/cephede Ortadoğu'nun yeniden paylaşılması savaşı yürümektedir.

Bu savaşta emperyalist büyük güçler alanda var olan etnik, dinsel ve mezhepsel çelişmeleri kendi lehlerine sonuna kadar kullanmaya çalışmaktadır. Ucu açık bir süreç yaşanmaktadır.

Değişik cephelerde yürüyen savaşlarda emperyalist büyük güçler açısından yine kabaca doğu (Rusya/Çin) batı (ABD önderliğinde batılı emperyalist güçler+Japonya) çatışması söz konusudur. Fakat bu iki kesim de alanda birbirlerine karşı değil, dünya halklarının, demokrasinin, özgürlüğün vb. baş düşmanı ilan ettikleri Irak Şam İslam Devleti (IŞİD) terörüne karşı savaştıklarını açıklamakta, di-

ğer tarafı IŞİD'e karşı ciddi mücadele yürütmediği, ya da hatta IŞİD'i desteklediği konusunda eleştirmektedir.

IŞİD aslında emperyalizmin yarattığı, halklara karşı saldırılarını gerekçelendirmek için tepe tepe kullandığı yararlı bir araçtır. Savaştığı her alanda, yaptığı her eylemde, bunu Allah adına, Müslümanlık adına, mazlumların sesini duyurmak için yaptığını, emperyalizme karşı savaştığını açıklamaktadır. Gelecekleri emperyalizm tarafından çalınmış bir çok ezilen Müslüman için IŞİD gibi örgütler bir kurtuluş örgütü olarak görülmektedir. Birçok genç Müslümanın gözünde çekiciliği buradan kaynaklanmaktadır.

Ortadoğu'da şu anda esas çatışma Irak ve Suriye üzerinde yaşanmaktadır. Bu iki alanda ortaya çıkan cepheleşme anda şöyledir:

Bir yanda Rusya, Rusya'nın doğrudan desteğine sahip Esad rejimi, İran, Hizbullah, Irak'ın merkezi yönetimi vardır. Çin arka planda bu cepheyi desteklemektedir. Bu cephe alanda Şii/Sünni mezhep bölünmesi temelinde Şii tarafıdır. YPG/PKK, bağımsız bir siyaset izlemeye çalışsa da, objektif olarak bu cephenin bir parçası olarak hareket etmektedir. Fakat aynı zamanda batının da desteğini kaybetmek istememekte, IŞİD'e karşı alanda savaşan tek seküler, demokratik güç olarak batıdan da destek almaya çalışmakta ve almaktadır. Cephenin andaki en oynak gücü YPG/PKK'dir.

Diğer yanda ABD önderliğinde batılı güçler, Türkiye, Suudi Arabistan, Katar ve Barzani önderliğinde "Kürdistan Bölgesel Yönetimi" vardır. Bu cephe alanda Şii/Sünni bölünmesinde Sünni tarafı oluşturmaktadır. Batılı güçlerin bu cephede yer alması, onların Türkiye'deki andaki yönetimle ve onun siyaseti ile ve Suudi Arabistan ile tam bir uyum içinde oldukları anlamına gelmiyor. Aralarında çelişmeler var. Türkiye, bu bloktaki emperyalist müttefiklerinin IŞİD'e karşı ortak mücadele ve Suriye'de çözüm adına Rusya ile yakınlaşmasından rahatsızdır. Buna karşı emperyalist batılı güçler de, Türkiye'nin –gelinen yerde sonuçta– Esad'sız çözüm ısrarından rahatsızdır. Batılı emperyalist güçler bunun yanında Türkiye'nin PKK/PYD'yi anda IŞİD'ten daha tehlikeli görüp, PKK'ye karşı savaş yürütmesinden de rahatsızdır. Türkiye'nin PKK'ye karşı yürüttüğü savaşın Suriye'de destekledikleri ve kara gücü olarak kullanmak istedikleri PYD/YPG'yi bütünüyle Rusya'nın yanına iteceğinden çekinmektedirler. Gelinen yerde batılı emperyalist güçlerle, Rusya arasında Suriye'yi yeniden bölüşmek için kurulacak pazarlık masasında kimlerin temsilci olarak katılacakları konusunda sıkı bir pazarlık yürüyor. Bu pazarlıklarda Rusya PYD/YPG temsilcilerinin yer alması konusunda ısrarcı olurken, Türkiye PYD/YPG'nin doğrudan temsilci olarak katılmasına karşı çıkıyor.

İsrail, diğer nedenlerin yanında, alanda baş düşman olarak İran'ı ve Hizbullah'ı gördüğü için de, bu cephenin yanında yer alıyor.

IŞİD, Şii/Sünni bölünmesinde Sünni kanatta yer almasına rağmen, selefi Sünniliğin ve selefi dünya şeriat devleti hedefinin en radikal, en saldırgan savunucusu olarak, batılı "gavur" emperyalistlerle işbirliği içindeki laik (Türkiye) ve sahte şeriatçı (Suudi Arabistan) gibi devletleri de düşman ve savaş hedefi olarak görüyor.

Bu arada Yemen'de de esas olarak her ikisi de şeriatçı olan Suudi Sünni egemenliği mi,

yoksa Şii İran egemenliği mi savaşı yürüyor. Batılı emperyalistler bütün "eleştiri"lerine!!! rağmen Suudilerin arkasında, Rusya ve Çin İran'ın arkasında duruyor.

Dinler arası çatışma ve mezhepler arasında çatışmalar bugünün dünyasında hâlâ önemini koruyor. Emperyalistler bu çatışmaları kullanıyor. Bu soruna hep dikkat etmeliyiz. Batılı emperyalistler genelde radikal İslam'ın gelişmesine karşı modern İslam'ı desteklemektedir.

Radikal İslam'ın gelişmesini engellemede bugünkü şartlarda modern İslamcılar olumlu bir rol oynayabilir. Çünkü her iki kesim de Müslümanlığı kimliğinin en önemli unsuru gören kitlelere hitap etmekte, onlara dayanmaktadır.

Ortadoğu'daki savaşlar, bu savaş içinde yer alan kimi güçlerin savaşının haklı ve demokratik yanları olmasına rağmen –örneğin Kürt ulusunun ulusal kurtuluş mücadelesi; örneğin Filistin halkının bağımsızlık savaşı– bir bütün olarak ele alındığında emperyalist ve gerici güçlerin dünya hegemonyası için yürüttükleri savaşların bu alandaki parçası, devamıdır.

Bu savaşlar içinde kendi haklı savaşlarını yürüten ulusal demokratik güçler, emperyalist güçlerle bütün bağlarını kopartmalı, emperyalistler arası çelişmelerden yararlanma adına kendilerini emperyalist güçlere kullandırtma tuzağına düşmemelidirler.

Çevre sorununun hayati önemi

Çevre sorunu insanlığın geleceği sorunu olarak kendini her geçen gün daha fazla dayatıyor. Aralık ayı içinde Paris'te yapılan, dünyanın hemen bütün devletlerinin üst düzeyde temsil edildikleri "iklim zirvesi"nde bu olgu birkez daha tespit edildi. Ve aslında bu zirvede de sonuçta havanda su dövüldü. Bundan önceki bütün iklim zirvelerinde olduğu gibi bir iyi niyet açıklamasından öteye geçmeyecek olan kararlar alındı. Alınan temel karar yüzyıl sonuna kadar dünya çapında ısı artışının 2 dereceyi geçmemesini sağlamak için bütün devletlerin üzerine düşenleri yapmasını talep ediyor. Bunun için yapılması gerekenler, atılması gereken adımlar tespit ediliyor. Fakat alınan kararlara, yapılan önerilere uymayanlar hakkında hiçbir yaptırım öngörülmüyor. Yani sonuçta her devlet kendi günlük çıkarları neyi gerektiriyorsa onu yapacak. Emperyalist bir dünyada bundan başkasını beklemek en iyi halde saflıktır. İklim sorununda da dünyayı çöküşe götürme potansiyelini içinde taşıyan felaketlerin önlenmesi emperyalist sistemin yıkılmasını gerektiriyor.

"Göçmenler sorunu" ve emperyalistlerin iki yüzlülüğü

Son dönemde Avrupa'da siyaseti belirleyen "sorun" olarak görülen ve gösterilen göç olgusu, aslında hiç te yeni olmayan bir şeydir. Göç bütün insanlık tarihi boyunca gerek doğa şartları, gerek savaş vb. nedeniyle büyük insan gruplarının yerleşik oldukları alanlar "yaşanamaz" duruma geldiğinde yaşanmış ve hep yeniden yaşanan bir olgudur. Ekonomik gelişmeler de göç nedenlerinden biridir. İnsanlar bulundukları yerde ekonomik olarak yaşayamaz duruma geldiklerinde, daha iyi yaşayabilecekleri alanlara göçerler. Kapitalizmin gelişme süreci örneğin iç göç açısından, kırdan kente göç sürecidir. Bu aynı zamanda ilkel tarımdan, modern tarıma; tarım-

dan sanayi ve hizmetler alanına göçtür. Dış göç açısından ise ekonomik nedenlerle göç hayat şartları daha iyi olan alanlara, ülkelere göç şeklinde kendini gösterir. Bu aslında kendilerinin özgürlükten yana olduğunu, seyahat özgürlüğünü insan hakkı olarak savunduklarını iddia eden gelişmiş kapitalist ülkeler açısından, eğer bu iddiaları ciddiye alınırsa hiçbir biçimde sorun olarak görülmemesi gereken bir olgudur. Fakat emperyalistlerin söyledikleri ve yaptıkları ayrı şeylerdir. Emperyalist devletler aslında önemli bir bölümü bağımlı ülkelerin sömürülmesi temelinde yaratılan zenginliklerini "dışarıdan" ve "kontrolsüz" gelecek "yabancılar"la paylaşmak istemezler. Onlar ancak ucuz, genç işgücüne ihtiyaçları olduğu zaman "ekonomik göçmenler"i kendi belirledikleri şartlarda, kontrollü ve geçici olarak kendi ülkelerine getirirler. İhtiyaçları kalmadığı zaman kolaylıkla geri gönderebilmek için onlara vatandaşlık hakkı vermeyi olağanüstü zor şartlara bağlarlar. Almanya örneğin 1960'lı yılların başlarında çok sayıda "Yabancı İşçi"yi bu şekilde kabullendi. ABD, Avustralya, Kanada heryıl belli sayıda kalifiye yabancıya bu şekilde kapılarını açıyor. Batılı emperyalist ülkelerin bir bölümü bu ekonomik göçün yanında kendi ülkelerinde siyasi takibata uğrayan veya ülkelerinde savaş olduğu için hayati tehlikede olan "yabancılar" için "iltica hakkı"nı da öngörür. Örneğin Almanya Anayasa'sında –şimdi çok sulandırılmış olsa da– "siyasi iltica hakkı" vardır. Batılı emperyalistlerin şimdiki politikaları, kendilerinin seçerek alacağı kalifiye yabancılar dışında hiçbir ekonomik göçmeni kabul etmemek, iltica hakkını ise bütünüyle geçersiz kılacak tedbirler alarak, mümkün olduğunca hiçbir mülteciyi ülkelerine sokmamaktır. Bu yüzden "yabancılar" için vizeler konmakta, vize alma şartları olağanüstü zorlaştırılmakta, "yabancılar" –tabii öncelikle emekçi kesiminden– yabancıların bu ülkelere legal yollardan geliş imkanları kısıtlanmaktadır. Fakat işler her zaman emperyalist efendilerin düşündükleri, planladıkları gibi olmuyor. 2015'in üçüncü çeyreğinde büyük bölümü Suriye'deki, Afganistan'daki savaşlar nedeniyle ülkelerini terk etmek zorunda kalan yüz binlerce insan, güya sınırların kaldırılmasını savunan AB ülkelerinin kapılarına dayandılar. Avrupa devletleri ölümcül yolculuklar sonrası sağ kalan kesimin sınır kapılarına dayanması karşısında ne yapacaklarını şaşırdılar. Sınır kapılarına dayanan göçmenleri geri dönmeye ikna etmek te, onları yok etmek te mümkün değildi. Kimi devletler kendilerini transit ülkesi haline getirip, göçmenleri komşu ülkelere aktararak kendileri için bu sorunu çözme yolunu tuttular. Kimileri göçmenleri kamplara tıkıp, onları geldiklerine geleceklerine pişman ederek geri dönmeye "ikna etme"ye çalışarak sorunu çözmeye çalıştılar. Kimileri yasalarını sertleştirerek ve yalnızca siyasi ve savaş göçmenlerini kabul etme, "ekonomik göçmenleri" derhal geri gönderme yolunu seçerek "sorunu çözmeyi" denediler. Bütün Avrupa ülkelerinde 2015'in son aylarında "göçmen meselesi" ülkelerin ve Avrupa'nın en önemli sorunu olarak tanıtılmaya, göçmenlere karşı kışkırtmalar yapılmaya başlandı. Bu kışkırtmalar yeni Nazi örgütlerinin ortaya çıkıp, güçlenmesinin de şartlarını yarattı. Yeni Nazi grupları göçmen barınaklarını kundakladı, yaktı. Aslında bütün bu gelişmeler birtek şeyi, emperyalistlerin iki yüzlülüğünü gösterdi, gösteriyor. Şunlar gözlerden gizlenmeye çalışılıyor: Bugün Avrupa için en büyük tehlike ve sorun olarak gösterilen göçlerin temel nedeni emperyalist sö-

mürü, talan ve yeniden paylaşım için savaş politikalarıdır. Şimdi esasta büyük çoğunluğu Afrika'da, Asya'da, Ortadoğu'da en sefil şartlar içinde yaşayan insanların aslında çok küçük bir bölümüdür Avrupa ülkelerinin kapılarına dayananlar. Bugün dünyada BM Göçmenler Yüksek Konseyi Raporlarına göre 60 milyon insan göç yollarındadır. Bunların büyük bölümü Afrika'nın en yoksul ülkelerinde, Ortadoğu'da, Ürdün, Lübnan, Türkiye gibi ekonomik güçleri itibarıyla Avrupa'daki emperyalist güçlerle, hele Fransa, Almanya gibi, İngiltere gibi emperyalist büyük güçlerle karşılaştırıldığında çok daha zayıf ülkelerde göçmen olarak yaşamak durumundadır. Batı Avrupa'nın kapısına dayanan dayanması beklenen göçmen sayısı bir Milyon civarındadır. Bunların büyük bir bölümü de zaten geri gönderilecektir. Bu büyüklükteki bir göçmen kitlesinin Avrupa ülkelerine yerleşmesi, yerleştirilmesi aslında bu ülkelerin ekonomik gücü, imkanları gözönüne alındığında hiç te büyütülecek bir sorun değildir. Emperyalistler sahtekârlık yapmakta, halkları kandırmaktadır.

Bu bağlamda AB içinde yaşananlar, göçmen kotaları konusunda kavgalar vb. birkez daha AB'nin aslında Avrupa'daki emperyalist devletlerin, en başta Almanya ve Fransa'nın ortak çıkarlar konusunda geçici bir ittifakı olduğunu, bu ittifak içinde aslında her devletin kendi çıkarlarını merkeze koyduğunu sergiledi. Açıklanan "Avrupa Birleşik Devletleri" hedefinden çok uzaklarda bugünkü Avrupa Birliği. O hedefe emperyalist şartlar içinde varmak da olası görülmüyor.

"Sosyal kapitalizm" bir kandırmacadır

Bu yıl G 20 Zirvesi Türkiye'de, Antalya'da yapıldı. G20 içinde yer alan ülkeler dünya ekonomisinin %80'ini; nüfusun %60'ını oluşturmaktadır. Türkiye'nin bu grubun üyesi olarak ve Paris olayları ertesinde, Kuzey Kürdistan'da savaş sürerken, Suriye'de savaş bütün yoğunluğu ile devam ederken, bu zirveyi önemli bir aksaklık yaşanmadan gerçekleştirebilmiş olması, AKP –Erdoğan açısından bir başarı öyküsüdür. Onlar bunu tepe tepe kullandılar.

G20 toplantısına paralel olarak B20 (Business 20) toplandı. Bu G20'de yer alan ülkelerin en büyük patron örgütlerinin temsilcilerinin ve maliye bakanlarının katıldığı bir toplantı. Türkiye'nin büyük patronları bu toplantıda TÜSİAD tarafından temsil edildiler. Bu toplantıda bırakınız yapsınlar, bırakınız geçsinler şeklinde liberal pazar ekonomisi görüşü yerine yeniden "sosyal kapitalizm"in konuşulması ilginçtir. Konuşmalarda devletlerin yan yana gelmesi, ortak ekonomik programlar tespit etmesi, ekonomide birazcık da "adaletli", "sosyal" davranılması gerektiği görüşleri savunuldu. Bu daha sosyal ve adaletli davranma talepleri aslında henüz doğrudan tabandan halkın mücadelesi sonucu getirilen talepler değil. Fakat birazcık burnunun ötesini görebilen kapitalizm temsilcileri, andaki korkunç adaletsiz gelir dağılımının, korkunç yoğun, dizginsiz sömürünün yığınlarda biriktirdiği enerjiyi görüyor. Ve bu enerjinin birgün kontrol edilemeyecek ani patlamalara yol açabileceğinden korkuluyor.

Mesela, Ali Koç, sorunun kapitalizm olduğunu belirtiyor ve "biraz paylaşmacı olalım" diyor. Zirvenin düzenleyicisi ülke adına konuşan R.T. Erdoğan kapanış konuşmasında "zenginliğin kaynağı emektir " diyor ve patronları daha fazla paylaşım-

cı olmaya çağırıyor.

Onlara bu lafları ettiren, dizginsiz sömürünün, pazar dışında hiçbir kontrolü olmayan bir ekonominin halkları er geç isyana sürükleyeceğinden duydukları korkudur.

Fakat çare olarak savundukları "sosyal kapitalizm" gerçekte olmayan bir kandırmacadır. Onların vicdanlı olabileceği düşüncesini yaygınlaştırdıkları kapitalizm, emeğin sömürüsü üzerine kurulu bir sistemdir. Hangi biçimiyle olursa olsun, kapitalizmin temel hareket ettirici gücü kâr, daha fazla kâr, en fazla kârdır.

Kimi ülkelerdeki gelişmeler

*Latin Amerika'da ABD emperyalizmi "arka bahçesine" geri dönüyor.

2000'li yılların başlarından itibaren sol çevrelerde umut olarak görülen Latin Amerika'nın kimi ülkelerindeki "sol" iktidarlar, son yıllarda birbiri ardına demokratik seçimler yoluyla yerini ABD emperyalizmi ile "iyi ilişkiler" içinde olan "muhafazakar""liberal" iktidarlara bırakıyor. En son Arjantin'de on yıllar süren Kirchner iktidarı, yerini seçimlerle Amerika'ncı bir yönetime bırakmak zorunda kaldı. Venezüella'da 21. yüzyıl sosyalizmi olarak tanıtılan Chavist yönetim de büyük sarsıntı içinde. Chavist Başkan Maduro, 2015 sonunda yapılan parlamento seçimlerinde kendisini destekleyen parlamento çoğunluğunu kaybetti. Parlamento çoğunluğunu Chavist rejime muhalif güçler büyük farkla kazandı. Bunların Anayasa'yı değiştirecek üçte iki çoğunluğu ancak Anayasa Mahkemesi'nin seçimleri sorunlu olan üç milletvekilinin milletvekilliklerini kabul etmemesi ile engellenebildi. Görünen Chavist rejimin seçimlerde çoğunluk sağlama yoluyla sürdürülemeyeceği.

Benzer gelişmeler Ekvador'da yaşanıyor.

Kısacası ABD emperyalizmi Latin Amerika'da kaybettiği mevzileri geri alma yönünde ilerliyor.

Bunda kuşkusuz Latin Amerika'daki bütün sol hükümetlere ucuz petrol satan Chavez Venezüellası'nın petrol fiyatlarının aşırı düşmesiyle artık yardım edemeyecek duruma gelmesi belirleyici rol oynadı, oynuyor.

Venezüella'nın ekonomisinin diğerlerine yardım edebilir durumdan çıkması Küba'yı da vurdu. Küba "özel devre ekonomisi" adını verdiği özelleştirmelere ve açık kapitalizme izin verme siyasetine mahkûm oldu. Küba yöneticileri hâlâ "Ya Sosyalizm,Ya Ölüm" şiarlarını bugün de ağızlarından düşürmüyor. Fakat izledikleri somut siyaset özel sermaye kapitalizminin giderek geliştirildiği bir siyaset. Diğer yandan ABD ile geliştirilen ve sosyalizmin diplomasi zaferi olarak tanıtılan diplomatik ilişkiler de, ekonomik ilişkilerin geliştirilmesinin kapısını açan anahtar olarak kavrandığında, Küba'nın ABD'nin bir yarısömürgesine doğru gelişmesi tehlikesini içinde barındıran bir gelişme aslında.

* Avrupa Birliği'nin kurumları ile Yunanistan arasındaki ilişkilerde, sol açısından büyük umut olarak görülüp gösterilen Syriza/Çipras hükümetinin sonuçta seçmenlere verdiği bütün sözlerden vazgeçmek zorunda kalması, bu sistem içinde kalıp gerçekten halktan yana bir siyaset izlenmesinin imkansızlığını birkez daha gösterdi.

Sistem için "sol" "sosyal demokrat" "sosyalist" partilerin, sosyalizm konusunda,

sosyal siyaset vaatleri konusunda söyledikleri, eğer siyasi iktidar yükümlülüğünü omuzlarlarsa boş laftan başka bir şey değildir. Seçimlerle işbaşına gelen bir "sol' 'sosyalist" iktidarın, sistem içi bir parti olarak yapabileceği ufak tefek reformlar dışında hiçbir şey yoktur. Yunanistan'daki Syriza öyküsü bunu birkez daha göstermiştir.

İspanya'da da Syriza benzeri Podemos parlamento seçimlerinde beklenenden fazla oy aldı. Fakat bu partinin de Syriza'dan fazla yapacağı bir şey yoktur. Sistemin kuralları içinde oynamayı kabul eden, parlamenter mücadele yoluyla, parlamentoda çoğunluğu elde ederek kapitalist sistemi değiştirme iddiasında olan partiler halkları kandırmaktadır. Sistem içi partiler en iyi halde kapitalizmin özüne dokunmayan ufak tefek reformlar gerçekleştirebilirler. Daha fazlası değil.

İspanya'da bunun yanında Katalonya'nın bağımsızlık ilan etmesi için referandum talebi ve bu referandumu gerçekleştirme yönünde çabalar yoğunlaşıyor. Bağımsızlık referandumundan bağımsızlık kararının çıkması halinde, Bağımsız bir Katalonya Cumhuriyeti ilan edilebilir. İspanya Anayasa'sına göre böyle bir ayrı devlet kurulması mümkün değil. Anayasa'yı değiştirecek bir çoğunluğun olmadığı şartlarda, yapılacak böyle bir referandum kağıt üzerinde kalır. Katalonya'nın İspanya'dan ayrı bir devlet olarak ortaya çıkması, batılı hiçbir emperyalist güçten destek almaz. Fakat böyle bir referandumun sonucunda bağımsızlık yönünde çoğunluk oyu çıkarsa, pratikte zaten var olan özerklik konumunu daha fazla güçlendirebilir. Bir bağımsızlık ilanı ertesinde merkezi İspanya devleti ile "bağımsız Katalonya" arasında bir savaş vb. çok az ihtimaldir.

*Nepal'de yıllardır süren yeni Anayasa tartışmaları sonuçlandı. Ortaya çıkan Anayasa aslında burjuva demokratik bir Anayasa. Anayasa'nın en önemli eksiklerinden biri değişik ulusların ayrılma hakkının Anayasa'da yer almaması. Ulusal azınlıkların yaşadığı bölgeler için oldukça geniş bölgesel özerklik öngörülüyor. Fakat ayrılma hakkı yok. İlginç olan, eğer ICOR'da yer alan üye bir partinin verdiği bilgi doğru ise, Hindistan'ın ayrılma hakkının Anayasa'ya yazılması için baskı yapmıştır! Onlar bu baskının bugün de sürdüğü ve Hindistan'ın Nepal'e karşı çok sıkı bir ambargo uyguladığı bilgisini veriyor. Nepal anda ekonomik olarak dünyanın en geri ülkelerinden biri. Küçük çapta tekstil endüstirisi dışında, esasta tarım ülkesi. Bunun dışında turizm geliri önemli rol oynuyor. Ancak turizm alanı da son deprem ertesinde büyük gerileme içinde.

8 Mart'ta Katmandu'da yapılması planlanan dünya kadın taban örgütlerinin konferansının yapılıp, yapılamayacağı belli değil.

Kuzey Kürdistan/Türkiye'de gelişmeler

Güncel gelişmeler hakkında tavırlarımız değişik biçimlerde kamuoyuyla paylaşıldı, paylaşılıyor.

Burada bütünlük içinde ve kısaca son dönemdeki gelişmeler hakkında görüşlerimizi aktaracağız.

Türkiye ekonomisi yavaş tempoda büyümesini sürdürüyor

KK/T'de 'Sol'da ekonomi konusunda egemen olan anlayış, Türkiye ekonomik olarak çok kötü durumdadır ve hep daha kötüye gitmektedir. Yoksulluk artmaktadır. Halk açlıkla karşı karşıyadır vs.

Bu tezler KK/T'nin ekonomik gerçekliği ile uyuşan tezler değildir.

Aslında Türkiye'deki duruma "kafasındaki gerçek" gözlüğüyle bakmayan her insan bu tezlerin yanlışlığını görebilir.

Olan nedir? Olan Türkiye'de kapitalist sistemin varlığı ve bunun gelişmesi gerçeğidir. Kapitalist sistemin gelişme mekaniği içinde Türkiye ekonomisi devrevi krizlerin eşlik ettiği bir gelişmeyi yaşamaktadır. Türkiye ekonomisi bir bütün olarak ele alındığında gerçekte giderek büyüyen bir ekonomidir. Kuşkusuz bu ekonomik büyüme toplumun bütün kesimlerine eşit derecede refah getiren, bütün kesimlerin büyüyen zenginlikten eşit veya eşite yakın bir pay aldığı büyüme değildir. Buna bakarak, örneğin Türkiye'nin en az kazancı olan % 20'lik kesiminin durumuna bakarak, Türkiye'nin ekonomik durumunun çok kötü olduğunu, insanların açlıkla karşı karşıya olduğunu söylemek, kapitalizmin herkes için bir refah toplumu olduğunu sanmaktır. Kaldı ki veriler, bugün Türkiye'de en alt gelirli %20'lik grubunun da, yapılan devlet/belediye yardımları ve özel yardımlarla açlıkla yüz yüze olmadığını, durumun geçmişe göre çok daha iyi olduğunu gösteriyor. "Sol"un genelinin ekonomi konusunda hali olduğundan daha kötü gösterme durumundan vaz geçmediği sürece bu 'sol'un gelişme şansı yoktur. Gerçeği değiştirmek için önce gerçeği olduğu gibi kavramak, ortaya koymak gerekir. Ekonomide durum tartışılırken geçmişle ve anda dünyadaki genel ekonomik durumla karşılaştırarak tartışılmalıdır.

Örneğin dolar bazında hesaplandığında 2015 yılında Türkiye'de kişi başına düşen milli gelirde düşme söz konusudur. Buradan yola çıkarak Türkiye ekonomisinin 2015'de küçüldüğü iddia edilebilir. Küçüldüğünü iddia eden de bol zaten. Bunu iddia edenler, 2015 yılında TL'nin dolar karşısında %25'e yakın değer kaybettiğini, bunun ABD ekonomisindeki önemli gelişmelerle ve kimi uluslararası gelişmelerle ilgili olarak ABD dolarının dünyanın bütün para birimleri karşısında %20-30 arasında değer kazanmış olmasıyla bağını görmüyorlar. Bunu iddia edenler bu para birimleri arasındaki değer kaymalarının, reel ekonomik gelişme açısından fazla bir değerinin olmadığını, reel ekonomik büyümenin sanayide/tarımda/hizmetlerde üretilenler üzerinden hesaplanması gerektiğini anlamıyorlar, ya da anlıyorlar anlamamazlıktan geliyorlar.

Soruna reel ekonominin biryıl önceye göre ne ölçüde büyüdüğü sorusuna cevap arayarak yaklaşıldığında görünen şudur: Ekonomik olarak, seçimler nedeni ile aslında "kaybedilmiş bir yıl" olan 2015 yılında bile %3'ün üzerinde büyüme bekleniyor.

Bu AKP hükümetinin önüne koyduğu hedefler açısından düşük bir büyüme hızı, fakat dünyada genel duruma bakıldığında, dünya ortalamasının üzerinde bir büyüme.

2016 yılında, 2015 sonunda Rusya'ya ait bir savaş uçağının düşürülmesi ertesinde bozulan Rusya-Türkiye ilişkileri ekonomiye olumsuz olarak yansıyacaktır. Fakat bu da bir çöküşe vb. yol açmaz. Türkiye bu kaybı başka yol ve kanallarla tümüyle olmasa bile dengeleyebilecek bir ekonomiye sahip. Kaldı ki ilişkilerin bozulmasında

Rusya'nın da ekonomik kaybı da var. Ve Rusya'nın içinde bulunduğu depresyonda –2015'de Rusya ekonomisi %3 küçülüyor!– Türkiye'ye karşı ambargo politikasının sürdürülmesi Rusya'nın zararınadır. Bir süre sonra bozulan ilişkilerin –en azından ekonomik alanda– düzeltilmesi şaşırtıcı olmaz.

Dünya çapında yeni bir mali krizin reel ekonominin gelişmesini büyük çapta olumsuz etkilememesi ve bunun Türkiye ekonomisine büyük oranda yansımaması halinde, Türkiye'deki ekonominin gelişme trendi büyümenin 2016 yılında da %3-4'lük bir seviyede sürmesi olacaktır.

Kuzey Kürdistan'da savaşın sürdürülmesi ekonomiye olumsuz, savaşın durdurulması olumlu olarak yansır.

Seçimler/seçimlerde siyasetimiz/değerlendirmelerimiz

2015 yılının KK/T'deki en önemli siyasi gelişmeleri kuşkusuz 7 Haziran Parlamento Genel Seçimi ve 1 Kasım'da yenilenen genel seçimdi.

5 ay içinde ikinci genel seçimin sonuçları şöyle oldu:

Seçim Sonuçları	*1Kasım*	*7 Haziran*	*1 Kasım/7 Haziran arasındaki fark*
Seçmen sayısı	*56.949.009*	*56.608.817*	*+ 340.192*
Katılan Seçmen	*48.537.695*	*47.507.389*	*+ 1.030.306*
Geçerli oy	*47.840.231*	*46.161.049*	*+ 1.679.182*
Geçersiz oy	*697.464*	*1.346.340*	*- 648.876*
Katılma oranı	*% 85.23*	*%83.92*	*+ % 1.31*

Görüldüğü gibi 1 Kasım seçimlerinde seçmen sayısı 340.192 artmıştı. Katılım ise 7 Haziran'a göre daha yoğundu. Seçime katılan seçmen sayısı 1 Milyon 30 bin 306 artmıştı.

Geçersiz oyların sayısında 648.876'lık bir azalma olmuştu. Seçime katılma oranı %1,31 oranında artmıştı.

Geçerli oyların partilere dağılımı şöyle idi:

Partiler	***geçerli oy sayısı***		***oranı***			
	1 Kasım	***7 Haziran***	***1 Kasım***	***7 Haziran***	***+ -oy***	***+- oran***
AKP	*23.681.926*	*18.863.832*	*%49.50*	*%40.87*	*+4.818.094*	*+ %8.63*
CHP	*12.111.812*	*11.518.404*	*%25.32*	*%24.95*	*+593.408*	*+ % 0.37*
MHP	*5.694.136*	*7.519.103*	*% 11.90*	*% 16.29*	*- 1.824.967*	*- % 4.39*
HDP	*5.148.085*	*6.058.150*	*%10.76*	*% 13.12*	*- 910.065*	*- % 2.36*

Diğerlerinin oranı 7 Haziran'daki %4.77'den, 1 Kasım'da % 2.52'ye düştü.

1 Kasım seçimleri sonucunda %10 barajı nedeniyle meclise yalnızca dört parti girebildi. Hiçbir bağımsız aday meclise girmeyi başaramadı.

Mecliste temsil edilme …

	MV Sayısı		*Oranı*	
	1 Kasım	***7 Haziran***	***1 Kasım***	***7 Haziran***
AKP	*317*	*258*	*%57.64*	*%46.91*
CHP	*134*	*132*	*%24.36*	*%24*
MHP	*40*	*80*	*%7.27*	*%14.55*
HDP	*59*	*80*	*%10.73*	*%14.55*

Rakamların dili

Bir özeleştiri: En başta şunu tespit etmek istiyoruz:

7 Haziran seçimlerini değerlendirdiğimiz yazıda şu tespitleri yapmıştık:

"Seçimler yapıldı. Türkiye - Kuzey Kürdistan'da siyasette bir dönem kapandı.

…

Rahat çoğunluklu tek başına AKP iktidarları dönemi kapandı…

Şimdiye kadar girdiği 3 genel seçimi (2 Kasım 2002; 22 Temmuz 2007; 12 Haziran 2011) oy sayısını ve oy oranını artırarak kazanan ve her üç seçim ertesinde de tek başına hükümet kuracak çoğunluğu alarak üç dönem tek başına iktidar olan AKP; 2015 seçimlerinde ilk kez bir önceki genel seçime göre oy sayısında ve oranında önemli bir düşüş yaşamış; aldığı 18.863.832 oy ve %40,87 oy oranı ile seçimlerden birinci parti olarak çıkmasına rağmen, bu seçimlerde önüne koyduğu iki hedefi yakalayamamıştır. AKP kuruluşundan bu yana girdiği 4. genel seçimden Anayasa'yı referanduma götürerek değiştirecek milletvekili sayısını kazanamadan çıktığı gibi; aynı zamanda tek başına hükümet kuracak çoğunluğu da sağlayamadan çıkmıştır. Bu seçimler AKP'nin 30 Mart 2014 seçimlerinde ilk kez görülen gerileme eğiliminin geçici olmadığını, AKP'nin tek başına iktidar olma devrinin sonuna gelindiğini göstermiştir."(Bolşevik Partizan, sayı 172, s.3)

1 Kasım 2015 seçim sonuçları bizim bu tespitimizin yanlış olduğunu pratikte gösterdi.1 Kasım seçimlerinden AKP yine rahat çoğunluklu tek parti iktidarı olarak çıktı.

Biz 2014 Mart'ında yapılan yerel seçim sonuçlarını ve 7 Haziran genel seçim sonuçlarını baz alarak, 7 Haziran genel seçim sonuçlarının AKP'nin "ilk kez 30 Mart yerel seçimlerinde görülen gerileme eğiliminin geçici olmadığını" gösterdiği tespitini yaptık. Bu tespitimiz yanlıştı.Yerel seçimler ile genel seçimlerin şartları farklıdır. Yerel seçim sonuçları, genel seçim sonuçları ile karşılaştırılmalıdır. Biz eğer karşılaştırmayı doğru bir yöntemle böyle yapsa idik, 30 Mart yerel seçimlerinin "gerileme eğilimi" tespitini yapmazdık. Çünkü bir önceki yerel seçim sonuçları ile karşılaştırıldığında AKP'nin oylarında bir gerileme değil, tersine %7'ye yakın bir ilerleme olduğunu tespit ederdik. AKP 2009 yerel seçimlerinde, genel seçimlerle en fazla karşılaştırma yapılabilecek "ilgenel meclisi seçimleri"nde %38,39 olan oy oranını, 2004 deki yerel seçimde %45,43'e yükseltmişti. Hem de hangi şartlarda? AKP'nin hırsızlığının, yolsuzluğunun en yüksek düzeyde ortaya çıkmış olduğu, Gülen cemaati ile ittifakın sonlanmış, dostluk ilişkisinin düşmanlık ilişkisine dönmüş oldu-

ğu; Gülen cemaatinin ne kadarının üretilmiş olduğunu bugün de bilemediğimiz kasetleri arka arkaya piyasaya sunduğu bir ortamda, AKP iktidarının Gülen'e bağlı polis ve yargı operasyonlarıyla uluslararası alanda da IŞİD'in en büyük destekçisi olduğu şeklinde, ona silah sevkiyatı yaptığının "belgelendiği" bir ortamda, AKP iktidarının 30 Mart'ı göremeyeceği, 30 Mart öncesinde devrileceği, Erdoğan'ın yaptığı Malezya seyahatinden dönmeyeceği, orada iltica istediği dedikodularının "olgu" olarak tartışıldığı,yaygınlaştırıldığı bir ortamda, biz bu ortamda alınan yüzde 45,43 lük oranlık , aslında oy arttırma anlamına gelen sonucu, 2011 genel seçimlerinde AKP'nin aldığı %49,83'lük oy oranı ile karşılaştırıp bir gerileme eğilimi tespitini yaptık. Bu yanlış bir tespitti.

7 Haziran'da AKP tarihinde ilk defa ve büyük ölçüde bir gerileme yaşadı. Oy oranı %40,87'ye düştü. Bu fakat bizim iddiamızın tersine AKP'nin iki seçim arka arkaya oy kaybettiği, gerileme eğiliminin artık kalıcı olduğunun görüldüğü anlamına gelmiyordu.

Bizim bu tespitimiz isteğimizin, gerçeğin yerine geçirilmesi anlamına geliyordu. Biz AKP'nin gerçekten de yolun sonuna gelmesini canı gönülden istiyorduk. Bu isteğimize uygun olarak yorumladık seçim sonuçlarını. Bu bilimsel yaklaşımdan uzaklaşmak anlamına geliyordu. Yanlıştı.

Galipler/mağluplar

*1 Kasım seçimlerinin kesin galibi AKP'dir. R.T. Erdoğan'dır.

AKP tarihinde bugüne kadar girdiği bütün seçimlerle karşılaştırıldığında en yüksek sayıda oyu almıştır. Kabaca 23,7 Milyon seçmen geçerli oyu vardır. Oy oranı %50'ye yakındır. (% 49,5) Geçerli oy veren iki seçmenden biri oyunu AKP'ye vermiştir.

7 Haziran seçimlerine göre bu 5 Milyona yakın oy artışıdır.

AKP halktan önümüzdeki 4 yıl için de –2019'a kadar– tek başına iktidar olma yetkisini bu seçim sonuçları ile almıştır.

Bu yükseklikte bir oran AKP'nin bile beklemediği, dillendirmediği bir orandır.

Oran olarak hemen hemen AKP'nin oy oranı 2011 Haziran'ındaki oran gibidir (Haziran 2011: %49.83) Ancak iki milyondan fazla oy artışı vardır. (Haziran 2011: 21.399.082)

7 Haziran seçimlerinden sonra yaptığımız değerlendirmede 1 Kasım'da yapılacak seçimlerde ortaya çıkacak olası tablo konusunda da şunları söylemiştik:

"*7 Haziran'dan takriben 5 ay sonra yapılacak seçimlerden 7 Haziran'dakinden belirleyici önemde değişik bir sonuç çıkar mı?*

%5 ve üzeri kazanç veya kayıp anlamında, değişecek bir şey yoktur. Kazanç ve kayıplar en fazla 3-4 puan artma veya eksilme şeklinde olacaktır. Partilerin sıralamasında belirleyici bir değişiklik olmayacaktır. AKP yine açık ara birinci parti olacak, CHP onu en az 10 puan geriden ikinci parti olarak izleyecek, oy sayısı bakımından da oy oranı bakımından da onları MHP ve HDP izleyecektir.

Fakat bu en fazla 3-4 puan artı eksi oynamalar, hükümet kurma açısından durumu değiştirebilir.

AKP açısından tek başına iktidar olma şansı, HDP ve MHP oylarının 2'şer puan kadar

gerilemesine, CHP'nin önemli bir artış sağlamamasına, AKP'nin ise oylarını 3-4 puan arttırmasına bağlıdır. Bu olabilir mi? Her halde AKP en kötü halde 7 Haziran'a göre çok büyük bir kayba uğramadan 7 Haziran'a benzer bir sonuçla çıkacağından, bu anlamda kaybedecek bir şeyi olmadığından yola çıkarak bu kumarı oynuyor. Şansını denemek için gidiyor seçime.

Diğerleri açısından erken seçim "pilavdan dönenin kaşığı kırılsın" seçimi. Aslında Erdoğan ve AKP tarafından –biraz da kendi siyasetsizlikleri ve basiretsizlikleri sayesinde– sürüklendikleri bir seçim."

1 Kasım seçim sonuçları AKP konusunda yanıldığımızı gösterdi. AKP oy oranını 3-4 puan değil, neredeyse 9 puan arttırdı ve rahat bir çoğunluğa sahip tek başına iktidar olma vizesini aldı.

Bu sonucun ortaya koyduğu bir gerçek vardır:

AKP yeni **merkez partisi** olarak kalıcı bir partidir. Anda minimum %40 civarında oyu vardır. Fakat %10-15 civarında da oy arttırma potansiyeli vardır.

AKP'nin oylarında tabii ki Erdoğan'ın payı büyüktür. Fakat görünen odur ki, Erdoğan faktörünün devreden çıkması halinde de kurumlaşmış bir yapıyla karşı karşıyayız.

CHP 7 Haziran'a göre oy sayısını 600 bin civarında arttırmıştır. Fakat bu artış 1 Milyon 700 bin civarında geçerli oy artışı dikkate alındığında dikkate alınmaya değmez bir artıştır. Yüzde olarak ifadesi %0,37'dir. CHP bu seçimde de %25 partisi durumunu aşamamıştır.

Yüzde otuzları hedefleyen bir parti için başarısızdır.

CHP için bu seçim sonuçları, kendisini ciddi bir biçimde yenilememesi halinde en iyi halde %25 partisi olarak kalacağını göstermektedir.

Yenilenme konusunda ise sorun şudur: Partinin tabanının önemli bir kısmı kazma Kemalist, darbeci-orducudur. Bunlar için yenilenme kabul edilemez bir opsiyondur. Gerçek bir yenilenme, laikci değil, seküler, sol sosyal demokrat bir parti yönünde bir gelişme, partiyi ilk anda böler ve zayıflatır.

MHP 1 Kasım seçiminin esas yenilenidir. 1 Milyon 900 bine yakın oy kaybı vardır. Hem de 1 milyon 700 bine yakın geçerli oy artışının olduğu yerde! Oran olarak oy kaybı %5'e yakındır. MHP açısından daha da felaketli olan sonuç şudur: 7 Haziran seçimleri sonrasında HDP'yi yok sayarak siyaset yaptığını sanan, ana muhalefet partisi olma iddiasındaki MHP, yeni mecliste milletvekili sayısı olarak, HDP'nin de gerisine düşmüş, meclisin en küçük partisi haline gelmiştir.

Bu oy kaybının önemli bin bölümü AKP'ye yönelmiştir. Bu bağlamda AKP'nin "tek millet, tek vatan, tek devlet, tek bayrak" kampanyası ve PKK'ye karşı savaşı yükseltmesi belirleyici olmuş, onun milliyetçi oyların yüzer-gezer kesimini kendi potasında toplamasını sağlamıştır. MHP'yi bekleyen iç çatışmalardır. MHP'den yeni bir parti çıkması ya da AKP'ye yeni kayışlar olması kimseyi şaşırtmamalıdır.

HDP açısından 1 Kasım seçimlerinde sevindirici olan şey %10 barajını geçmiş olmasıdır. Yaklaşık 5 Milyon 150 bin oy her şeye rağmen HDP'nin şahsında özgürlükçü demokrasinin küçümsenmeyecek ve yükseltilme potansiyeli olan bir oy tabanına sahip olduğunu göstermektedir. Bunun için yapılması gereken, HDP'nin

KK/T'de bütün liberal, demokrat, sosyalist güçlerin bir çatı partisine dönüştürülmesidir.

Fakat 1 Kasım seçimlerindeki görece başarı, beş ay önce yapılan seçimlere göre, 1,7 milyon geçerli oy artışının olduğu şartlarda, 900 binin üzerinde oy kaybının olduğu gerçeğinin üzerini örtmemelidir. Oy oranında da %2,36'lık bir gerileme olgudur.

Kuşkusuz bu seçimlere HDP çok zor şartlar altında girmiştir. Ağır saldırılara uğramış, doğru dürüst bir seçim kampanyası yürütememiş, 10 Ekim Ankara katliamı ertesinde miting programından –bizce yanlış olarak– vazgeçmiştir. Fakat bütün bunlar bu kadar kısa sürede, bu kadar gerilemeyi açıklayamaz. Bunun sebepleri doğru dürüst değerlendirilmek zorundadır.

1 Kasım seçim sonuçlarının "sol" açıklamaları

AKP'nin 1 Kasım'daki bu oranda hemen kimsenin beklemediği büyüklükteki seçim başarısı "sol" içinde büyük bir hayal kırıklığı yarattı.

HDP'den gelen açıklama özetle ve kabaca *"Çok adaletsiz bir seçim kampanyası yaşandı. AKP ve Erdoğan bütün devlet imkanlarını kullanan bir kampanya yürüttüler. HDP olarak yüzlerce faşist saldırının hedefi olduk. 10 Ekim katliamı sonrasında zaten bir kampanya yürütmedik. Bu durumda aslında başarılıyız."* şeklinde idi.

Bu bağlamda HDP'nin yaptığı olgu tespitleri doğrudur. Ancak AKP'nin bu boyuttaki seçim zaferi ve HDP'nin relatif gerilemesi bunlarla açıklanamaz.

Evet yaşanan seçim kampanyası çok adaletsiz bir seçim kampanyası idi. AKP devletin bütün imkanlarını kullandı. Fakat 7 Haziran seçimlerinde bu konuda ayrı bir durum yoktu. 7 Haziran seçimlerinde de AKP bütün devlet imkanlarını kullandı. Hatta 1 Kasım'a göre çok daha görünür biçimde yaptı bunu.

(Kaldı ki hiçbir burjuva seçimi adaletli değildir. Parlamentoda grubu olan, büyük partilerle, parlamentoda gurubu olmayan küçük partiler çok eşitsiz şartlarda yarışırlar. Arkasında büyük tekellerin durduğu ve büyük maddi desteğe sahip olan partilerle, maddi gücü sınırlı olan partilerin seçim kampanyaları adaletsizdir. Evet Türkiye'deki seçim kampanyalarında adaletsizlik, burjuva demokrasisinin yerleşik olduğu ülkelere göre daha görünür, daha büyüktür, ama bu 1 Kasım sonuçlarını açıklamaz.)

Bu bağlamda 1 Kasım seçimlerinde yeni olan şey, Erdoğan'ın meydanlara çıkmaktan çok, Cumhurbaşkanlığı sarayında yaptığı toplantılara ağırlık vermesi oldu. Sonuçlar aslında örneğin sarayda yapılan muhtarlar toplantılarının kitlesel mitinglerden daha yararlı olduğunu gösterdi.

Bunun dışında, AKP'nin seçim başarısını devlet olanaklarını sonuna kadar kullanmakla açıklamak da yeterli ve doğru değil. AKP'nin gücü her şeyden önce örgütlülüğünden, örgütünün gücünden geliyor. Yalnızca İstanbul'da 1 Milyon üyesi olan ve bu üyelerin önemli bir bölümünün aktif olarak kampanyaya katıldığı bir parti AKP. Özellikle emekçi ve yoksulların olduğu semtlerde, mahallelerde AKP'nin kapısını çalmadığı ev yok gibidir bu kampanya sırasında.

HDP'nin yüzlerce faşist saldırının hedefi olduğu da doğru. Fakat bu bağlamda da 7 Haziran öncesinde de bir dizi saldırı vardı. Saldırıların dozu ve sayısı arttı 1 Kasım seçimleri öncesinde. Saldırıların artması da, 7 Haziran öncesinde, örneğin Amed'de

5 Haziran'da HDP mitingine yönelik bombalı saldırının, HDP'ye oy kaybettirmediği, tersine kazandırdığı göz önüne alınırsa, HDP'nin oy kayıplarını açıklamaz.

10 Ekim katliamının ardından mitinglerden vaz geçilmesi de yanlıştı. Tersine bu faşist saldırıya ve yükseltilen savaşa karşı kampanyaya çok daha etkin bir biçimde asılmak doğru tavır olurdu. Biz bunun zor olduğunu, kendimizin HDP için yürüttüğümüz seçim çalışmalarından biliyoruz.

Bizim bu bağlamda gözlemlediğimiz şu oldu: 1 Kasım seçim kampanyası için kitlenin motivasyonu, 7 Haziran kampanyası ile karşılaştırıldığında düşüktü. Bunda 1 Kasım seçimlerine faşist devlet tarafından yürütülen açık ve yükselen savaş şartlarında gidilmesi belirleyici rol oynadı. 7 Haziran seçimlerinde HDP barış için ve AKP'nin tek başına iktidar olmasını engellemek için tek umut olarak ortaya çıkmıştı. Fakat HDP, 80 kişilik bir parlamento grubu kuran bir güçle seçilmiş olmasına rağmen, savaş engellenememişti. 1 Kasım seçimlerine giderken HDP'nin barışın tek garantisi olma işlevi ve algısı yıpranmıştı. Tabanın bir bölümünde bu noktada bir hayal kırıklığı yaşanıyordu. Bunun yanında bir de 1 Kasım'daki seçim sonuçlarının, Haziran'dakinden çok farklı olmayacağı inancı, HDP'nin barajı aşma sorunu olmadığı, hatta %20'lere kadar çıkabileceği yönündeki beklentiler hem aktivistler hem taban açısından belli bir rehaveti beraberinde getiriyordu.

Sol'dan gelen kimi bazı açıklamalar da şöyle idi:

AKP'nin seçim başarısı yoktur. Seçim sonuçları yapılan geniş çaplı sahtekârlıklar üzerine kuruludur.

Bu açıklama kendi kendini kandırmaktan başka bir şey değildir aslında.

Biz sandık kurullarında yer alan, ya da müşahitlik yapan yoldaşlarımızın verdiği bilgilerden yola çıkarak seçim sonuçlarının sahtekârlıkla böyle çıktığı iddiasının boş olduğunu söyleyecek durumdayız.

"Oy ve Ötesi" adlı onbinlerce kişinin seçim gözetiminde görev aldığı STÖ yaptığı seçim değerlendirmesinde, problemli olabilecek sonuçların onbinlerde birle ifade edilebilecek, seçim sonuçlarını etkilemeyecek büyüklükte olabileceğini söylüyor.

Hemen her sandık başında her partinin müşahitleri, görevlileri var. Ve bunlar ıslak imzalı sonuçları kendi merkezlerine bildiriyorlar. Bu sonuçları YSK'nın sitesinde açık yayınlanan sandık sonuçları ile karşılaştırmak ve itiraz etmek mümkün.

Ve sonuçta zaten HDP'de yalnızca iki yerde seçim sonuçlarına itiraz etti. Bunlar da seçim sonuçlarını değiştirecek itirazlar değildi.

Halin böyle olduğu yerde, sahtekârlık açıklaması boş işle uğraşmak, kendini kandırmaktır.

Bir başka açıklama medyaya ağır baskıların olduğu, muhalefetin sesini medya üzerinden duyuramadığı, bu yüzden sonuçların böyle olduğu açıklamasıdır.

Bu açıklama da, Türkiye'de medya üzerinde büyük baskılar olmasına rağmen, hâlâ medyanın çok sesli olduğu gerçeğini yok sayan bir açıklamadır.

Evet AKP'nin gayet güçlü bir görsel ve basılı "yandaş" medyası vardır. Bunun yanında TRT'de iktidar olarak onun kontrolündedir.

Fakat AKP'ye karşı olan bütün güçlerin de, ki bunlar AKP dışındaki tüm güçlerdir, hiç te küçümsenmeyecek bir gücü olan görsel ve basılı medyası vardır.

Bu konuda bilgilenmek isteyen internete girip Türkiye'de bugün basılı medya (gazete ve dergiler) ve görsel medya (tv), bunun yanında internette sosyal medya denen bölümde nelerin olduğunu görebilir.

Bir başka açıklama AB'nin, Almanya'nın AKP'ye seçim desteği verdiği, AKP'nin kazanmasında bunun büyük payı olduğu açıklamasıdır. Gerekçe şudur: AKP ilerleme raporunun yayınlanması seçim sonrasına bırakılmıştır; Merkel seçim öncesinde Türkiye'yi ziyaret ederek, Erdoğan'la görüşmüştür. Bu açık destektir. (Bu arada Merkel'in Erdoğan'la İstanbul'da görüşmesi, Merkel'in Kaçak Saray'da görüşmeyi red etmesi ile de açıklandı! "muhalif" medya tarafından. Alman hükümet sözcüsü, böyle bir şeyin olmadığını, nerede görüşüleceği kararının ev sahibine ait olduğunu açıkladı.)

Bunları ciddi ciddi ileri sürenler, Türkiye'de seçimlerde AB raporlarının, Merkel ziyaretlerinin rolünü abartan ciddiye alınması gerekmeyen kişilerdir. Türkiye'de seçmen oyunu vermeden önce AB raporunu okumuyor! Gerek te yok. Çünkü o Türkiye'de yaşıyor. Türkiye'yi kendi gözüyle görüp değerlendiriyor. Türkiye'de seçmen için Merkel'in Türkiye'yi ziyaret etmesi veya etmemesi şu veya bu partiye oy verip vermemede sıfır rol oynar! Bu gerekçeleri getirenler gerçekte umudunu yitirmiş, umudunu dışarıdan gelecek baskılara vb. bağlamış olanlardır. Ve ne yazık ki bunlardan bizim "sol"umuz içinde hiç de azımsanmayacak kadar var.

En geçerli açıklamalardan biri de, "bu halk inek" açıklaması! Halka küfür, kendini hep halktan üstün gören Kemalistlerden "sol"a kalan bir kötü mirastır.

Sosyal medya'da bu tip solcuların seçim ertesinde birbirleri arasında en çok paylaştıkları tweet şu:

"Kuş başına sıçtığında gidip piyango bileti alan bir millet, ağzına sıçanı seçer!"

İşte "sol"umuzun hiç de küçümsenmeyecek bir bölümünün seçim sonuçlarını açıklaması böyle. "Bu milletten hayır gelmez!"

Seçimler ertesinde bunlardan bir bölümü yazı yazmayı bıraktığını açıkladı.

Bir bölümü ülkeyi terk ettiğini açıkladı.

Bir bölümü artık siyasi yazı yazmayacağını açıkladı vs.

"Sol"un büyük bölümü için 1 Kasım seçim sonuçları büyük bir travma oldu.

Birçoğunda ilk andaki şaşkınlığı, kızgınlık ve öfke, onu umutsuzluk ve içine düşülen bir depresyon izledi. Sonrasında halka küfür iç ve dış migrasyon gündeme geldi.

Bir bölümü ise, gerçeği kavramaya çalışacak yerde, gerçeği yok sayarak, hiçbir şey olmamış gibi aynen devamı tercih etti.

Halbuki 2015'de beş ay arayla yapılan iki seçimin sonuçlarından çıkarılacak bir sürü ders var.

Yukarıda örneklerini verdiğimiz açıklama denemeleri 1 Kasım seçimlerinin sonuçlarını doğru okuyan açıklamalar değil. Bu açıklamalar temelinde bir adım ileri gidemeyiz.

AKP'nin seçim başarısının kimi nedenleri

AKP, 1 Kasım seçimlerine, 7 Haziran seçimlerinden doğru dersler çıkararak gitti. 1 Kasım seçimlerinde AKP iktidarın elden gidebileceğini ilk kez gören AKP 'Haziran'a

göre çok daha fazla ve sistemli çalıştı.

–7 Haziran seçimlerindeki aday listeleri neredeyse yarı yarıya değiştirildi. Her seçim bölgesine o bölgenin tanıdığı, seçilebileceği düşünülen adaylar yerleştirildi.

–Birebir çalışmaya çok daha fazla ağırlık verildi.

– Erdoğan'ın görünürlüğü biraz geri çekildi, o saray toplantılarında çok daha etkin bir kampanya yürüttü.

–AKP, 1 Kasım seçimlerinde de başkanlık sisteminden vaz geçmedi. Onu seçim beyannamesinde "Yeni Türkiye" için gerekli bir sistem olarak savundu. Fakat 7 Haziran'ın tersine, seçim kampanyasında başkanlık sistemini kampanyanın merkezine koyup, seçimi adeta başkanlık sistemi referandumuna, daha doğrusu Erdoğan'ın başkanlığı konusunda bir referanduma dönüştürmedi.

–7 Haziran seçimlerindeki afaki propaganda yerine, tek başına iktidar olma şartlarında toplumun bütün kesimlerine somut iyileştirme vaatleri ile dolu bir kampanya yürütüldü.

–7 Haziran sonrası muhalefet partilerinin ortaya çıkan beceriksizliklerini (Engelleme imkanları olduğu halde meclis başkanlığı seçimlerinde bile başkanlığı AKP'ye teslim ettiler) ustaca kullandılar.

–7 Haziran sonrası gelişmelerde, içinde AKP'nin olmadığı bir hükümetin mümkün olmadığı, diğerleri ile koalisyonun da hemen hemen mümkün olmadığı algısını yaygınlaştırdılar.

–AKP'nin tek başına iktidar olmadığı şartlarda, Türkiye'de istikrarsızlık ve kaos olacağı algısını yaygınlaştırdılar.

–Kürt sorunu bağlamında HDP'den oy devşirmenin zor olacağını gördükleri noktada, esas olarak milliyetçi tabana oynamaya başladılar. Din motifleri yanında giderek artan ölçüde Türk milliyetçiliğini kullanmaya başladılar. Yedi düvelin saldırılarına karşı tek başına savaşan "Yerli ve Milli" olan AKP/Erdoğan imajı yaygınlaştırıldı.

–Çözüm süreci bağlamında, AKP'nin iktidar olmadığı şartlarda bu sürecin ancak filminin çekilebileceği propagandasını yaptılar.

–Ve her şeyden önemlisi de, çözüm sürecini "buzdolabına kaldırıp" PKK'ye karşı yoğun bir savaşı gündeme getirdiler. Savaş Haziran'da MHP'ye oy vermiş olanların bir kesiminin oylarını, 7 Haziran'da oy vermemiş olanların bir bölümünün oylarını AKP'ye yönlendirdi.

–Savaş 1 Kasım seçimlerinde AKP'ye oy kazandırırken, bu savaşı sonlandırma konusunda bir işlevi olmadığı algısı oluşan HDP için oy kaybına yol açan bir etken oldu.

Ve muhalefetin beceriksizliği

AKP'nin seçim başarısının büyüklüğünde tüm olarak AKP karşısındaki güçlerin, öncelikle de ona rakip olarak yarışan siyasi partilerin beceriksizliği de hiç de küçümsenmeyecek bir rol oynamıştır.

Sonuçta tüm muhalefet partileri siyasetlerini ne olursa olsun AKP hükümetini ve Erdoğan'ı devirme üzerine kurulu negatif bir hedefe kilitleyip, AKP'nin kendi tabanını konsolide etmeye yarayan kutuplaştırıcı tavırlarıyla AKP'nin/Erdoğan'ın

işini kolaylaştırmıştır.

Fakat hedef ne olursa olsun AKP hükümetini devirmek, Erdoğanı "kaçak saraydan indirip, yargı önüne çıkarmak" olarak konsa da, bu hedefi koyan partilerin hiç biri seçmene bunu seçmen oyuna dayanarak yapabilecekleri konusunda inandırıcı bir umut vermemiştir.

7 Haziran seçimleri ertesinde "muhalefet partileri"nin takındıkları tavırlar da, AKP ve Erdoğan'ın, seçim sonuçlarını yeniden seçimle düzeltme oyun planını bozmak yerine, kolaylıkla gerçekleştirmesine hizmet etmiştir.

AKP ve Erdoğan 7 Haziran seçimleri ertesinde önce " Halkımız hiçbir partiye tek başına iktidar kurma yetkisi vermemiştir. Şimdi bütün partiler bunun partilere yüklediği sorumluluğun bilincinde davranmalıdırlar." tavrını takınmış, hiçbir partiye en baştan kapıyı kapamadı. Verilen ilk mesaj AKP'nin millet iradesine uyacağı ve bir koalisyon hükümetine de açık olduğu yönünde idi.

Aslında 7 Haziran seçim sonuçlarına göre ortaya çıkan meclis tablosunda AKP'nin içinde yer almadığı bir hükümet kurulması –aritmetik olarak– mümkündü.

Fakat bu imkan daha seçim gecesi MHP'nin ilk açıklaması ile ortadan kaldırıldı. MHP genel başkanı Devlet Bahçeli yaptığı ilk açıklamada, HDP'nin içinde yer alacağı hiçbir çözümde MHP'nin yer almayacağını açıkladı. "Millet bize ana muhalefet görevi vermiştir" diyerek, aynı kaba koyduğu diğer partileri hükümet kurmaya çağırdı. Onunla da kalmadı, "Hangi tarihte olursa olsun MHP bir erken seçime de hazırdır" narasını attı.

Bu tavırla AKP'nin içinde yer almadığı bir hükümet MHP tarafından daha sekiz Haziran sabahı saat 03'te en baştan imkansız kılındı. Bu aslında AKP ve Erdoğan'a en büyük destekti.

7 Haziran gecesi HDP sözcüleri doğru tavır takınarak, HDP'nin yüzde 13'lük başarasında "emanet oyların" da olduğunu bildiklerini, bunun gereğini yapacaklarını söylediler. Fakat daha sonra Kandil'den gelen "emanet oy filan yoktur" açıklaması ertesinde yapılan açıklamalarda bu tavırdan geri çekildiler, "yanlış ifadelendirme" den söz ettiler ve bundan da önemlisi parti adına yapılan resmi açıklamada HDP'nin "AKP dışında her çözüme açık" olduğu açıklamasını yaptılar. Aslında bu tavır yeni de değildi. 1 Haziran'da yaptığı açıklamada Parti Eşbaşkanı Demirtaş aynı yönde bir tavır takınmış şöyle demişti:

"Sürecin kolay kolay sıfırlanacağını düşünmüyorum. AKP iktidarda olsa da olmasa da çözüm süreci bir şekilde ilerleyecek. İktidarda kim olursa olsun, toplumun büyük barış beklentisini görmezden gelemez. MHP'nin de bunu görmezden gelebileceğini düşünmüyorum. Çünkü MHP tabanı da bunu istiyor. AKP artık bunu görmeli yani. 'Ben olmazsam barış olmaz' havalarından çıkmalı. Barışı rehin alan AKP, barışa en büyük zararı verdi. Tüm partilerle biz biraraya gelip barışı kurabiliriz. Türkiye buna hazırdır.

Seçim sonrası koalisyon tablosu çıkarsa, siyasi kriz olmaz. Biz AKP ile içeriden veya dışarıdan koalisyon kurmayacağız, bu konuda netiz. Onun dışında koalisyon seçenekleri mümkündür. Koalisyon CHP, AKP, MHP içinden çıkar. Bu bir kriz değildir. Türkiye'nin önü açılabilir bu şekilde. Asıl kriz, tek başına güçlenmiş ve çılgınlaşmış bir AKP'nin olmasıdır. Koalisyondan korkmamak lazım. Bence artık Türkiye buna yavaş yavaş alışmalı."

Fakat şimdi ortada yeni bir durum vardı. Seçimlerden HDP büyük bir başarı ile çıkmıştı. Mecliste 80 milletvekili vardı. AKP tek başına hükümet kuramaz durumda idi. Bu seçim sonuçları ile zaten Erdoğan'da "başkan" olamazdı. HDP'nin "seni başkan yaptırmayacağız" sözü pratikte tutulmuştu. Bunun yanında MHP'li bir çözüm, MHP'nin tavrı ile dışlanmıştı. HDP'nin AKP ile olası bir koalisyon pazarlığında önemli bir gücü vardı. HDP en baştan , hem de MHP'nin "HDP'nin içinde yer aldığı hiçbir çözümde yokuz" tavrına rağmen, AKP ile içerden veya dışardan koalisyona yokuz demesi, kendi siyaset imkanlarını sınırlaması anlamına geliyor, AKP'nin elini güçlendiriyordu. Nitekim AKP, HDP'nin bu tavrını daha sonra gündeme gelen koalisyon görüşmelerinde, onlar zaten istemediklerini açıkladılar gerekçesi ile, HDP'ye "Yalnızca nezaket ziyareti yapmak" için kullanıldı.

MHP ve HDP'nin bu tavırları ile 7 Haziran seçim sonuçları temelinde gerçekte geriye kalan tek koalisyon opsiyonu AKP-CHP koalisyonu idi. Fakat CHP'de koalisyon görüşmeleri öncesinde yaptığı "ön şartlı koalisyon görüşmeleri" açıklamaları ile AKP'nin en geç meclis başkanlığı seçimleri ertesinde berraklaşan yeniden seçim stratejisini uygulamaya koymasına yardımcı oldu.

Bütün süreçte AKP ve Erdoğan aslında koalisyon kurulamamasının suçunun ve sorumluluğunun diğerlerinde olduğu algısını ustalıkla oluşturup yaygınlaştırdılar, diğerleri de siyasi beceriksizlikleri ile buna yardımcı oldular.

Ve savaşın rolü

7 Haziran ile 1 Kasım arasında Kuzey Kürdistan/Türkiye'de yaşanan en önemli değişiklik, devlet ile PKK arasında "çözüm süreci" denen süreçle başlayan –ufak tefek çatışmaların eşlik ettiği– genel çatışmasızlık durumunun son bulması, savaşın yeniden ve çok yoğun bir biçimde başlaması oldu.

Gerek AKP'nin siyasi olarak yönetip yönlendirdiği devlet, gerekse PKK bu süreci aynı zamanda olası yeni bir savaşa hazırlık için de kullandılar. PKK bu dönem içinde Kürdistan kentlerinde kent yapılanmasını güçlendirdi, silahlandırdı. Devlet ise Kuzey Kürdistan'da kalekollar inşası ile tahkimatını arttırdı. Bu birbirine güvenmeyen savaşan güçler açısından yadırganacak bir durum da değildir.

2015'de Rojava'daki gelişmeler AKP/Erdoğan, Türk devleti açısından tehlikeli gelişmeler olarak değerlendirildi. T.C.'nin , PKK'nin Suriye'deki kolu olarak değerlendirdiği PYD/YPG güçleri, Suriye'deki iç savaşta oluşan iktidar boşluğunu doldurarak, Türkiye'nin güneyinde Batı Kürdistan'da "demokratik kantonlar" kurarak devletleşme yönünde ilerliyordu. Ve PYD /YPG, T.C.' nin siyasetinin bir uzantısı olmayı red edip, Esad'ı devirme cephesine katılmıyor, kendine saldırmayana saldırmama siyasetinde ısrarcı oluyordu. Bunun da ötesinde PKK, Türkiye'nin batılı müttefikleri gözünde Suriye'de PYD/YPG'nin somutunda giderek "terörist örgüt" olma konumundan çıkıp, "Suriye'de alanda İslam Devleti'ne karşı başarıyla savaşan batılı değerleri savunan, seküler, demokratik güç" haline geliyordu. T.C. açısından bu yeni durum, çözüm süreci denen sürecin sorgulanmasını kaçınılmaz olarak gündeme getirecekti, getirdi. 6-8 Ekim 2014'de HDP'nin Kobane'ye destek adına "Her yer Kobane" çağrısı üzerine de çıkan çatışmalarda 50'nin üzerinde insan öldü. Devlet bu

çağrıyı bir isyan çağrısı, olayları isyan denemesi olarak değerlendirdi. Olaylar Abdullah Öcalan'ın çağrısı üzerine duruldu. 30 Ekim 2014'te yapılan MGK toplantısında aslında PKK bağlamında, içerik olarak PKK'nin Türkiye'deki askeri yapılanmasına göz yumulmaması, bu yapının gerekirse savaşla dağıtılması kararı alındı. "Her türlü terörizme ve terör örgütüne karşı mücadelede kararlılık" adı altında duyurulan kararların özü bu idi. Bu kararın alındığı dönemde PKK adına konuşanlar doğru bir biçimde "savaş kararı" olarak değerlendirdiler. Evet T.C. devleti 30 Ekim 2014'te eğer PKK Türkiye'deki silahlı güçlerini T.C. sınırları dışına çekmez ise, "silahları toprağa gömmez ise" T.C. devleti çözüm sürecini rafa kaldırıp saldırıya geçecekti.

Sonraki dönemde AKP hükümeti bir yandan savaş hazırlıklarını yoğunlaştırırken, diğer yandan PKK ile görüşmelerini değişik formatlarda ve bileşimlerle sürdürdü. Şubat 2015 sonunda Öcalan'dan PKK'ye yönelik " bahar aylarında bir Kongre toplayıp, Türkiye'de silahlı mücadeleye son verildiğinin açıklanması" çağrısı geldi. T.C. için de on maddelik bir demokratikleşe paketi sunuldu. Bu dönem aslında en kritik dönemdi. Bu dönemde PKK cephesinden gelen mesajlar ve takınılan pratik tavır, Kongre'yi toplamama, toplamayı T.C.'nin atacağı adımlara bağlama yönünde oldu. Bu dönemde PKK'nin Kongreyi toplama ve Türkiye'de silahlı mücadeleye son veriyoruz şeklinde bir karar alması halinde, bugün yaşanan savaş gündeme gelmeyebilirdi. PKK'nin bunu önşartsız yapmayacağı görüldüğünde, AKP'nin yönetimindeki T.C. açısından çözüm sürecinin sürdürülmesinin anlamı kalmamış, artık alınan savaş kararının pratiğe geçirilmesi için uygun bir ortam ve zaman beklenmeye başlamıştı. Savaşın topyekün başlatıldığı 24 Temmuz tarihine kadar AKP adım adım toplumu bilinçli bir şekilde savaşa ikna etme yönünde çalışmalar yürüttü. Aslında bunun için çok fazla birşey yapmasına da gerek yoktu. HDP'nin değerlendirmesinin tersine, çözüm sürecini, sorunun PKK ile dolaylı yollardan da olsa görüşerek çözülmesini savunan tek egemen sınıf partisi AKP idi. CHP ve MHP bu sürece, bu şekli ile karşı idiler. MHP çözüm sürecini "çözülme ve ihanet süreci" olarak değerlendiriyor, iktidara gelmeleri halinde Erdoğan'ı bu nedenle yüce divana göndereceklerinin sözünü veriyordu. CHP ise çözüm yeri Millet Meclisi'dir, PKK ile görüşmeler yapılması yanlıştır diyerek, savaşın doğrudan tarafı olan bir örgütü dışlayarak çözümün mümkün olduğunu anlatıyordu. Böyle bir ortamda savaşın başlatılması için PKK'nin barış istemediği algısının yaratılması ve birkaç provokatif eylem yeterli idi. AKP açısından 7 Haziran seçim sonuçları da savaşı yeniden seçim öncesinde gündeme getirmenin yararlı olacağı hesabını gündeme getirdi. PKK'den özellikle Suruç katliamı ertesinde gelen açıklamalar, kamuoyunda ustalıkla çatışmazlık durumunun, ateşkesin PKK tarafından sonlandırıldığı algısını yaratmak için kullanıldı. Son olarak 22 Temmuz'da Ceylanpınar'da iki polisin uyurken kafalarına kurşun sıkılarak öldürülmesi eylemine PKK'nin ilk tavrında "intikam eylemi" olarak sahip çıkılması, T.C. açısından topyekün saldırıya geçmenin beklenen bahanesi oldu. PKK'nin kendisine açılan savaşa tepkisi, kendini koruma eylemleri yanında, HDP'nin yüzde 80'den fazla oy almış olduğu kimi Kuzey Kürdistan ilçelerinde "demokratik öz yönetim" ilanları ve kazılan hendekler ve kurulan barikatlarda savaş düzenine geçen silahlı milis güçleriyle bu özyönetimleri silahla savunma biçiminde oldu. Faşist T.C. bunun karşısında kendinden bekleneni

yaptı: Özyönetim ilan edilen bütün alanlarda savaşı yoğunlaştırdı.

Bu gelişmeyi engelleme imkanı var mıydı? Sivil siyasetin bu konuda yapması gereken ne idi?

Bu gelişmeyi engelleyecek tek şey aslında PKK'nin bahar aylarında, ya da en geç 7 Haziran seçimleri ertesinde Kongre yapıp, Türkiye'de silahlı mücadeleyi sonlandırdığını açıklaması olabilirdi. PKK bunu yapmadı.

Bunu yapmamış olması bizce yanlış bir değerlendirme ve hesaba dayanıyor.

Bu yanlış değerlendirmenin iki ayağı var. Birincisi KK/T'deki durumun yanlış değerlendirilmesi. PKK 7 Haziran seçimlerinde (ve daha sonra 1 Kasım seçimlerinde de) HDP'nin aldığı oyları bütünüyle PKK'ye verilmiş oylar olarak gördü ve yorumladı. "Emanet oy yoktur" çıkışı bunun ifadesi idi. PKK açısından seçim sonuçları, HDP'nin yüzde 80'nin üzerinde oy almış olduğu yerlerde artık T.C.'nin kontrol edemeyeceği PKK'nin iktidar alanlarının yaratılabileceğini gösteren sonuçlardı. Buralara artık Türk devleti güçleri girmeye kalkarsa, halk topyekûn PKK silahlı güçlerinin yanında yer alabilirdi. Bu hesabın yanlış bir hesap olduğu, oy verme ile, silahlı mücadeleye katılma veya aktif destek vermenin ayrı şeyler olduğu; HDP'ye verilen oyların büyük bölümünün halk savaşına değil, isyana değil "barış"a verilen oylar olduğu pratikte görüldü, görülüyor.

Yanlış değerlendirme ve hesabın diğer ayağı, uluslararası olası destekle ilgili. PKK, Suriye'de PYD/YPG'nin batılı emperyalist güçler açısından (şimdi Rusya açısından) da desteklenmesi gereken ve desteklenen müttefik güç haline gelmesinden yola çıkarak, Kuzey Kürdistan'da da bir savaş halinde PKK'nin desteklenebileceği şeklinde okudu. Savaş başladıktan sonra başta ABD olmak üzere batılı "demokratik!" ülkelerin T.C.'ye yeterince baskı yapmamasından yakınan açıklamalar, hatta yer yer NATO'yu müdahaleye çağıran açıklamalar bunu açıkça gösteriyor. Pratik bu değerlendirmenin de yanlış olduğunu gösterdi, gösteriyor. Türkiye bugün AKP hükümetinin batılı devletlerle olan bütün çelişmelerine rağmen hâlâ PKK'ye açık destek vererek vaz geçilebilecek bir güç değil. PKK mi/Türk devleti mi seçiminde batılı emperyalistlerin tercihi bellidir. Burada demokrasi savunusu, özgürlük savunusu vb. değil, çıplak emperyalist çıkarlardır belirleyici olan. PKK emperyalistler açısından en iyi halde T.C.'yi, onun hükümetini çizgiden çıkması halinde, yeniden çizgi içine çekmek için kullanılan bir araç olarak görülür. Daha fazlası değil.

PKK, Suriye'de yaşananların Türkiye'de tekrarlanabileceği hesabını yaptı ise eğer –ki özyönetim ilanları böyle bir değerlendirmenin işaretlerini veriyor– bu hesap yanlış bir hesaptır. Suriye çökmüş, dağılmış bir devletti. Kürdistan bölgesinde bir iktidar boşluğu ortaya çıkmıştı. T.C. çökmüş bir devlet değil. Kuzey Kürdistan'da da eğer egemenliğini tehlikede görürse, iktidarını yoğun savaş ve faşist saldırılarla yeniden kurabilecek bir devlet. Bugünkü savaşta da T.C.'nin yaptığı budur.

Savaş sonuçta AKP önderliğinde T.C.'nin planladığı, uyguladığı, bilinçli olarak sertleştirdiği bir savaştır. PKK yanlış değerlendirmeler temelinde AKP'nin bu konudaki planlarını uygulamasını kolaylaştırmıştır.

Savaş AKP'nin 5 ay içinde 7 haziran seçimleri sonuçlarını belirleyici ölçüde değiştirebilmesinin en önemli nedeni olmuştur.

Sivil, legal siyasetin rolü

Bizim de seçim kampanyalarında bütün gücümüzle desteklediğimiz HDP somutundaki sivil legal siyaset de ne yazık ki barış konusunda yapması gerekeni yapamadı.

HDP bir yandan doğru olarak kendisini Barış Partisi olarak konumlandırdı. Fakat diğer yandan savaşın başlamasında PKK'nin AKP'ye sunduğu fırsatlara, bahanelere yeterince karşı çıkmadı, örneğin kendini PKK'den gelen "şimdi yeni bir dönem, halk savaşı dönemi başlamıştır" gibi açıklamalarından yeterince ayırmayı beceremedi. Bu HDP'nin tabanının önemli bölümünün PKK yanlısı olduğu bilindiğinde zor, ama yapılabilir ve yapılması gereken bir şeydir.

Gelişmeler gösteriyor ki, HDP ne olacağına karar vermelidir. Kuzey Kürdistan/Türkiye 'sol'unun özgürlükçü, burjuva demokrat, liberal, parlamenter reform partisi mi? Eğer böyle olursa, gelişme şansı vardır. Yoksa PKK'nin parlamenter uzantısı, onun parlametodaki aracı mı? O zaman HDP en iyi halde, PKK ve PKK'ye yamanan Türk 'sol'unun andaki durumunda %10'larda çakılıp kalır.

HDP ne yapmalı sorusuna bizim verdiğimiz cevap şu: O kendisini bu sistem içinde "en radikal demokrat parti" olarak konumlandırmalıdır. Savaş bağlamında bu parti bugün silahların susması, siyasetin konuşması için aktif siyaset yapmalıdır. Yasalara göre çalışan legal bir parti olduğunun bilincinde davranmalıdır. Eylem çizgisinde barışçıl gösteriler, sivil kitlesel itaatsizlik eylemlerini temel almalıdır. Polisin, devlet güçlerinin provoke ettiği çatışmalar konusunda kitlesini uyarmalı, eğitmelidir.

AB/ABD ve dış güçler konusunda bunların emperyalist güçler olduğu, Türkiye'de demokratik mücadelenin bunlardan bekleyecek bir şeyi olmadığının bilincinde davramalı, kendini bütün emperyalist güçlerden kalın çizgilerle ayırmalıdır.

Elindeki gücü Anayasa'yı değiştirmeye, antidemokratik yasaları değiştirmeye yönelik olarak kullanmalıdır.

HDP kendi içinde en geniş demokrasiyi yaşatarak bir KK/T demokrat çatı partisi olmaya yönlenmelidir.

 iz HDP'nin bu yönde gelişmesi için elimizden geleni yapma görevine sahibiz. Bu görevi yerine getirmeye çalışıyoruz, çalışacağız.

Seçimlere katılımımız

Hem 7 Haziran, hem 1 Kasım seçimlerinde çağrı yaparak somut olarak bir partinin, HDP'nin desteklenmesi için çağrı yaptık. Bu bizim için bir ilkti. Daha önce seçimlerde boykot tavrı dışında, şu veya bu adayın desteklenmesinin doğru olacağı yönünde tavır takınmıştık. Fakat son seçimlerde ilk kez bir partinin parti olarak desteklenmesi yönünde tavır takındık. Destek açıklamamız üzerine, seçime katılmanın doğru olmadığı yönünde görüşler de savunuldu. Bu görüşler doğru değil. Genel anlamda seçimlere **sistemi değiştirmek için ve bu iddiayla** katılma anlayışı ve beklentisi yanlıştır. Parlamenter hayaller yaymadan, sistem içinde seçimlerden devrim mücadelesi için yararlanmak doğrudur. Biz bunu hiç reddetme-

dik. Boykotu hep bir taktik sorun olarak gördük. Anda kendi gücümüz temelinde seçimlere katılma durumumuz yok. Anda biz ancak ya boykot ya da belki başka devrimci gruplarla ortak bir aday üzerine anlaşarak bağımsız aday gösterme biçiminde bir tavır da takınabiliriz. Fakat böyle bir bu durumda da kitle desteğimiz çok zayıf ve kendimizin aday gösterme durumumuz yok. Bu seçimlerde bu durumda iki alternatif vardı: Ya boykot, ya HDP'yi desteklemek.

Seçimlerde HDP devrimci parti olduğu için değil, kapitalist sistem dışına çıkmayan bir program ve söyleme sahip, ama ülkelerimizdeki faşist sisteme karşı çıkan, burjuva demokratik hakları savunan, öncelikle Kürt sorunu ve barış sorunundaki haklı talepler savunan bir parti olduğu için HDP'ye aktif olarak destek verdik. HDP'ye desteğin bir ayağı da AKP'nin iktidarını da sınırlama, onun tek başına iktidar olmasını engellemenin tek yolunun HDP'ye destekten geçmesi olgusu idi. Bu desteğimiz siyasi açıdan gayet doğruydu.

Bunun yanında ilk kez bir partiyi destekleme biçiminde katıldığımız bu seçimlerde çok sayıda yeni insanla tanıştık ve örgütümüz boykot tavırlarına girdiğimiz seçimlere oranla çok daha yoğun olarak hareketlendi.

Bu seçimlerde yürüttüğümüz çalışmanın peşi izlenmeli, tanıştığımız yeni insanlar içinde seçim yapılarak ilişkiler sürdürülmeye çalışılmalıdır. Bu iki seçimde HDP'ye desteğimiz, bundan sonra bütün seçimlerde hep böyle olacak anlamına gelmez. Her seçimin somut şartları vardır. Her seçimin somut şartları somut değerlendirilerek taktik belirlenir.

HDP ile birlikte çalışmaya, ya da imkan olan yerde HDP içinde de çalışmaya gelince: Biz ortaya çıktığımızdan bu yana Kuzey Kürdistan/Türkiye'de, (CHP/DSP vb. nin dışındaki) bütün reformist, parlamentarist, devrimci, sosyalist, komünist solu içinde birleştirecek bir çatı partisinin doğru ve yararlı olduğunu savunuyoruz. Bunun ön şartı böyle bir çatı partisinin (bu aslında legalde, parlamenter mücadele yürütmek için bir cephe örgütüdür) kendi içinde demokrasiyi yaşamasıdır. Böyle bir parti içinde şu an var olan siyasi yapılanmalar, kendi siyasi yapılanmalarını dağıtmadan yer alabilmeli, kendi görüşlerini hiçbir engelleme olmaksızın savunma hakkına sahip olmalıdır. Bu çok zordur KK/T şartlarında ama hiç imkansız değildir. Biz her halde baştan itibaren savunduğumuz bu görüşleri egemen kılmak için her imkandan yararlanırız. HDP kendisinin şu veya bu siyasi örgütlenmenin legal partisi değil, bütün solu ve demokratları içinde barındıran bir Türkiye partisi olma iddiasıyla girdi seçimlere. Ve seçim kampanyası sırasında kendisine eleştirileri olanların eleştirisine de tahammül eden bir tavır sergiledi. Bize karşı HDP kaynaklı bir olumsuzluk yaşamadık seçimlerde. Biz bundan böyle de, bizim kendi siyasi çalışmamıza engel çıkarılmadığı sürece, HDP ile birlikte ve imkan olan yerde HDP içinde de çalışır, HDP'nin bizim istediğimiz anlamda bir çatı partisine doğru gelişmesi için çaba sarf ederiz.

HDP ile birlikte, ya da hatta HDP içinde çalışmak kuşkusuz HDP'nin de çalışmalarını yürütmek anlamına gelir. Bunun bilincinde söylüyoruz söylediklerimizi.

Seçimler sırasındaki çalışmalarımız en azından bir alanda bizim HDK (Halkların Demokratik Kongresi) ile daha yakından ilişkiye geçmemizi sağladı. Bu temaslar içinde HDK'den gelen öneri üzerine de, bir bölgede HDK'nin bir bileşeni olarak

çalışmaya başladık. Bizim HDK'nin öncülü ve hiyeyarşide HDK'nın üstünde olan Demokratik Toplum Kongresi'nin (DTK) kuruluş belgesine getirdiğimiz eleştiriler bilinmektedir. Bu eleştirileri de savunabilme özgürlüğü tanınmadığı için bir DTK'ya katılmayı red etmiştik. HDK ile ilişkilerimizde HDK yöneticileri HDK'de eleştiri yasağı olmadığını belirttiler. Bu açıklama üzerine biz anda bir bölgede HDK çalışmalarına da katılıyoruz. Bunda ajitasyon propaganda özgürlüğümüze bir sınırlama getirilmedikçe bir sorun da görmüyoruz.

DTK/HDK'ya daha önce girmeliydik eleştirisi getiren yoldaşlara diyeceğimiz şudur: Daha önce eğer bu seçimlerde takınılmış olan tavır takınılmış olsa idi, evet bu yoldaşların getirdiği eleştiri haklı olurdu. Fakat daha önce savunulan ve yaşanan da bu değildi. DTK'nin, hele hele PKK'ye getirilen bir eleştiri düşmanlıkla karşılanıyor, yer yer fiziki saldırılarla da engellenmeye çalışılıyordu.

HDP ve HDK çalışmaları bağlamında şunun iyi bilinmesi gereklidir: HDP ve HDK çalışmaları bizim açımızdan legal, parlamentarist çalışmalardır. Bu çalışmalar sömürü düzeninin yıkmak için devrim çalışması değil, devrim çalışmasının şartlarını daha iyi hale getirmek için siyasi olarak faşizmin geriletilmesi, yerine gerici burjuva demokrasisinin geçirilmesi için reform çalışmasıdır. HDP ve HDK içinde çalışmamızın esas nedeni, orada kendi görüşlerimizi yaygınlaştırmak, demokratik haklar, özgürlükler için ortak mücadelede tanıştığımız yeni insanların bir bölümünü komünizm davasına, partiye kazanmaktır. Bunu bir an unutursak, reform çalışması adına reformist bir batakta boğuluruz. Özellikle bu çalışma içinde yer alan yoldaşların, bu çalışmanın büyük çekiciliği olduğunu, kişilerin öne çıkması ve kişisel kariyer için fırsatlar yarattığını ve büyük tuzaklarla dolu olduğunu bilmeleri gereklidir.

Diğer yandan bu çalışma yürütülürken şu da bilinmelidir: HDP ve HDK devletin gözünde anda PKK'nin legal örgütleridir. Devlet bugün PKK ile savaş yürütmektedir. Bu yüzden bu örgütlerde çalışan yoldaşlar bugün devlet saldırıları karşısında dünden daha dikkatli ve hazırlıklı olmalıdır.

HDK/HDP ile ve bu örgütlerin içinde yürütülecek çalışmada ilkemiz, yapamayacağımız sözleri vermeme, yapamayacağımız görevleri üzerlenmeme, üzerlendiğimiz her işi gerçekten en iyi biçimde yerine getirme olmalıdır.

DTK/HDK örgütlenmesi, Apo'nun var olan devlet iktidarını sorgulamaksızın, alttan komünal örgütlenmelerle kendi iktidarını kurup yaşama düşüncesi temelinde PKK tarafından kurulmuş örgütlerdir. Bu örgütlerin bileşeni olarak yer alan PKK'nin doğrudan örgütü olmayan örgütlerin çok büyük çoğunluğu çoktan PKK'nin kuyruğu olmuş durumdadır. Bu örgütlenmeler siyasi temeli yanlış, ciddiye alındığında ütopik-anarşist bir düşünce temeline dayalı, boş bir hayale dayalı, sonuçta ulusal hareketin bağımsızlık programına karşı bir programatik temelde kurulu örgütlerdir. Pratiğe uygulanmaya kalkıldığında ya ayrı devlet kurmayla, ya da var olan devletin devlet içinde, devlete rağmen ikinci bir iktidar kurma denemesini kanla bastırmasıyla sonuçlanır.

Bize KKT'de legal alanda bugün gerekli olan bu tipte, ne olduğu belli olmayan, bir örgütlenme değil, HDP'nin gerçek bir çatı partisine dönüştürülmesidir.

Biz bunun için çalışmalıyız, çalışacağız. Tabii esas çalışmamızın bu olmadığının

bilincinde, komünist ajitasyon/propaganda/örgütlenme faaliyetine bağlı ona hizmet eden bir biçimde yapacağız bunu. Tabii örgütlenmede esas çalışma alanımızın işçi sınıfı hareketi olduğunu bir an unutmadan yapacağız bunu.

DTK/HDK bağlamında da yaptığımız çalışmada legal faaliyet alanında örgütlenmede HDP'nin her bölgede, her alanda bir çatı partisi olarak örgütlenmesi çalışmasına yönelinmesi gerektiğini, böyle bir çatı partisinin örgütlendiği şartlarda HDK/DTK gibi bir örgütlenmeye gerek olmayacağını savunuyoruz..

Bundan sonrası

Seçimlerde AKP'ye oy veren seçmen çoğunluğu, kendi ekonomik çıkarlarını merkeze koyan bir tavır sergiledi.

Olgu ne idi? Seçimlerden AKP'nin birinci parti olarak çıkacağı kesindi. AKP'siz bir hükümet mümkün değildi. 7 Haziran seçimi sonrası yaşananlar da bir koalisyonun çok zor olacağını, uzun süreli bir koalisyon hükümetinin hemen hemen imkansız olduğunu göstermişti. İstikrar açısından tek parti yönetimi koalisyondan iyi görünüyordu. Türkiye'nin etrafı savaşlarla kaynıyordu, Türkiye'de de savaş başlamıştı. Eğer istikrarlı bir hükümet kurulmazsa Türkiye'nin ekonomik durumu çok daha kötüleşebilirdi. Hem AKP toplumun tüm kesimlerine şimdi ekonomik çıkarlar vaat ediyordu. Ve bunların vaat ettiklerini yerine getirme ihtimali, diğerlerine göre daha yüksekti.

AKP'yi yeniden tek başına iktidar yapan %9'luk oy artışının temelinde yani sonuçta seçmenlerin gayet rasyonel maddi çıkar hesapları yatıyor.

1 Kasım seçimlerinde AKP halktan dört yıl daha siyasi iktidar olma vizesini aldı.

AKP açısından yeniden tek başına yönetme yetkisi iki türlü kullanılabilir:

Türkiye'de olağanüstü gelişmiş olan siyasi kutuplaşmayı yumuşatmak, 'ben yaptım–oldu'cu tavırlardan tedricen (hemen olmaz!) vaz geçmek, toplumda AKP'ye oy vermemişleri düşmanlaştıran, yer yer şeytanlaştıran siyasetten uzaklaşmak, AB'yee giriş hedefinde ısrarcı olmak, dış politikada bugüne kadarki siyasette belli revizyonlar yapmak. Kısaca 7 Haziran seçimlerinden sonra bir dizi hayal kırıklığına uğramış, kendini kandırılmış his eden kimi liberal eski AKP dostunun, ama bu arada büyük sermaye gruplarının ve AKP içinde "özgül ağırlığı" olan kimi kadim AKP'lilerin talep ettiği " fabrika ayarlarına" geri dönmek.

AKP şöyle bir siyasete yönelebilir:

–Ekonomide üretim ağırlıklı bir ekonomiye yönelme. (Seçim beyannamesi)

–Siyasette yeni sivil özgürlükçü demokrat bir Anayasa/ama halk oyu ile (Seçim beyannamesi)

–Hukuk/konusunda reformlar yapma.

–Dış politikada yeniden AB çıpasına sarılma. Bunun yanında Ortadoğu'da herkesle kavgalı bir siyasetten tedricen (bu da hemen olmaz) uzaklaşma.

–İç politikada savaşı belli hedeflere ulaştıktan sonra sonlandırma ve yeniden iç barış sağlamaya yönelme.

–Yetki ya da halk bize yetki verdi bildiğimizi yaparız şeklinde kullanılabilir.

Yetkinin bu ikinci türlü kullanılması halinde Türkiye'de iç savaşa gelişir. Suriye'ye dönebilir.

Bu burjuvazinin işine gelmez. AKP'nin de işine gelmez.

AKP süreç içinde birinci politikaya yönelmesi beklenmelidir. Çünkü AKP'nin temsilcisi olduğu burjuvazinin çıkarları bunu gerektirmektedir.

Ancak bu ne PKK'ye karşı başlamış olan savaşın, ne de öncelikle Gülen cemaatine karşı yürütülen operasyonların kısa zamanda durdurulması vb. anlamına gelmez. Bu siyasete geçiş, süreç içinde ve büyük olasılıkla PKK ve Gülen cemaati iyice zayıflatıldıktan sonra gündeme gelir.

Önümüzdeki kısa dönem içinde de özyönetim ilan edilmiş bütün beldelerde, hem tutuklamalar, hem de silahlı güçlere saldırılar sürdürülecektir. Bu devletin ilan edilmiş politikasıdır. Yeniden çözüm ancak hendeklerin devlet tarafından kapatılmış, özerklik ilan edilen bölgelerde devlet egemenliği sağlanmış olduğu şartlarda gündeme getirilecektir. Şimdilerde bu çözümde artık "PKK ve onun devamı olan Partinin" muhatap alınmayacağı yüksek perdeden, en yetkili ağızlardan söylenmektedir, fakat PKK'siz Kürt sorununun çözümü olmadığını bugün böyle bağırıp çağıranlar da çok iyi bilmektedir.

Gülen cemaati ile savaşta da, cemaatin gücü iyice kırılana kadar sürecektir saldırılar.

Dış politikada AB'nin ve ABD'nin Türkiye'ye Türkiye'nin AB/ABD'ye ihtiyacı vardır. Aradaki bir dizi çelişmeye rağmen, uluslararası alanda Türkiye bu blokun bir parçasıdır.

Suriye konusunda var olan görüş ayrılıklarında da bir orta yol bulunacaktır.

Şimdi önümüzdeki dört yıl için tek başına yönetme yetkisi alan AKP'nin önünde seçim beyannamesinde ve sonra hükümet programında ilan ettiği reformları yapmamasının, adımları atmamasının hiçbir özrü olamaz.

Biz komünistler bu bağlamda, seçimlerde verilen sözlerin tutulmasını, programda öngörülen reformların her birinin, işçiler emekçiler lehinde daha da geliştirilerek yapılmasını talep eder bunun için mücadele ederiz. Reform adı altında getirilmek istenen hak kesintileri vb. varsa bunların gerçek yüzünü teşhir eder, bunlara karşı mücadele ederiz.

Bunu yaparken AKP'nin burjuva diktatörlüğünün bir partisi olduğunu, reformlarla evet belli iyileştirmelerin mümkün olduğunu, fakat esas sorunun sömürü sisteminin devrimle yıkılması, emekçilerin iktidarının kurulması olduğunu, kapitalist sistemin reformlarla aşılmasının mümkün olmadığını da işçilere emekçilere bıkmadan usanmadan açıklarız.

AKP'nin önümüzdeki dört yıl içinde kendi isteğiyle erken seçime gitmesi beklenmemelidir. Bu ancak AKP'nin seçimi erkene almanın kendi lehine olacağını düşündüğü şartlarda mümkün olabilir.

AKP bu dört yıllık iktidarını dolu dolu kullanmaya çalışması, AKP'nin bir erken seçime gitmesinden daha baskın bir olasılıktır.

Bugünkü şartlarda, AKP'nin dört yıl içinde seçimle iktidardan uzaklaştırılmasının mümkün olmadığından yola çıkılmalıdır.

"Ne olursa olsun AKP en kısa zamanda iktidardan uzaklaştırılmalıdır" diyenlerin AKP'yi, 4 yıl içinde devirmelerinin tek yolu askeri darbedir. Askeri darbe için anda ne ortam vardır, ne de TSK'nın şu anda darbe yapacak durumu vardır. TSK evet

Ergenekon, Balyoz, Askeri Casusluk Davaları'nın düşmesi, çoğu yıllarca hapis yatan sanıkların tümünün beraat etmesi ile aklanmış olmaktadır. Yani sonuçta TSK, AKP hükümetine karşı katiyen darbe yapmayı filan planlamamıştır! Onun darbecilikle ilgisi yoktur. Bu bir iftiradır vs. Bu TSK'yı halkın gözünde yine en güvenilir kurumlardan biri, belki en güvenilir kurum haline getiren bir gelişmedir. Türkiye'nin yeniden yönetilemez bir hale gelmesi halinde bu kurumun devreye girmesi de yeniden bir olasılık haline gelmiştir. Tabii bunun için önce Türkiye'nin AKP hükümeti tarafından yönetilemez olduğu gösterilmelidir. Ekonomide çöküş yaşanmalıdır. Sokak eylemleri bastırılamaz hale gelmeli, halk yeter artık birileri bu gidişe son versin deme noktasına getirilmelidir vs.

Mehmet Altan, Hasan Cemal gibi "liberal"lerimiz seçim öncesinde AKP'nin seçimi kazanmasının sonuçlarının "ya iç savaş, ya darbe"ye yol açacağını söylemiş, isteklerini uyarı kılıfına büründürmüşlerdi. Aslında bunlar alternatif değil, birbirinin tamamlayıcısıdır. Darbenin ön şartı iç savaş ortamının yaratılmasıdır.

Bu bağlamda Türkiye'de solun geneli de aslında darbeler açısından ya doğrudan destekçi olmuş (12 mart!) ya da "yararlı aptallar" olarak işlev görmüştür. (12 Eylül).

Biz bu konuda kendimizi ayrı konumlandırma görevine sahibiz.

Bugün devrimcilik adına yapılan bir çok eylem, –örneğin DHKPC'nin "fedai eylemleri", PKK'nin yaptığı söylenen otobüs yakma vb. eylemler, şehirde cenaze törenlerinde yüzü maskeli, elde kalaşnikofla boy gösterip, polise saldırı çağrısı yapan eylemler vb. – devrimcilikle ilgisi olmayan eylemlerdir. Bu gibi eylemler objektif olarak karşı devrimin kendi içindeki iktidar dalaşının bir parçasıdır. Halkı devrime yaklaştıran değil, ondan uzaklaştıran, devrimcilere lanet okutturan eylemlerdir bunlar.

Anayasa tartışmaları ve biz

Türkiye'nin faşist yapılanmadan kopması için yasal alanda en önemli adım yeni sivil ve (burjuva anlamda) özgürlükçü demokrat bir Anayasa'nın yapılmasıdır.

Kuşkusuz faşizmin bir daha gelmemek üzere tarihe gömülmesi, Türkiye'de gerçek bir demokrasinin, emekçi halkın demokrasisinin gelmesi, devrim işidir. Gerçekten demokrat bir Anayasa, ancak burjuvazinin iktidarının devrimle yıkılmasından sonra kurulacak proletarya önderliğindeki halk iktidarının Anayasa'sı olabilir. Burjvazinin iktidarının sürdüğü şartlarda, ki şimdi yürüyen Anayasa tartışması burjuvazinin iktidarı şartlarında bir Anayasa tartışmasıdır.

Bugünkü Anayasa ve başkanlık tartışmalarında da bizim söyleyecek sözümüz vardır.

AKP gerek seçim beyannamesinde, gerekse hükümet programında Anayasa değişikliğini önceliklerinden biri olarak ortaya koydu.

AKP, vatandaşlığın etnik kimlikle tanımlandığı bir Anayasa istemiyor. İstediği kendi deyimiyle "özgürlükçü, demokrat sivil bir Anayasa"dır. 1982 Anayasa'sının tümüyle ortadan kaldırmak yeni bir Anayasa yazmak, bu yeni Anayasa ile cumhuriyeti yeniden düzenlemek, yeni "demokrat" bir Türkiye istediklerini açıklıyorlar. Bu yeni Türkiye'nin yönetim sisteminin başkanlık sistemi olmasını istiyorlar. Yeni Anayasa ile kurulacak sistemde yerel yönetimlere bugünkünden çok daha fazla

yetki tanınmasını öngördüklerini açıklıyorlar.

Anayasa bağlamında bizim düşündüğümüz şudur:

1982 Anayasa'sı faşist darbe Anayasa'sıdır. Bu Anayasa Türkiye'de asker/sivil Kemalist devlet bürokrasisinin iktidarını sağlama almak için kurgulanmış, Türk ulusunun egemenliğini öngören, Türk olmayan milliyetlere hiçbir hak tanımayan; aşırı merkeziyetçi, Kemalist ideolojiyi devlet ideolojisi olarak anayasal hüküm haline getiren faşist bir Anayasa'dır. Anayasa değişiklikleri ile birçok nokta değişmiş olsa bile, bu Anayasa'nın başta değiştirilemez olduğu yazılan ilk üç maddesi olmak üzere, birçok maddesinde yansıyan faşist özü değiştirilemez!

Bu Anayasa kökten reddedilmeli, çöpe atılmalıdır. Türkiye'nin burjuva anlamda da demokratikleşmesinin önündeki en büyük yasal engel 1982 faşist Anayasa'sıdır. Bu Anayasa'nın silahların gölgesinde yapılmış bir referandumda %92'le halk tarafından onaylanmış olması da bu gerçeği değiştirmiyor. Kaldı ki bu Anayasa bu haliyle bugün referanduma sunulsa, onun kabul görme ihtimali hemen hemen yoktur.

*Yeni Anayasa, Türkiye Cumhuriyeti'ni yeniden "demokratik bir cumhuriyet" olarak kuracak bir Anayasa olmalıdır.

Bu yeni Anayasa'da vatandaşlık tanımı Türklük üzerinden yapılmamalı, çok uluslu cumhuriyette hiçbir ulusa üstünlük tanıyan bir tanımlama bu Anayasa'da yer almamalıdır.

Bu Anayasa'da devlet ideolojisi olmamalıdır.

Bu Anayasa'da yasama, yürütme ve yargının birbirinden gerçekten bağımsız olacağı, bu güçler arasında karşılıklı denge ve denetimin sağlandığı bir sistem öngörülmelidir.

Bu Anayasa'da kişilerin hak ve özgürlüklerini devlete karşı da savunabilecekleri bir sistem öngörülmelidir.

Temel insan hakları bu Anayasa'nın temelini oluşturmalıdır.

Bu Anayasa'da değişik milliyetlerin tam hak eşitliği öngörülmelidir.

Bu Anayasa'da yerel yönetimlerin yetkileri, merkezin aleyhine geniş tutulmalıdır.

Bu Anayasa, halkın her önemli konuda siyasete, seçimler dışında da, her an doğrudan katılmasını sağlayacak bir sistemi öngörmelidir. Bu Anayasa'da Türkiye'nin idari yapılanması değiştirilmeli, aşırı merkeziyetçi yapının yerine yerel yönetimlere yetki devrini öngören bir yapı geçirilmelidir.

Bütün yöneticilerin halk tarafından seçimi ve işini doğru yapmadığında geri çağrılma hakkı öngörülmelidir.

Bütün yönetici bürokratların (Hakimler, Valiler, Kaymakamlar) doğrudan halk tarafından seçilmesi öngörülmelidir.

Bütün önemli konularda yeterli bir tartışma ertesinde referandumlar yoluyla doğrudan demokrasinin işletilmesi öngörülmelidir.

Bugün Anayasa tartışmalarında öne çıkan başkanlık sistemi meselesinde tavrımız şöyledir:

Başkanlık sistemi de/yarı başkanlık sistemi de/Cumhurbaşkanı'nın parlamento tarafından seçildiği parlamenter sistem de burjuvazinin iktidarının biçimleridir. Bu biçimler de tek tek ülkelerde, ülkelerin özelliklerine göre değişiklikler gösterir.

Türkiye'de bugüne kadar bu konuda yürüyen tartışma, gerçek bir tartışma değil, tam bir kayıkçı kavgasıdır. Sistemler arasında farklılıklar nelerdir tartışılacak yerde, Erdoğan başkan olacak mı, olmayacak mı tartışması yürütülüyor gerçekte. Bu, bugün ülkelerimizde hüküm süren hastalıklı kutuplaşmanın sonucudur. Bizim tartışmada bu kısır döngü içine girmememiz gerekir, tartışmayı bu verimsiz kısır döngüden çıkarmaya çalışmamız gerekir.

Tartışma yer yer başkanlık sistemi, eşittir tek kişinin diktatörlüğü; parlamenter sistem eşittir demokrasi biçiminde yürütülüyor. Bu da doğru değildir. Birincisi ister parlamenter demokrasi, ister başkanlık ya da yarı başkanlık olsun, söz konusu olan burjuvazinin işçi emekçi yığınlar üzerindeki sınıf diktatörlüğüdür. İkincisi,doğru kurulmuş bir başkanlık sistemi tek kişinin diktatörlüğü olmayabileceği gibi, görünürdeki bir parlamenter demokratik sistem de gerçekte tek kişinin diktatörlüğü olabilir veya ona doğru gelişebilir. Bunun bir örneği Kemalist diktatörlüktür.

Biz, burjuvazinin iktidarda olduğu bir ülkede burjuva demokrasinin yönetim biçimleri içinde doğrudan demokrasiye en yakın olan, halkın siyasete doğrudan katılmasını en fazla sağlayan sistemi, diğerlerine tercih ederiz. Çünkü böyle bir sistem bizim karar verilecek her konuda halka kendi görüşlerimizi daha rahat açıklayabileceğimiz, halkı sosyalist görüşlerle daha fazla tanıştırıp, eğitebileceğimiz imkanları sunar.

Yasama/Yürütme/Yargılama güçlerinin her birinin doğrudan halk oyuyla seçildiği bir sistem doğrudan demokrasiye en yakın sistemdir. Bu sistemde her üç iktidar odağı doğrudan halk oyuyla seçildiklerinden, birbirlerine birbirini seçme veya atama yoluyla bağlı değildir, gerçek anlamda bağımsızdır. Böyle bir sistemde eşit güçler arasında bir denge vardır. Bunlar aynı zamanda birbirlerini denetler. Ve her biri ayrıca halk tarafından seçimler yoluyla doğrudan denetlenir. Başkanın halk tarafından yürütmenin başı olarak seçildiği ve hükümetini yargı ve yasamada yer almayan –bu anlamda bağımsız, partisiz olma anlamında değil– kişilerden oluşturduğu; yasama meclisinin işinin yasa yapmak olduğu ve yine halk tarafından seçildiği; yüksek hakimlerin ve tüm idari yöneticilerin halk tarafından seçildiği bir başkanlık sistemi, halkın bütün yetkiyi parlamentoya verdiği parlamenter sistemden daha demokratik bir sistemdir.

Biz yeni Anayasa'da böyle bir başkanlık sisteminin öngörülmesinden yanayız.

Bu bağlamda yürüyen tartışmalarda yine çokça gündeme getirilen şu görüşler var:

Erdoğan bir çeşit tek adam diktatörlüğü kurmak istiyor. Bugünkü yetkileri ona yetmiyor. Bu yetkileri genişletmek için başkanlık sistemini istiyor. Onun istediği sultanlıktır vs. Tartışmayı bu biçimde Erdoğan'ın niyetleri üzerinden yürütmenin de bir anlamı yoktur. Biz niyet tartışmasına girmeyi red edip, olgular ne ise onun üzerine tartışma yürütürüz.

Olgu bu bağlamda nedir?

1982 faşist Anayasa'sında parlamento tarafından seçilen Cumhurbaşkanı'na hiçbir parlamenter sistemde olmayan aşırı yetkiler tanınmıştır. Anayasa'ya göre Cumhurbaşkanı yürütmenin başıdır! Gerekli gördüğü zaman bakanlar kuruluna başkanlık etme yetkisine sahiptir. Bütün yasaları tek başına Anayasa Mahkemesi'ne götürme hakkına sahiptir. Bütün büyük bürokratlar onun onayı ile atanır. Onun

onayının olmadığı bir büyük bürokrat ataması mümkün değildir. Ama aynı zamanda yaptıklarından dolayı sorumlu tutulamaz. Cumhurbaşkanı yalnızca vatana ihanet suçuyla, o da parlamentonun beşte dördünün oyuyla suçlanıp yüce divana gönderilebilir.

2011'de referandumla yapılan Anayasa değişikliği ile Cumhurbaşkanı'nın halk tarafından seçilmesi anayasal hüküm haline gelmiştir.

Türkiye'de şu anda var olan sistem, kesinlikle Cumhurbaşkanı'nın parlamento tarafından seçildiği ve aslında sembolik görevleri olan bir makam olduğu parlamenter sistem değildir. Fakat başkanın halk tarafından seçilip, kendi yürütme organını yasama meclisi dışından kişilerden oluşturduğu başkanlık sistemi de değildir.

Aslında parlamento çoğunluğu Cumhurbaşkanı ile uyum içinde çalıştığı zaman, sorun çıkmayacak olan Türkiye usulü bir başkanlık sistemidir var olan. Sorun şu ki, eğer bu uyum olmazsa, bu sistem tıkanır. Bunun aşılması gereklidir. Bunun da aşılmasının iki yolu vardır:

Ya güç ayrılığının tam sağlandığı, karşılıklı denge ve denetimin sağlandığı doğru kurulmuş bir başkanlık sistemine geçilir.

Ya da Cumhurbaşkanı'nın parlamento tarafından seçildiği, aslında yasama meclisinin yargı ve yürütmenin üzerinde olduğu gerçek bir parlamenter sisteme geçilir.

Bugünkü durum aslında sürdürülemez bir durumdur. Erdoğan aslında yetki filan aşmamakta, yetkisini hoyratça en son sınırlarına kadar da zorlayarak kullanmaktadır. Bugünkü durum –parlamento çoğunluğu onun dediklerini yaptığı sürece– aslında başkanlık sisteminden de avantajlı bir durumdur. Çünkü o Anayasa'ya göre siyasi olarak sorumlu tutulamaz durumdadır.

Anayasa dışında siyasi alanda yapılması gereken en önemli yasa değişikliği seçim sistemi ile ilgili yasal değişikliklerdir. Bu bağlamda sıfır baraj, dar bölge, iki turlu seçim sistemi yine doğrudan demokrasiye en yakın sistemdir. Biz seçim yasalarının bu yönde değiştirilmesi için mücadele ederiz.

Türkiye'de yeni Anayasa konusunda bugünkü şartlarda muhtemel gelişme ne olabilir

AKP tek başına –referanduma götürme şartıyla– yeni Anayasa yapacak güce sahip değildir.

CHP ve MHP açısından Anayasa'nın ilk üç maddesinin değiştirilemezliği kesindir. Yani onlarla demokratik yeni bir Anayasa yapılamaz.

Onlarla birlikte ancak mevcut Anayasa'nın faşist özünü değiştirmeyecek yeni değişiklikler mümkündür. Türkiye'nin ihtiyacı ise bu değildir.

HDP ile AKP eğer birlikte hareket ederlerse burjuva demokratik bir Anayasa yapabilirler. Ve referandumda da çoğunluğu sağlayabilirler.

Fakat bugünkü savaş ortamında AKP ve HDP birlikte hareket etme noktasında çok zorlanırlar. AKP zaten bugün HDP'yi çözüm sürecinin bir aktörü olarak görmediğini net olarak açıklıyor.

Bu yüzden bugünkü dönemde yapılacak Anayasa görüşmelerinin yeni "nafile

turlar" olması büyük olasılıktır.

Biz bundan bağımsız olarak, görüşlerimizi olumlu olarak ortaya koyma ve içinde de çalıştığımız HDP'yi de bu görüşler doğrultusunda ikna etmeye çalışma görevine sahibiz.

HDP'nin doğru bir başkanlık sistemini de içeren, bölgesel özyönetimleri de içeren demokratik bir Anayasa taslağı ile ortaya çıkıp, biz bu Anayasa'yı AKP ile tartışmaya ve çıkarmaya hazırız demesi, AKP'yi zorlaması doğru olan tavır olacaktır.

İki kamp dışında duralım, kendi bağımsız siyasetimizi egemen kılmaya çalışalım

Bugün toplum –aslında henüz toplum da değil, cemaatler koalisyonları– esasta kesin inançlılardan oluşan iki kampa ayrılmış durumda.

AKP ve Erdoğan'ı Türkiye'nin başına gelmiş ve gelebilecek en büyük felaket olarak gören ve nasıl ve hangi araçla olursa olsun AKP ve Erdoğan'ın gitmesi, götürülmesi gerektiğini savunan kamp. Bütün burjuva muhalefet, PKK/HDP ve ne yazık ki kendine devrimci/sosyalist/komünist vb. diyen solun da büyük kesimi bu kampta.

Erdoğan ve AKP'yi bu memlekete gelmiş en büyük iyilik olarak gören, Erdoğan'ı tanrılaştıran, AKP hükümetinin yaptığı ve yapacaklarına ne yaparsa yapsın gözü kapalı destek vermeye hazır kamp.

Her iki kampın da gerçekleri kendi kesin inançlı gözlüklerinden görüp değerlendiren, kendi gerçeklerini yaratıp bunu gerçekmiş gibi piyasaya süren medyası, sanatçıları, sporcuları, bilim insanları vs. vs. var.

Bu iki kampın bireyleri gerçeğin ne olduğunu araştırmak yerine, zaten kesin inançlarını aldıkları ve onaylattıkları medyayı izliyor yalnızca. Öteki taraf zaten yalan söylediği için bakmaya gerek yok. Durum böyle.

Toplum hastalıklı.

1. Kamp sürekli travma halinde. Bir bölümü zaten eski iktidar sahibi bürokratik elit. Bunlar "göbeğini kaşıyan"ların iktidarlarını elinden almış olmasının travmasını yaşıyor. İntikam peşinde. Diğerleri ise AKP'nin o kadar teşhir olmasına rağmen yine de nasıl olup da götürülememesinin travmasını yaşıyor.

2. Kamp ise paranoya yaşıyor. Erdoğan ve AKP bu kampa göre Türkiye'yi büyütüp, Osmanlı'nın şaşalı günlerine taşıyıp, dünya gücü yapacak. Bu yüzden neredeyse bütün dünya Türkiye'nin büyümesini engellemek için Erdoğan ve AKP'yi götürme peşinde koşuyor. İçteki hainler de bunların uzantısı olarak hareket ediyor. Erdoğan'a inançlılar dışında herkes düşman!

Biz bu hastalıklı kamplaşmanın dışında kaldık. Kalmaya devam etmeliyiz. Kendi bağımsız siyasetimizi bu her iki kampa da karşı mücadele içinde yaygınlaştırmaya ve egemen kılmaya çalışmalıyız. Kendine solum, demokratım vs. diyen herkesi de bu kamplaşmanın dışına çıkmaya çağırmalıyız.

Ne yapmalı

Biz komünistiz. Bizim kendi çizgimiz var. Örgütsel olarak işçi sınıfı içinde henüz

yeterli bir örgütlenmeye sahip değiliz. Yürüyen siyasi tartışmalarda bu yüzden doğru görüşlerimizi egemen kılmada büyük zorluklarımız var. Bugün diğer yandan sınıf mücadelesi de gayet geri seviyelerde. Kuzey Kürdistan–Türkiye'de gelişmeleri esas belirleyen sınıf mücadelesinden çok egemenlerin kendi aralarındaki iktidar mücadelesi. "Sol" geneli itibarıyla egemenlerin bu iktidar mücadelesinde pratikte şu veya bu kesimin kuyruğuna takılarak siyaset yapıyor. Biz mücadelemizde "taktik" adına , "düşman cepheyi daraltmak" adına vb. egemen sınıfların iktidar mücadelesinin bir yanında taraf olmayı red ettik. Bu tavrımızı kararlılıkla sürdüreceğiz.

Seçimler döneminde tabii parlamenter mücadele öne çıktı. Parlamenter mücadele önemsiz değildir, fakat ikincildir. Parlamenter mücadele, verili sistem içinde reform mücadelesidir. Bizim esas işimiz, işçi sınıfı önderliğinde devrimi gerçekleştirmek için temel araç olan Bolşevik Parti'yi mücadele içinde örgütlemektir. Parlamenter reform mücadelesini de bu temel işimizi ilerletme bakış açısıyla, ona hizmet edecek biçimde yürütmeye çalıştık. İlerde de bu çizgiyi sürdüreceğiz.

Bizim için burjuva demokrasisi için mücadele de, işçileri emekçileri demokratik devrime kazanma mücadelesinin bir parçasıdır, ona hizmet edecek şekilde yürütüyoruz, yürüteceğiz.

Son dönem çalışmalarımızda gördüğümüz bir olguya dikkat çekmek istiyoruz: Sonuçları ancak uzun vadede görülebilecek çalışmalarla –parti örgütlenmesini işletmeler temeline oturtma çalışmaları böyledir– karşılaştırıldığında, sonuçları hemen görülebilir, başarısı hemen ölçülebilir çalışmalar –bir seçim kampanyası böyle bir çalışmadır– daha çekici, daha coşku verici, daha motive edici oluyor. Bu bir yanı ile anlaşılır bir şey. İnsan gerçekten de yürüttüğü bir çalışmanın başarısını görmek istiyor. Başarının hemen görülmediği ve fakat devrim yarın olacakmış gibi bir çalışmanın yürütülmesi gerekir. Başarı hemen görülecekmiş gibi çalışmalar coşku ile yapılmalıdır. Burada motivasyonu sağlayan tek şey komünist bilinçtir.

Yapılan bütün günlük çalışmalarda esas işimizi unutmamalıyız:

Anahtar ve tutulacak esas halka parti inşasıdır. Biz inşa meselesinde inşanın teorik sorunları konusunda büyük mesafeler aldık. Siyasi çehremiz çoktan ana hatları ile ortaya çıkmış durumdadır. Parti inşasında sarılacağımız halkalar, kadroların yetiştirilmesi ve örgütün sağlamlaştırılması, örgütün işletme/fabrika hücreleri temeline oturtulmasıdır. Bugünkü görevimiz işçi sınıfı öncülerini komünizm davasına kazanmak, Bolşevik Parti'de örgütlemektir. On yıllardır yürüttüğümüz mücadelede bu işin ne kadar zor olduğunu, başarının ne kadar sınırlı olduğunu gördük görüyoruz.

Evet Zor. Ama gerçekten sosyalist-komünist bir dünya yaratmak istiyorsak, bu zoru başarmaktan başka çaremiz yok.

Hep yeniden, hiç bıkmadan, iş başına!

MUSTAFA SUPHİ VE ONDÖRT YOLDAŞINI ANIYORUZ!

Türkiye Komünist Partisi'nin kurucusu Mustafa Suphi ve 14 yoldaşı, 28/29 Ocak 1921 gecesinde Karadeniz'de hunharca katledildiler. Mustafa Suphi, 10 Eylül 1920'de kurulan TKP'nin önderi idi. Anadolu'daki kurtuluş savaşına katılmak, Ankara hükümeti ile görüşmek üzere Sovyetler Birliği'nden gelmişlerdi. Sovyet temsilcisi ile birlikte Kars'a vardıklarında törenle karşılandılar. Birkaç hafta geçmeden Ankara hükümetinin bu töreni Mustafa Suphi ve yoldaşları için değil, desteğine ihtiyaç duydukları Sovyetler Birliği temsilcisine düzenlediği anlaşılacaktı. Her gittikleri yerde (Erzurum, Trabzon) kışkırtılmış linç toplulukları ile karşılaştılar. Ankara hükümeti, bilgi ve onayı olduğu Mustafa Suphi ve yoldaşlarının güvenlik taleplerini karşılamadı. Trabzon'daki Sovyet konsolosu Ankara hükümetinin temsilcisi vali ile görüştü. Mustafa Suphi ve yoldaşlarının deniz yoluyla Batum'a gitmeleri konusunda anlaşmaya varıldı. Mustafa Suphi ve yoldaşları, Yahya Kâhya'nın sağladığı motora, bir linç topluluğunun hakaret ve saldırıları eşliğinde bindiler. Arkalarından başka motor ya da motorlarla peşlerine takılan Yahya Kâhya ile beraberindekiler, hepsini öldürüp denize attılar. Ankara hükümeti, Sovyet hükümetinin olayla ilgili sorusuna "deniz kazası" cevabını verdi. Onların katilleri Kemalistlerdi. Çeşitli milliyetlerden Türkiye halkı silah elde emperyalist işgale karşı can feda bir mücadele yürütürken; bu mücadelenin önderliğini ele geçiren Kemalistler; kurtuluş mücadelesinin demokratik bir devrimle tamamlanmasını engellemenin hesaplarını yapıyordu. Kemalistler, Ekim Devrimi'nin Anadolu'ya yayılacak etkisinden korkuyordu. Kemalistler, Ekim Devrimi'nin Anadolu'ya yayılan etkilerini kırmanın hesaplarını yapıyordu. İşte Kemalistler Mustafa Suphi ve yoldaşlarını bunun için katlettiler.

Mustafa Suphi Kimdir?

Mustafa Suphi 1883'de Giresun'da doğdu. İlk öğrenimini Kudüs ve Şam'da, lise öğrenimini Erzurum'da tamamladı. 1905'te İstanbul Hukuk Mektebi'nden mezun olduktan sonra Paris'te Siyasal Bilgiler okudu. Mustafa Suphi'nin Fransa'da bulunduğu dönem, burjuva sosyolog düşünürlerin etkisinde kaldığı yıllardır. Bu yıllarda Suphi'nin ittihatçılarla yakın ilişki içerisinde olduğu bilinmektedir. O dönemki hükümetin gazetesi olan Tanin gazetesinin muhabirliğini yapar. 1908'de İkinci Meşrutiyet'in ilan edildiği günlerde İstanbul'a döner. Tanin, Servet-i Fünun ve Hak gazetelerine yazılar yazar. İttihat ve Terakki Fırkası'nın 1911'deki genel kongresine Anadolu delegesi olarak katılır. İttihatçılardan kopuşu bu kongreden sonra başlar. 1912 Ağustos'unda İttihat ve Terakki'den tamamen ayrılır. Mustafa Suphi, 1912'de Ahmet Ferit Tek'in başkanlığında kurulan ve kurucuları arasında

Yusuf Akçura'nın da bulunduğu Milli Meşrutiyet Fıkrası'nın kurucuları arasında yer alır. 1913'ün sonlarında muhaliflere karşı sürgün furyası başlar. Suphi'de sürgün furyasından nasibini alır ve Sinop'a sürülür.

1914 başlarında bir grup arkadaşı ile birlikte bir tekne ile Rusya'ya kaçar. Önce siyasi mülteci olur. Birinci Dünya Savaşı'nın başlaması ile birlikte Osmanlı tebaasından olduğu için Mustafa Suphi sürgüne gönderilir. Sürgün yıllarında Türk kökenli çeşitli devrimciler ve Bolşevikler'le tanışır. Doğu cephesinde esir düşerek Rusya içlerine sürgüne gönderilen Anadolu'lu askerler arasında çalışma yürütür. Suphi'nin Bolşevik düşüncelerle tanışıp devrimci bir çalışma yürütmeye başlaması 1914-15 yıllarına denk düşer. Ekim Devrimi'nden sonra Moskova'ya gider. Kırım ve Odessa'daki, Rusya kökenli ya da savaş esiri Türkler arasında çalışma yürütür. Kızılordu içinde örgütlenen Türk savaş esirlerinden bir birlik ile Rus İç Savaşına katılır. Anadolu'ya yönelik çalışmaya başlaması Mayıs 1920'de Bakü'ye gelmesi ile başlar. 10 Eylül 1920'de, 15 bölgeden gelen 75 delege ile Türkiye Komünist Partisi kurulur.

Mustafa Suphi, düşmanın yalnızca dışta olmadığını biliyordu. O TKP birinci kongresinin kapanış konuşmasında şöyle diyordu: *"Komünist Partisi için memlekete musallat olan dış düşmanları kovmak nasıl bir görevse, içerde halkın sırtından geçinen yağmacı sınıfları da hazır yiyicilik halinde çıkarıp, yumruk altında çalıştırmak o derece esaslı bir görevdir . Bu iki cihetin temini iledir ki, komünist fırkası mazlum amele ve rençber halka karşı hizmetini ifa etmiş ve ortadan sınıflar farkı kalkarak heyet-i içtimaiye, adalet-i hakikaye nail olmuş olacaktır. Onun için son söz olarak diyelim ki: Yaşasın Türkiye Komünist Fırkası!"* ("Mustafa Suphi ve Yoldaşları", Güncel Yayınlar, 1977 İstanbul, s. 115)

„Kanlarını şimdiye kadar kendi cellatlarının hakimiyeti için döken Türkiye amele, rençber ve askerleri bundan sonra öz hürriyet ve hakimiyetleri uğruna çarpışacaktır. Yaşasın amele ve rençberin hürriyet ve hakimiyeti için açtığı savaşta önderlik eden Türkiye komünistleri." (age, s. 51)

Mustafa Suphi, mazlum Türkiye'yi kurtaracak olanın kızıl inkilap olduğunu söylüyordu. Onun komünist olması ve kurtuluşun komünizmde olduğunu haykırması Kemalistlerin hoşuna gitmiyordu. Komünizmden öcü gibi korkan Kemalistler, Mustafa Suphi ve yoldaşları Anadolu'ya geçtiklerinde İngiliz/Fransız emperyalistleri ile pazarlığa oturmuşlardı. Kemalistler sadece tam işgale karşıydılar. Onlar yarısömürge yapıyı baştan kabullenmişlerdi. Türkiye'deki komünistlerin katledilmesi ile hem milli devrimin sosyal bir devrimle tamamlanması ihtimalini engellemek hem de emperyalistlerin gözüne girmek istiyorlardı. Kemalistler, henüz kuruluş aşamasında olan TKP'ye önemli bir darbe vurdular. Ama komünist hareketi yoketme hedefine ulaşamadılar. KKT işçi sınıfı, emekçileri Mustafa Suphi ve yoldaşlarını yüreğine, bilincine gömdü. Faşist T.C. devletinin tüm saldırılarına rağmen komünizm davası ve komünizm davası uğrunda mücadele edenler yok edilemedi. Komünizm davası ülkelerimizde er geç zafer kazanacaktır. Türkiye işçi sınıfı ve emekçileri 94. yıldönümünde Mustafa Suphi ve 14 yoldaşını unutmayacaktır. Onların mücadeleleri, bugün de bize yol gösteriyor, gösterecek.

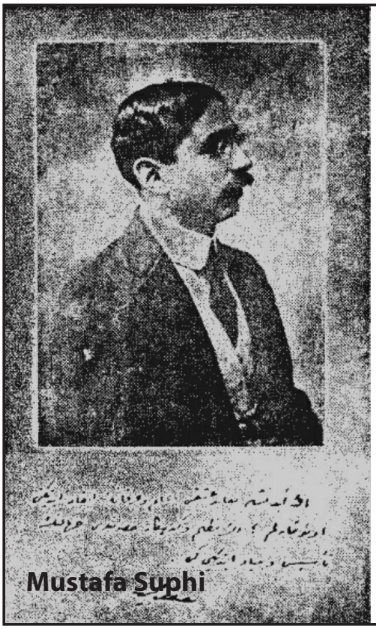
Mustafa Suphi

ONBEŞLER İÇİN

Yangınlara fazla bakan gözler yaşarmaz,
Alnı kızıl yıldızlı baş secdeye varmaz,
Dövüşenler ölenlerin tutmaz yasını.
Yine fakat bir yıldırım zulmeti yırtsa,
Sağır göğün koynundaki çanı haykırtsa,
Anıyoruz göğsümüzün son sayhasını.
Eski cihan, yeni cihan önünde eğil!
Aramızdan birkaç yoldaş ayırmak değil,
Her ne yapsan varacağız emelimize!
Karadeniz... bunu duysun derinliklerin:
O ateşli göğüsleri delen hançerin
Kabzasını alacağız biz elimize!.....

NAZIM HİKMET (Batum, 1922)

ROZALİYEV MUSTFA SUPHİ'Yİ ANLATIYOR

(…)

„Birinci Dünya Savaşı başladığında Mustafa Suphi Batum'daydı. Düşman bir devletin yurttaşı olarak tutuklandı ve Kaluga'ya, sonra da binlerce Türk savaş tutsağıyla birlikte Ural'a gönderildi. Yurttaşlarıyla birlikte Ural fabrikalarında çalışan Suphi, birgün arkadaşıyla, askeri üniforma altındaki bu cahil ve ezilmiş işçi ve köylüler arasında propaganda çalışmasına girişti, onlara olayların içyüzünü, ülkede emekçilerin ağır durumlarının nedenlerini anlattı. Suphi ve arkadaşları, ayrıca gizli Bolşevik örgütlerle ilişki kurarak onlardan sosyalist yayınlar sağlıyorlardı. Bolşeviklerin yardımı, Suphi'nin çalışmasını daha belirgin bir amaca yöneltiği ve daha etkili kıldığı gibi, Türk devrimcilerinin gelecek yoluna da ışık tutuyordu. Ural'da ağır koşullarda ve Çar jandarmasının sürekli gözetimine rağmen gizli devrimci çalışmaları başarıyla sürdüren Mustafa Suphi, 1915 yılında Rus Sosyal Demokrat Partisi Bolşevik kanadına üye yazıldı. Gizli devrimci çalışma ve Rus işçileriyle ilişki sonucunda Suphi, ateşli bir profesyonel devrimci, leninist, inançlı bir enternasyonalist oldu. Nitekim sonradan Suphi'nin kendisi de, Ural'da Türk savaş tutsaklarının Rus işçileriyle birlikte çalışarak gerçek devrimci bir ruh edindiklerini, proletarya dayanışmasını pratik içinde öğrendiklerini belirtmiştir.

Büyük Ekim Sosyalist Devrimi, Türk savaş tutsaklarının ve tutuklularının, bu arada Mustafa Suphi'nin durumunu da kökünden değiştirdi. Suphi, devrimin ilk gününden itibaren, Ekim'in zaferini savunmaya fiilen katıldı. Onun bir yandan enternasyonalist devrimci, öte yandan büyük bir yurtsever olarak beliren seçkin

nitelikleri, bu dönemde iyice meydana çıktı.

Dönemin son derece ağır ve karışık koşullarında Mustafa Suphi, büyük bir sebat ve ısrarla ana amacını gerçekleştirmek için çalışmaya koyuldu. Bu amaç, çürümüş sultan rejimine karşı savaşacak ve Rusya'da devrimi koruyacak bir Türk devrimci örgütü yaratmaktı.

Kitleleri aydınlatma ve bütün sosyalistleri birleştirme zorunluluğu, türkçe bir komünist gazete yayınlanmasını gerektiriyordu. Mustafa Suphi, 1918 yılında Yeni Dünya adıyla bu gazeteyi yayınlamaya başladı. Türk devrimcilerinin mücadele organı olan bu gazetenin yayınlanması Mustafa Suphi'nin büyük çabalarıyla gerçekleşmiştir.

Yeni Dünya'nın yöneticisi olarak Suphi, 1918 Haziran'ında Kazan'da, Türk Savaş Tutsakları Sosyalist Örgütleri Temsilcileri Kurultayı'nı topladı. Bu kurultayda, "Rus devrimci proletaryasıyla omuz omuza, saptanmış amaca doğru ilerleme" kararı alındı. Kararda "bütün yoldaşlarımız, ellerindeki her türlü araçla Sovyet iktidarını desteklemekle yükümlüdür" deniliyordu.

Suphi, 1918 Temmuz'unda Moskova'da toplanan Türk Sol Sosyalistleri İlk Kurultayı'nın da örgütçüsü ve yöneticisiydi. Bu kurultayda tek bir örgüt olarak birleşen gruplar gelecekteki Türk Komünist Partisi'nin kurucuları arasında yer alacaktı. Bu birleşik sosyalist örgütün başkanı seçilen Mustafa Suphi, aynı zamanda Astrahan, Saratov, Kazan, Samara ve Riyazan'da oluşan Türk savaş tutsakları birliklerini de yönetmekteydi.

Yeni Dünya'nın yürüttüğü güçlü propaganda ve Rusya'daki Türk sosyalistlerinin eylemleri, Sultan hükümetini son derece tedirgin ediyordu. Bu hükümet, Sovyet Rusya'ya protesto üstüne protesto göndererek Suphi ve eylem arkadaşlarını Türkiye'ye geri verilmesini istiyordu.

Suphi aynı yoğun eylemi Doğu Halkları Komünist Örgütleri Merkez Bürosu'nda göstermekten geri kalmadı. Marksist kuramı derinliğine kavrayan, uluslararası hukuk, Doğu ve Batı felsefe öğretileri alanlarında muazzam bilgi sahibi olan, birkaç yabancı dili mükemmelen bilen, çeşitli Asya halkları geniş emekçi yığınlarının düşünce, özlem ve umutlarını tanıyan Suphi, kısa sürede çok güç koşullara rağmen, doğu dillerinde birçok yayın çalışmasını gerçekleştirdi. Sayısız bildiriler, gazete ve dergiler için makaleler yazdı. Önemli siyasal metinlerin ve Marksizm-Leninizm temel yapıtlarının türkçeye çevrilmesini sağladı. Komünist Partisi Manifestosu ve Lenin'in Rusya ve Doğu'nun Bütün Müslüman Emekçilerine ve RSFSR Dışişleri Halk Komiseri'nden Türkiye'nin işçi ve köylülerine mesajları da bu sırada türkçeye çevrildi. Çevirilerin birçoğunu Suphi'nin kendisi yapıyordu. Türkçeye çevrilen bu kitap, broşür ve makalelerle, emekçiler arasında uyarıcı çalışmalar yürütülürken aynı zamanda kurulacak olan Türkiye Komünist Partisi'nin tüzük ve programının hazırlanması amaçlanıyordu. Çevirilerin dilinin aydın ve anlaşılır olmasına ve bunların Türkiye'de yayılmasına büyük önem veriliyordu.

Doğu Halkları Komünist Örgütleri Merkez Bürosu'nun çalışmaları üstüne 1919 yılı Mart ayında yayınladığı bilançoda Mustafa Suphi, biryıl içinde, çeşitli dillerde, 6 milyon nüshadan çok gazete, broşür ve bildiri yayınlandığını belirtmektedir.

Aynı zamanda Mustafa Suphi şöyle yazıyordu:

„Doğu, dünya emperyalizminin cephe gerisi ve besin kaynağıdır. Eğer Doğu kalkar ve elini sosyalist Batı'ya uzatırsa, emperyalizm kuşatılmış olur ve o zaman dünya sosyalizminin zafer saati çalar. Merkez Komitesi, özellikle bunun için Doğu halklarının uyandırılmasını kendine temel görev edinmiştir. Yaşasın ezilen Doğu halklarının, Rusya ve Avrupa sosyalist işçileriyle devrimci birliği!"

Mustafa Suphi, Komintern'in Birinci Kurultayı'nda da büyük bir söylev verdi. Söylevinde, Rusya'da bulunan Türk işçi ve köylü temsilcilerinin "kapitalle savaşa girmeye karar verdiklerini" belirterek "Eğer Fransız-İngiliz kapitalizminin başı Avrupa'daysa, işkembelerinin Asya'nın bereketli topraklarında olduğunu herkes bilir. Bizim, Türk sosyalistlerinin başlıca ve ilk görevleri, Doğu'da kapitalizmin köklerini sökmektir" diyordu.

Türk devrimcileri, Ekim devriminin muazzam uluslararası önemini iyi kavramışlardı. Mustafa Suphi, Sovyet egemenliğinin "bütün ezilen halklara ve sınıflara büyük bir kurtuluş umudu verdiğini" söylüyor, bütün gücüyle Ekim devrimini savunmayı kendine görev biliyordu. Suphi, Türk savaş tutsakları arasında büyük mitingler düzenliyor, Sovyet egemenliğinin anlam ve önemini açıklıyor, beyaz orduculara ve müdahalecilere karşı savaşacak gönüllü birlikler örgütlüyordu. Birçok öteki halkların temsilcieri gibi, Türk gönüllüleri de, elde silah Ekim Devrimi'ni savundular. Ayrıca Suphi'nin Sovyet Rusya bölgelerinde, Müslüman halklar arasında yürüttüğü eylemler de büyük önem taşıyordu.

1919 yılı yazında Komintern'in Güney Bürosu'nda görevlendirilen Suphi, özellikle Odesa ve Kırım'da çalıştı. Bölge halkı ve İstanbul ve Anadolu'dan Kırım'a gelen Türkler arasında Marksizm-Leninizm ülküsünü yayıyor, komünist hücreler, Sovyet egemenliğinin savunulması için gönüllü birlikler örgütlüyordu. Yeni Dünya, Suphi'nin yönetiminde yayınını bu kez Simferopol'de devam ettirmeye başlamıştı.

Suphi'nin Kırım'daki çalışması büyük yararlar sağladı. Örneğin Sovyet gazetesi Ulusların Hayatı'nın 25 Mayıs 1919 tarihli sayısında şu haber veriliyordu: "İstanbul'dan Yalta'ya gelen 100 denizci, Bolşeviklerin temsilcisi olarak Suphi'nin söylevini büyük çoşkuyla dinlediler. Denizciler, Türk halkı arasında Bolşevizmin büyük bir popularizm kazandığını belirttiler." Bu sırada Suphi, itilaf devletlerinin işgaline karşı Türkiye'de partizan hareketinin güçlendirilmesini, Türk komünistleri, sosyalistleri ve bütün yurtseverlerin en önemli görevi sayıyordu. Rusya'da bulunan birçok Türk komünisti, savaşa katılmak için anayurda gitmeye can atıyorlardı. Suphi her türlü yardımı gösteriyor, onları sosyalist yayınla donatıyor, İngiliz işgali altındaki İstanbul'a ve müdahalecilerin zaptettiği Anadolu şehirlerine girmelerini sağlıyordu.

Komünistler, müdahalecilere karşı savaşçıların ilk saflarında yer almaktaydı. 1920 yılı Mayıs ayında Türk komünistlerinin kurmayı başardıkları partizan birlkleri, işgalci ordulara karşı başarıyla savaştılar. Komünistlerin İstanbul'da müdahaleci ordular arasında giriştiği büyük uyarıcı çalışma, İngilizleri, savaş birliklerinden birini şehirden çekmek ve yeniden örgütlemek zorunda bıraktı. Bütün sosyalist ve komünist grup ve örgütlerin birleşik eylemi o dönem Türk sosyalistlerinin önemli bir başarısıdır.

Mustafa Suphi, Kırım'da, yerli halkın yanısıra Türk, Romen ve Bulgarların da katıldığı Doğu Enternasyonal Birliği'ni örgütledi. Bu birlik, Beyaz Orducu General Slaşçev'in kuvvetleri karşısında başarıyla savaştı.

1919 Ağustosunda Denikin'in Rusya'nın güneyine asker çıkarmasından sonra, Mustafa Suphi, Komintern'in Güney Bürosu'nda çalışan Türk, Bulgar, Yunan ve Romen komünistleriyle birlikte, kuzeye doğru yürüyen efsanevi 12. Ordu'ya katıldı. Arşivde saklanan mektubunda Suphi, bu ordunun kahramanlıklarını ayrıntılı olarak anlatmaktadır. "Sağdan Makno ve Denikin, soldan Romenler ve Zelyoni, önden Petlyura, arkadan yine Makno ve Denikin ve bir başka alçak." Durum çok çetindi ve savaşlar ardsız arasız sürmekteydi. Sefere katılanlar, özellikle komünistler büyük kahramanlık ve direşkenlik gösteriyorlardı. Suphi mektubunda; yabancı ülkelerden gelen komünistlerin –Komintern işçilerinin– yiğitliğini belirterek, bunların "içlerinde yaşlılar da olmak üzere, elde silah, Kızılordu'yla birlikte yürüdüklerini, savaşçılarla aynı kazandan yediklerini ve nerede tehlike büyükse oraya atılmaya hazır olduklarını" yazmaktadır.

Çeşitli halklardan gelen kızılordu savaşçılarının kardeşçe dayanışması, Suphi'yi çok etkilemişti. "Bütün yanlardan çevrilen ordunun saflarında kardeşlik ve birlik duygusu güçlendi" diye yazdı mektubunu. Kızılordu'nun kahramanca eylemine övgüyle ve "Rus devrimcilerinin en güç koşullarda bile amaçlarına varacaklarına" olan inançla belirtmektedir.

Bu sıralarda İngiliz istihbarat servisleri Mustafa Suphi'yi yakalamak ve ortadan kaldırmak için her çareye başvuruyorlardı. Bunu başaramayınca, İngiliz ajanları, Türk devrimcisinin öldüğü haberini yaydılar. Aynı mektubunda bu söylentileri de yalanlayan Suphi, 12. Ordu'nun kuşatmayı yarışından sonra Moskova'ya geldi ve Komintern'deki çalışmasını sürdürdü.

Suphi, bu arada, Türkiye'ye dönmeye de hazırlanıyordu. Türk halkının Ulusal Kurtuluş Savaşı büyük bir boyut kazanmıştı. Harekete gelen halk yığınları, Rusya halklarının devrimci mücadelesinin de etkisiyle, sömürü ve baskının her biçiminden kurtulmak zorunluluğunu kavramışlardı.

Ulusların Hayatı'nda, Türkiye'de Sovyetler Birliği'ne olan sempatinin arttığını ifade eden mektuplar yayınlanıyordu. Bunlardan birinde şöyle deniliyordu: "Burada, Anadolu'da, Rusya'daki harekete ve Lenin adına büyük bir ilgi duymaktayız. Türk işçilerinin toplumsal devrimini Türkiye'nin tek kurtuluşu olarak görüyoruz." Yine bir başka mektupta ise şöyle denilmekteydi: "Herkes, devrimci, yeni Rusya'nın dostluğuna inanıyor. Herkes, Rus Sovyet Cumhuriyeti'ni, Avrupa'nın aşağıladığı ve soyduğu Türk halkının tek savunucusu olarak görüyor."

1920 Nisan'ında Mustafa Kemal başkanlığında kurulan burjuva-toprak ağaları hükümeti, partizan birliklerini denetim altında tutmak, kurtuluş hareketinin başına geçmek ve bu hareketi sadece yabancı müdahaleciye karşı savaşın sınırları içine hapsetmek için çabalarını artırmıştı. Mustafa Suphi, Türk ulusal burjuvazisinin ikili, çelişkili politikasını açığa çıkararak işçi ve köylü kitlelerine tek doğru yolun bütün dünya proletaryasının ezenlere karşı birleşmesi olduğunu gösterdi.

Suphi, Türkiye'de yeni toplum düzeninin kurulabileceğine içtenlikle inanıyordu. Nitekim, 1920 Temmuz'unda Yeni Dünya'da şunları yazıyordu: "Bugün Avrupa ve İstanbul'un satılık ajanlarıyla eşit olmayan bir savaşta kanlarını akıtan işçi, köylü ve asker yoldaşlarımız, bu kardeşi kardeşe kırdıran savaştan sonra yeni egemenliğin yine eski kan içicilerin, melun paşaların ve ağaların eline geçmesin-

den memnun olacaklar mı? Yine haksız, hukuksuz kalmayı isteyecekler mi? Şüphesiz ki, hayır... Yani egemenlik, aşağıdan, hayatın içerilerinden, dövüşen emekçi halkın katılmasıyla kurulmalıdır. Böyle bir egemenlik ancak kararlı mücadeleyle yaratılabilir, ancak böyle bir halk egemenliği, zalimlere karşı savaşta başarı kazanabilir. Biz, Türk işçi, köylü ve askerlerinin gerek böyle bir mücadeleye, gerek örgütlenmeye yeteneklerinden kuşku duymuyor ve bunun için diyoruz ki: Yaşasın Türk işçi, köylü ve askerlerinin iktidarı!"

Türkiye için bu gerçekten çok güç zamanda Mustafa Suphi, yurda dönmeye can atıyordu. Halk yığınlarıyla birlikte olmak, savaşa bizzat katılmak istiyordu. Fakat yolları, beyaz orducuların, Gürcü, Ermeni ve Azerbaycan burjuva milliyetçilerinin orduları ve çetecileri kesmişti. En kolayı Türkiye'ye Afganistan ve İran yoluyla geçmekti. Suphi bu amaçla Türkistan'a gitti. Burada Türkistan Cephesi Politbürosu'nda çalışarak, Orta Asya'da Sovyet egemenliğinin sağlamlaştırılmasına yardım etti. Burada da, her yerde olduğu gibi, yoğun bir eylem içindeydi. Taşkent'te Yeni Dünya Gazetesi'ni yayınlamaya koyuldu, gönüllü Kızılordu kümeleri kurdu, mitinglerde konuştu. Bolşevik Partisi Ülke Komitesi Enternasyonal Propaganda Bürosu'nu yönetti.

1920 yılı 28 Nisanında ayaklanan Bakü işçileri musavat hükümetini devirerek Azerbaycan'da Sovyet egemenliğini ilan ettiler. Bakü'nün kurtuluşuna Türk gönüllüleri de etkin olarak katıldılar. Suphi, Mayıs ayında Bakü'ye geldi. Ateşli devrimcinin hayatında yeni bir eylem dönemi başlıyordu. Bu dönemin en önemli olayı, Türkiye Komünist Partisi Kurultayı idi. Kurultay'ın çağrılışında ve Türkiye Komünist Partisi'nin örgütlenmesinde Suphi'nin rolü gerçekten büyük oldu.

Komünist Partisi, İstanbul, Ankara ve Bakü olmak üzere üç kümeden oluşuyordu. Bunların en güçlüsü 1919 yılında doğan İstanbul kümesiydi. Bu küme, en güç yeraltı koşullarında, Türk devrimci işçi hareketine öncülük etmişti. Birkaç gazete ve dergi yayınlıyor, yabancı işgalcilere karşı etkin savaşıyor, büyük sendikaları yönetiyordu. İstanbul komünist örgütü, Türkiye Komünist Partisi'nin temel çekirdeğiydi.

Anadolu'da da, ulusal kurtuluş hareketinin en kızıştığı sırada birkaç komünist küme oluşmuştu. Bunlar Ankara, İzmir, Zonguldak, Eskişehir, Samsun, Adana, Konya, Trabzon ve Erzurum'daydı. Bu örgütler, İstanbul kümesiyle ve Rusya'daki Türk komünistleriyle ilişkideydi. Suphi, üye sayısı, eylemi ve etkisi hızla artan Ankara kümesine özel bir önem veriyordu. Ankara komünistleri, hükümetin 1920 sonbaharında kurdurduğu provakatif "komünist partisi"ne karşı yılmadan mücadele ediyorlardı. Bu "parti", halkın davası için fedekarca dövüşenlere uygulanan provakasyon, kovuşturma ve kovalama zincirinin halkalarından biriydi.

Türk komünistlerinin Bakü kümesini, yukarıda sözünü ettiğimiz Türk sosyalistleri 1918 Temmuz kurultayıyla doğan birleşik sosyalist örgütün üyeleri oluşturuyordu.

Bu gerçekler, Türkiye Komünist Partisi'nin Rusya'da doğduğu yolunda Türk gericilerinin iddialarının nasıl bilinçli bir tahrifat olduğunu göstermektedir. Türkiye Komünist Partisi, Türkiye işçi sınıfının, köy emekçilerinin, Türkiye aydınlarının en bilinçli kesiminin eseridir. TKP'nin temel çekirdeği, ulusal ve toplumsal kurtuluş için savaşa giren geniş emekçi yığınları arasında bizzat Türkiye'de oluşmuştur.

Bakü'ye gelir gelmez Mustafa Suphi, kendisini, birleşik bir Türkiye Komünist

Partisi kurma görevine adadı. Bu amaçla, Yeni Dünya Gazetesi'ni Bakü'de yayınlamaya başladı. İstanbul ve Anadolu komünistleri arasındaki bağı pekiştirdi. "Proletarya davasından elinizi çekin!" sloganını atarak sahte "Komünist Partisi'nin içyüzünü açığa çıkardı.

Bu dönemde, bir an önce ve isabetle çözülmesi gereken yığınla sorun vardı. Komünistlerin Türk sol sosyalistleriyle karşılıklı ilişkilerinin saptanması, devrimcilerin Türkiye ulusal kurtuluş hareketiyle ve kemalistlerle olan ilişkilerinin belirlenmesi, partinin program ve tüzüğünün hazırlanması, partinin pratik görevlerinin belirtilmesi, Türk dilinde komünist literatürü yayınlama çalışmasının genişletilmesi vb. zorunluydu. Bu dönemde Suphi'nin seçkin ve örgütçü yetenekleri, yurtseverliği ve devrime bağlılığı, büyük görkemle yansır. Bu sayededir ki, kısa denilebilecek bir sürede muazzam bir hazırlık çalışmasını başarmıştır.

Türk komünistleri, ilk (kuruluş) kurultaylarını, Türkiye'de yapmak istiyorlardı. Fakat, Ankara hükümeti buna izin vermedi. Ortaya çıkan bu yeni durumda kurultayın Bakü'de toplanmasına karar verildi. Kurultay çalışması 10 Eylül 1920'de başladı. 15 komünist örgütün ve İstanbul, Anadolu ve Bakü kümelerinin temsilcilerinden oluşan asli ve istişari oy sahibi 74 delege kurultaya katıldı. Bu delegelerden 51'i İstanbul ve Anadolu'dan gelenlerdi. Kurultay başkanı Mustafa Suphi idi. Gündem, komünist örgütleri geçici merkez komitesi eyleminin bilançosu; günün sorunlarının, ulusal ve sömürge sorunlarının, köylü sorununun tartışılması; program ve tüzüğün kabulü; parti merkez komitesinin seçimi vb. idi.

Parlak açış söylevinde Suphi, Büyük Ekim Devrimi'nin Türkiye devrim hareketinin gelişmesindeki muazzam önemini belirterek, "Türkiye Komünist Partisi'nin kuruluşu sadece Türkiye için değil, bütün doğu için büyük bir önem taşıyacaktır" dedi.

Türkiye Komünist Partisi'nin ilk kurultay kararlarında düşman üstünde zafer kazanmak için komünist hareketin saflarının birliğinin gerektiği belirtilerek "dünyanın bütün komünist hareketlerinin tek bir merkeze bağlanması zorunludur" deniliyordu. Türk komünistleri, bütün güçlerin birleşme merkezi ve bütün ezilen insanlığın umudu olarak Rusya Komünist Partisi'ni görmekteydiler.

Kurultay Türkiye'deki ulusal kurtuluş savaşının desteklenmesini oybirliğiyle karar altına aldı. Bununla birlikte, Türk komünistleri, emekçilerin temel sınıfsal çıkarlarını bütün açıklığıyla ortaya koydukları kurultay karar metninde "Türkiye Komünist Partisi, ülkede emperyalizme karşı ulusal kurtuluş savaşının derinleşmesine çaba gösterecek ve bu hareketin desteklenmesinin yanısıra, emekçilerin egemenliğinin kurulmasına çalışacaktır" diyorlardı.

Kurultayca hazırlanan ve emekçilere dağıtılan "Türkiye işçilerine" adlı bildiride de emperyalizme ve sömürücülere karşı bütün yurtseverlerin tek bir cephede birleşmesi zorunluluğu belirtiliyordu.

Sultan iktidarının yıkılması ve cumhuriyetin kurulması; genel, tek dereceli, özgür ve gizli oylu seçim sisteminin getirilmesi; toprak reformu vb. gibi taleplerin yanısıra, kurultay, grev ve toplu sözleşme hakkı, yaşlılık, işsizlik, analık sigortası, haftalık tatil günü gibi somut ekonomik ve siyasal talepler de ileri sürüyordu.

Tarım sorununu görüşen kurultay delegeleri, köylülerin hakkının korunması,

ağa, derebeyi ve tefecinin elinde bulunan toprak, iş hayvanı ve tohum üzerinde denetim kurulması, kanunsuz olarak elde edilmiş zenginliklerin köy emekçilerine parasız olarak dağıtılması için köylerde köylü komiteleri kurulması kararına vardılar.

Türkiye Komünist Partisi ilk kurultayınca bütün Türk komünistlerini birleştiren partinin kurulduğu ilan edildi, Merkez Komitesi ve TKP Teftiş Komisyonu seçildi. Suphi oybirliğiyle parti başkanlığına, İstanbul komünistlerinin yöneticisi Ethem Nejat genel sekreterliğe seçildiler.

Rus Komünist Partisi (Bolşevik) Merkez Komitesi'ne ve Komintern Yürütme Komitesi'ne selam mesajları çoşkuyla kabul edildi. Komintern'e gönderilen mesajda özetle şöyle denilmekteydi:

"Türk komünist örgütlerinin ilk kurultayı, Türk işçi ve köylülerinin örgütlü bir birlik olarak dünya proletarya ailesine girdiğini ve Doğu'da toplumsal devrim için gerçek olanaklarla yeni bir yol açıldığını göstermektedir. III. Enternasyonal'in şanlı sancağı altında olgunlaşan Türk komünist örgütleri, bugün Türkiye sömürülen yığınlarının güçlü partisi olmuştur ve toplumsal devrimin zaferine giden yolda en büyük fedekârlıklara hazırdır."

Kurultay, partinin örgütlenmesi işinde Mustafa Suphi'nin olağanüstü çalışmasını değerlendirerek ona teşekkürlerini bildirdi. Delegelerden birinin konuşması, Suphi'ye gösterilen sevgi ve saygıya tanıklık etmektedir. "Türk işçileri ve onların yöneticileri arasında devrimci ülkülerin yayılmasını ve onların sarsılmazlığını Suphi arkadaşın eylemine borçluyuz. Kanıma göre, Mustafa Suphi, bizim için, Lenin'in Rusya için taşıdığı değeri taşımaktadır."

Bu sözler alkışlarla karşılandı. Ayrıca, devrim düşmanlarının, emekçileri aldatmak için Suphi'nin öldüğü söylentisini yaydıkları da kurultayda belirtildi.

Kurultayın son oturumunda Mustafa Suphi, büyük ilgi uyandıran söylevinde şöyle diyordu:

"Zaman oldu ki, karşımıza çıkan kara fikirli mürteciler, Türkiye'de amele ve rençber sınıfı mevcut olmadığını... söylemekten utanmadılar. Son zamanlarda ise, bilhassa İstanbul, İzmir, Konya, Erzurum, Ankara ve Eskişehir'de vucuda gelen amele ve rençber teşkilatları seslerini yükselterek gösterdiler ki, Türkiye'de amele ve rençber namı altında inkılapçı mühim bir sınıf yaşıyor.

... Türkiye'de komünist teşkilatı olamaz, dediler. Fakat Türkiye'nin muhtelif şehirlerinden gelen komünist vekiller bunun aksini ispat ettiler; Türkiye'de amele ve rençber komünist teşkilatı gittikçe genişliyor ve kuvvet topluyor.

...Memleketimizde her türlü derece ve sınıf ahit ve yalanlarının yerinden oynadığı böyle bir devirde, böyle bir devr-i buhranda işçi halkın mukadderatını kendi eline alarak iş görmesi bir zaruret haline giriyor. Bu işte doğru yolu göstermek vazifesi komünist fırkasının uhdesine düşmektedir. Komünist Fırkası için memlekete musallat olan harici düşmanları kovmak nasıl bir vazifeyse, dahilde halk sırtından geçinen yağmacı tufeyli sınıfları da hazıryiyicilik halinden çıkarıp yumruk altında işletmek de o derece esaslı bir vazifedir. Bu iki cihetin temini iledir ki, Komünist Fırkası mazlum amele ve rençber halka karşı hizmetini ifa etmiş ve ortadan sınıflar farkı kalkarak heyet-i içtimaiye adalet-i hakikiyeye nail olmuş olacaktır."

Türkiye Komünist Partisi'nin I. Kurultay kararları, Türk komünistlerine can kattı, emekçilerin özgürlük ve devrim mücadelesine yeni güçler aşıladı. Türk yurtseverleri, emperyalistlerle savaşta, gözle görülür başarılar kazandılar. Fakat Türkiye burjuva-derebeyi hükümeti, işçi ve köylüler üzerinde baskıyı artırıyor, işçi ve komünist hareketi bölmek ve boğmak için bütün araçlara başvuruyordu. Gericilik aynı zamanda halkın geri kalmış tabakaları arasında din ve milliyetçilik fetişizmi aşılamak için elinden geleni ardına koymuyordu.

Bu koşullarda Suphi yurtta olmayı mutlak bir zorunluluk sayıyordu. Onun bu kararında Mustafa Kemal'in mektubu da, bir ölçüde rol oynamıştı. Mustafa Kemal, Komünist Partisi'nin Büyük Millet Meclisi'ne bir delegasyon göndermesini ve yeni hükümetle devamlı bir bağ kurularak ona "gerçek ve maddi yardımda bulunulmasını" öneriyordu. Bununla birlikte, Türkiye Komünist Partisi'nin etkisinin gelişmesinden adamakıllı çekindiği için Kemal şöyle yazıyordu: "Ulusun birliğini ve direnme gücünü kıracak zamansız ve gereksiz çıkışlardan kaçınılmalıdır."

Burjuva-derebeyi hükümetinin Türkiye'de komünistlere baskı politikası uyguladığını bilen Suphi, yurda dönüşünde kendisini zor deneylerin, kovalama, kovuşturmaların beklediğinin, hapsinin, hatta ölümünün söz konusu olduğunun farkındaydı. Fakat hiçbir şey yiğit devrimcinin ve arkadaşlarının kararını değiştiremedi.

Suphi, Bakü'den, müdahalecilere karşı savaşta doğrudan doğruya yer almaya can atan gönüllüler alayının, Türk komünistlerinin başında yola çıktı. Fakat alay bu sırada yolların kesilmiş olduğu Azerbaycan'dan Türkiye'ye ulaşamadı. O zaman Suphi, aralarında TKP Merkez Komitesi üyeleri Hilmi oğlu Hakkı, Ethem Nejat, Nazmi ve İsmail Çitoğlu'nun bulunduğu en yakın ondört mücadele arkadaşıyla Ankara'ya gitmeye karar verdi.

Komünist grubun Anadolu'ya gelişinin doğuracağı sonuçlar Ankara hükümetini telaşa düşürmüştü.

Doğu Ordusu Komutanı Kâzım Karabekir'e "Suphi'nin Ankara'ya bırakılmaması ve duruma göre davranılması" emri verildi. Azgın gerici Karabekir, amirlerinin gösterdiği hedefi çok iyi anladı. Türk komünistlerinin yoluna akla gelebilecek her türlü engel çıkarıldı. Fakat Suphi ve arkadaşları yollarına devam ettiler. 28 Ocak 1921 akşamı Trabzon'a vardılar. Jandarmalar, onları bekliyordu. Türk komünistlerinin silahları alında, elleri kelepçelendi ve dövüldüler. Daha sonra, önceden hazırlanmış bir motorlu sandala bindirildiler. Sandal açıldıktan biraz sonra kiralık katillerle dolu bir başka sandal denize açıldı. Mustafa Suphi ve kavga arkadaşları, süngülenerek denize atıldılar. Bunu limana dönen sandalların tayfaları anlattılar. Yerli halk, karaya vuran parçalanmış cesetleri gördü.

Büyük devrimci, Türk halkının gururu olan kişi böyle öldü. Fakat Mustafa Suphi'yi öldürmekle düşmanlar, onun hayatını adadığı davayı Mustafa Suphi'nin söylediği gibi yokedemediler. "Ne hapis, ne zindan, ne kan, ne ateş halkı durduramaz. Ulusal kurtuluş ve demokrasi hareketini durduramaz."

Y. N. ROZALİYEV

("Mustafa Suphi ve Yoldaşları", Güncel Yayınlar, 1977 İstanbul, s. 145-159)

BARIŞA BARBAR SALDIRI!

10 Ekim'de Ankara'da yapılmak istenen Barış Mitingi kana bulandı. DİSK, KESK,TMMOB, Türk Tabipler Birliği ve çok sayıda sendika ve meslek örgütü Ankara'da 'Şavaşa İnat Barış Hemen Şimdi! Emek, Barış, Demokrasi Mitingi' düzenleyeceklerdi. Bu mitingin hazırlıkları günler öncesinden başlamıştı. 10 Ekim Ankara mitingine katılım için çağrılar, hazırlıklar yapılıyordu. Barışa ses vermek isteyenler Ankara'da buluşacak ve 'Barış Hemen Şimdi' sloganlarını haykıracaklardı. Faşist Türk devletinin 24 Temmuz'da başlattığı savaşın sonlandırılması talepleri dillendirilecekti. Kuzey Kürdistan/Türkiye'nin birçok ilinden gelecek barış sevdalıları Ankara garında saat 10:00'da toplanacak ve ardından Sıhhiye Meydanı'a doğru yürüyüşe geçeceklerdi.

10 Ekim sabahı Ankara garında binlerce insan toplanmaya başlandı. Saat 10:04'te üç saniye arayla canlı bombalar butona bastı. Barış sevdalıları havaya uçuruldu. Ortalık adeta kan gölüne döndü. Canlarımızın ceset parçaları etrafa saçıldı. Faşist devletin yürüttüğü savaşa karşı çıkanlar ve 'İNADINA BARIŞ' diyenlerin kanları akıtıldı. Bu barbar saldırıda açıklanan resmi verilere göre 97 kişi yaşamını yitirdi. 246 kişi yaralandı. Yaralıların bir bölümü ağır yaralı. Kaybettiklerimiz canlarımızdı.

Bu barbar/terörist saldırıyı yapanlar, savaşın devam etmesinden yana olanlardır. Bu barbar saldırıyı yapanlar, halkların birbiri ile savaşmasını isteyenlerdir. Bu barbar saldırıyı yapanlar, Kürt/Türk çatışmasını ve Suriye'ye benzer bir iç savaşın çıkmasını isteyenlerdir.

Ankara katliamı, 5 Haziran'da Amed'de HDP mitingine yapılan bombalı saldırının ve 20 Temmuz'da Suruç'ta yapılan katliamın devamıdır. Ankara katliamı, halkların kardeşliğini istemeyenlerin eseridir. Bu alçakca saldırı, PKK'nin tek taraflı ateşkes ilan edeceğinin konuşulduğu şartlarda yapılmıştır. Bu alçakca saldırı barışa karşı yapılmıştır. Bu alçakca saldırıyı yapanlar savaşın sürmesinden yanadır. Bu barbar saldırının siyasi sorumluluğu faşist Türk devletine ve AKP hükümetine aittir. 10 Ekim 2015 tarihi Ankara'nın kapkara olduğu bir gündür. Faşist devlet, Ankara'nın orta yerinde patlatılan bombaların siyasi sorumlusudur.

Üzgünüz, öfkeliyiz. Öfkemizi kine, kinimizi mücadeleye dönüştüreceğiz. BARIŞ HEMEN ŞİMDİ demeye devam edeceğiz. BARIŞ HEMEN ŞİMDİ diyenler toprağa düştü. Onların anılarını yaşatacağız, mücadelelerini unutmayacağız, unutturmayacağız. Canlarımızın kanlarını akıtanlar akıttıkları kanda boğulacaklardır. Durmak yok mücadeleye devam.

12 Ekim 2015

İki güncel konuda tavrımız

Türkiye'nin Rus uçağını düşürmesi ve sonrası konusunda:

Sorunun hukuki yanına bakıldığında Türkiye'nin önceden ilan ettiği angajman kuralları çerçevesinde kendi hava sahasını gerçekten ihlal eden bir savaş uçağını vurma hakkı vardır. Daha önce bir Suriye helikopteri ve bir İHA vuruldu. Suriye'de daha önce bir Türk uçağını vurmuştu. Ancak bu kez vurulan Rusya'ya ait bir uçak. Bu NATO kurulduktan bu yana bir NATO ülkesi tarafından vurulup düşürülen ilk Rus uçağı.

Düşürmenin nasıl olduğu konusunda iki ayrı açıklama var:

T.C.' nin açıklaması: Hava sahamız uyarılara rağmen ihlal edildi, vurduk.

Rusya'nın açıklaması: Hava sahası ihlali sözkonusu değil, uyarı vs. de yok.

Hangi açıklamanın doğru olduğunu sınama, kanıtlama durumumuz yok.

Her ikisi de yalan söyleyebilir.

Sonuç Türkiye-Rusya ilişkilerinin bozulması, Suriye'de Rusya'nın daha fazla yerleşmesi, savaşa doğrudan daha çok müdahale için bu olayı kullanması oldu. Suriye'de Rusya ile Türkiye'nin çıkarları karşı karşıya duruyor. Rusya, Türkiye'yi Suriye'nin yeniden yapılanmasında söz sahibi olmaktan çıkarmaya çalışıyor, IŞİD'i vurma adına, daha çok Türkiye'nin desteklediği silahlı güçleri vuruyor. Suriye'deki savaşta Türkiye-Rusya düşman güçler. Rusya uçağının düşürülmesi de bu savaşın bir parçasıdır.

Biz, bütün yabancı güçlerin Suriye'den çekilmesini ve silahların derhal susmasını, Suriye'li bütün güçlerin Suriye'nin geleceği konusunda kendi aralarında anlaşmak için görüşmelere başlamasını talep ederiz. Bugün olan Suriye'nin geleceğinin, Suriye dışındaki güçler tarafından, onlar arasında yapılan pazarlıklarda, sahada sürdürülen temsilci savaşları ile kendi pozisyonlarını güçlendirme yoluyla tayin edilmeye çalışılmasıdır.

Tahir Elçi'nin öldürülmesi:

Onu vuran silahın tetiğine kim basmış olursa olsun, barış hemen şimdi diyen, çatışmalara derhal son verilmesini isteyen, özgürlük ve demokrasi savunucusu bir Kürt aydını somutunda, barış, özgürlük, demokrasi mücadelesine vurulan bir darbe, büyük bir kayıptır.

Onun ölümü ertesinde takınılan tavırlar, Türkiye'de nasıl hastalıklı bir bölünme olduğunun yeni bir kanıtıdır. Daha Tahir Elçi'nin cenazesi yerde iken anti-AKP cephesi için katil belli idi: Bu iş AKP hükümetinin, devletin, en başta da "saray"ın/Erdoğan'ın işi idi. Bu kesindi.

Buna karşı yandaş medya da daha ilk anda katili bulmuştu: PKK!

Her iki taraf ta, döndüre döndüre gösterilen kamera çekimlerini kendi tezinin ispatı olarak kullanıyor, bunların iki tezi de ispatlamadığını, kaza dahil her ihtimalin mümkün olduğunu gösterdiği olgusu, kesin inançlıları ikna etmiyordu. Herkes görmek istediğini görüyordu. Olay yeri inceleme ekiplerinin incelemeleri de kim tarafından açıldığı bilinmeyen kurşun, bomba atışlarıyla engelleniyordu.

BARIŞ BLOKU KONUSUNDA TAVRIMIZ

Bugün Kuzey Kürdistan – Türkiye siyasetinde en önemli talep "Barış, hemen şimdi!", "silahlar sussun" talebidir. Bu talep anda yürüyen savaşın derhal durması, durdurulması talebidir. Bu somut durumdaki, somut bir taleptir. Ancak kapitalist emperyalist sömürü sisteminin proleter dünya devrimiyle gerçekleşecek kalıcı ve gerçek bir barış talebi değildir bu... Bugün gerek Kuzey Kürdistan'da, gerek Türkiye'de işçi, köylü ve emekçi kitlelerin genel talebidir "Barış, hemen şimdi!" talebi. En başta da, şu an yürüyen ve T.C. devletinin PKK'nin silahlı şehir örgütlenmesini çökertmeden ve PKK'yi askeri olarak önemli ölçüde geriletmeksizin bırakmaya hiç niyeti olmadığı görülen ve savaşın esas mağduru olan Kürt halkının talebi bu. Günün görevi böyle bir barışı gerçekleştirmek için büyük bir kitle hareketini yaratmaktır. Bu görevi yerine getirme adına Kuzey Kürdistan – Türkiye'de kurulmuş, içinde 100'ün üzerinde örgütün yer aldığı, bir Barış Bloku vardır. Bu blok içinde bugün devrimci ve reformist sol örgütler yanında, karşı devrimci CHP'nin kimi örgütleri de var. Biz içinde CHP örgütleri, kimi milletvekilleri vb. olsa da, "Barış, hemen şimdi!" temel sloganı altında Barış Bloku içinde yer almayı doğru görüyoruz. Tek şartla: Kendi görüşlerimizin de serbestçe savunulmasının engellenmemesi şartıyla.

Anda Barış Bloku'nda uygulanan bir kural var: Eylemlerde değişik örgütlerin flamaları değil sadece barış bloğu flaması taşınacak. Ancak herkesin kendi yayınını satma, bildirisini dağıtma imkanı var. Biz herkes için geçerli olan tek flama taşınmasını sorun olarak görmüyoruz. Bu bir ortak talebi savunan değişik güçlerin asgari müşterek temelinde ortak hareket etme durumunu dışa yansıtır.

Anda Barış Bloku toplantılar düzenliyor. Biz bu toplantılara düzenli katılıyoruz. Ancak katılım temsilciler düzeyinde de çok düşük oluyor. Burada kimi kararlar alınıyor. Örneğin Kuzey Kürdistan'da durumu tespit etmek için heyet kurulma/gönderilme kararı alınıyor. Bu gibi heyetler içinde yer almak doğrudur.

Bileşim içinde yer alan bir dizi grup bu çalışma imkanlarından yararlanmıyor, toplantılara, heyetlere katılmıyor. Biz elimizden geldiğince, gücümüz oranında düzenli katılıp, imkânlardan yararlanmaya çalışmayı ve destek sunmayı doğru buluyoruz.

Kendi görüşlerimizin yayılması ve imkanlarımızın olduğu ölçüde destek vermek için bu çalışmalara katılmayı sürdürmek doğrudur.

Hükümet adına yapılan açıklamada; Tahir Elçi'nin öldürülmesinin bir suikast veya bir kaza olabileceği, sorunun mutlaka açıklığa kavuşturulacağı, AKP döneminde "faili meçhul" lere izin verilmeyeceği söyleniyordu.

Bizim açımızdan doğru tavır şudur: Tahir Elçi öldürülmüştür. Bu alçakça cinayetin katil(leri) kimse bulunmalı, olay arka planıyla da, bütünüyle açığa çıkarılmalıdır. Bu hükümetin, devletin görevidir. Bunun yapılmaması, bu cinayetin arkasında bizzat devletin kimi güçlerinin olduğu anlamına gelir.

Avusturya'dan "Devrimci Komünist Parti İnşa İnisiyatifi" (IARKP) adlı örgütün 10. Kongremize mesajı

Sevgili kadın ve erkek yoldaşlar,

Biz Avusturya'dan sizin 10. Kongrenize en samimi selamlarımızı gönderiyoruz. Kongrenize geçen dönemde yaşanan sınıf mücadelelerinin değerlendirilmesinde ve Bolşevik Parti'nin sınıf mücadelesi ateşi içinde inşa mücadelesi deneyimlerinizin değerlendirilmesinde başarılar diliyoruz.

Devrimci komünistlerin değişik mücadele cephelerinde, ne Avusturya'da ne de Kuzey Kürdistan/ Türkiye'de, ilerlemelerinin şartları geçen yıllarda hiçbir şekilde iyileşmedi. Çünkü bundan bir kaç on yıl öncesinde bir zamanlar ML olan güçlerin revizyonistleşerek çökmesi ertesinde egemenlerin ideolojik hegemonyası esas olarak kırılamadı, hâlâ sürüyor.

Fakat birçok ülkede yaşanan küçük ya da büyük işçi mücadeleleri bizim işçi sınıfının kapitalist – emperyalist sömürü ve baskı sistemini yıkacak tarihi yeteneğe sahip olduğu konusundaki güvenimizi pekiştiriyor.

Her ülkedeki devrimci komünist güçlerin görevi, parti inşası çerçevesinde, kendiliğinden mücadelelere bunları kapitalist emperyalist sisteme yöneltecek bir yön vermek ve değişik mücadeleleri sistemi yıkacak bir saldırı için birleştirmektir.

Kuzey Kürdistan/Türkiye'deki somut durum, AB'nin bir parçası olarak uluslararası alanda hem bir dizi orta Avrupa devletlerinde en güçlü emperyalist güç olması nedeniyle, hem de göçmenlere karşı emperyalist siyasette saldırgan tavrıyla çok kötü bir rol oynayan emperyalist Avusturya'daki durumdan çok değişiktir. Avusturya'da Türkiye devletinden gelen göçmenler (Yugoslavya'nın birçok küçük devlete parçalanmasından sonra) göçmen işçiler arasında en büyük ve aynı zamanda en sınıf bilinçli kesimi oluşturmaktadır. Bu bizim önümüze, bütün güçsüzlüğümüze rağmen, Türk ve Kürt devrimci örgütler ve güçlerle mümkün olan en sıkı bağlar geliştirme görevi koyuyor.

Biz sizin partinizde en çok şunu beğeniyoruz: Siz Avrupa'nın değişik ülkelerinde her zaman devrimci güçlerle sıkı bağlar kurmaya ve geliştirmeye ve açık eleştiri ve özeleştiri yöntemiyle sınıf mücadelesinin belirleyici sorunlarında uluslararası tartışmayı birlikte ilerletmek için çaba sarf ediyorsunuz.

Kahrolsun Emperyalizm ve Gericilik!

Yaşasın Proleter Enternasyonalizmi!

Proleter devrim için leri!

KARKERÊN HEMÛ WELATAN Û GELÊN BINDEST YEKBÛN

stêrka bolşewîk

WEŞANA VEDORA MARKSÎST-LENÎNÎST (KURDİSTANA BAKUR)

Kuzey Kürdistan'daki savaş derhal sonlandırılmalıdır!

24 Temmuz 2015'te Kuzey Kürdistan'da yeniden savaş başladı. Bu savaşın iki tarafı var. Savaşı kışkırtan ve yeniden başlatan sömürgeci Türk devletidir. Bu savaşta sömürgeci devlet haksız bir konumda bulunmaktadır. Savaşın diğer tarafı ise PKK'dir. PKK, Kürt ulusunun ulusal haklarını savunduğu ölçüde haklı bir konumdadır. PKK, haklı bir konumda olmasına rağmen, o da savaş istemekte ve savaşı yükseltmektedir. Bu savaşın halklara hiçbir yararı yoktur. Bu savaş derhal bitirilmelidir.

Kuzey Kürdistan yangın yerine çevrilmiş durumdadır. Hergün ölüm haberleri geliyor. Burjuva medyası, sömürgeci devletin öldürdüğü insanların sayısını manşetlerine taşıyor. İnsanların ölümlerini pazarlayan bir medya var. Sömürgeci devlet çocukları öldürüyor. Evler basılarak gençler infaz ediliyor. Savaşla ilgisi olmayan siviller öldürülüyor. Öldürülen insanlara, "çatışmada öldüler" süsü veriliyor. Genelkurmay'ın verdiği bilgiler burjuva medyasının manşetlerine taşınıyor. Bu savaşta, din olgusu yine önemli bir rol oynuyor. "Şehit cenazeleri" ırkçılık ve milliyetçiliğin körüklenmesi için kullanılıyor. "Şehit" ailelerine, "şehit" makamının peygamberden sonra gelen "en yüce makam" olduğu palavraları ile aileler avutuluyor! "Şehitlik mertebesi" diye bir makam yok. Ölümler var. Haksız ölümler var. Savaşın acısını çeken Kürt halkı var. Savaş hergün yeni kurbanlar almaya devam ediyor. "Şehitler ölmez, vatan bölünmez" ve "şehit namırın" sloganları ile savaş yükseltiliyor. Bu yükseltilen savaşın ülkelerimizin halklarına hiçbir yararı yoktur. Bu savaş, halkları birbirine düşman etmekte ve birlikte yaşama istemine darbe vurmaktadır.

1984'te, PKK'nin başlattığı savaşın haklı demokratik bir özü vardı. PKK, ezilen ulus adına kimi haklar talep ediyor ve bu hakları elde etmek için savaş yürütüyordu. Bu hakların savaş dışında bir yolla elde edilmesi mümkün değildi. Başlangıçta PKK'nin "Bağımsız, Birleşik, Demokratik Kürdistan" olan hedefi bir kenera bıra-

kıldı. Kürt ulusunun ayrı devlet kurma hakkından vazgeçildi. Bu savaş içerisinde PKK'nin hedefleri değişikliğe uğradı. PKK ve Öcalan hedef olarak; T.C. devletinin toprak bütünlüğü içinde "demokratik özerklik" i ilan etti. Gelinen yerde PKK'nin ileri sürdüğü talepler, faşist T.C. devletini fazla rahatsız etmeyen taleplerdir. Bu yüzden diyoruz ki; PKK'nin bu talepler için savaşmasının bir anlamı kalmamıştır. Elbette PKK'nin Kürt ulusal haklarını savunduğu ölçüde, bu savaşın haklı ve demokratik yönü vardır. Ancak PKK'nin bugünkü programı T.C. devleti içinde çözümü öngören bir programdır. PKK, 2013 Newrozun'da Apo'nun mesajında "silahlı mücadele" devrimin kapandığını söylediği bir programa sahiptir. İstediği özerklik hakları, T.C. ile anlaşarak, yeni bir Anayasa ile güvence altına alınabilecek haklardır. Böyle geri düzeydeki talepler için savaşmanın bir mantığı yoktur. PKK'nin programındaki taleplerin, demokratik mücadele içerisinde elde etme imkanları vardır. Bu yüzden, geri düzeydeki bu talepler için gencecik insanların ölmesine karşı çıkıyoruz. Savaşın derhal sonlandırılmasını talep ediyoruz.

2011'de, savaşın taraftarları savaşı yeniden başlatmıştı. Bu dönemde aynı zamanda Oslo görüşmeleri yapılıyordu. Eylül 2011'de Oslo görüşmeleri basına sızdırıldı. 2012'nin Aralık ayına kadar yüzlerce insan öldü. 2012'nin son günlerinde İmralı ile yeniden görüşmeler başladı. 2,5 yıl çatışmazsızlık dönemi yaşandı. PKK ortaya çıkışından beri en güçlü olduğu bir döneme girmişti. Rojava'daki gelişmeler, Güney Kürdistan'da IŞİD'e karşı yürütülen mücadele, PKK'nin güçlenmesinin nedenlerinden bazıları idi. Artık emperyalist metropollerde, PKK'nin 'terör' örgütü listesinden çıkarılması tartışılıyordu. T.C. devleti, PKK'nin güçlenmesinden oldukça rahatsızdı. T.C. devleti, 24 Temmuz 2015'te, PKK'nin gücünü kırmak için savaşı yeniden başlattı. PKK'de, 24 Temmuz öncesinde savaşa çağrı yapan açıklamalar yaptı. Suruç katliamı ertesinde PKK eylemlere başladı. Yeniden başlayan, başlatılan savaşın sonu yoktur. Tarafların yeniden masaya oturacakları açıktır. Taraflar, 'barış' masasında pazarlık marjını yükseltmek için savaş yürütüyor. T.C. devletinin hedefi, çatışmazsızlık döneminde güçlenen PKK'nin gücünü kırmaktır! PKK, yeni mevziler elde etmek için savaş yürütüyor. Savaş taraftarlarının savundukları siyaset açısından savaşın sürdürülmesi, kurulan pazarlık masasında elini güçlendirmek dışında bir mantığı yoktur.

Bu savaşın sonlanması, ülkelerimizde yaşayan halklar açısından ve savaşın ağır yükünü taşıyan Kürt ulusu açısından olumlu ve gereklidir. Bu savaşın sonlanması, bir bütün olarak sınıf mücadelesi açısından gereklidir. Bu savaşın sürdürülmesi, savaştan nemalananların iktidarının sürmesi demektir. Savaşın sürmesi demek, Kuzey Kürdistan'da ilan edilmemiş olağanüstü halin sürmesi demektir. Savaşın sürmesi demek, kitlesel tutuklamaların sürmesi demektir. Savaşın sürmesi demek, ülkelerimizde "PKK terörüne" karşı mücadele adına her türlü demokratik hakkın ayaklar altına alınması demektir. Savaşın sürmesi demek, faşizmin katmerli bir şekilde sürdürülmesi demektir. Savaşın sürmesi demek, faili meçhul cinayetlerin ve ölümlerin giderek artması demektir. Savaşın sürmesi demek, Türk şovenizmi ve Kürt milliyetçiliğinin daha da güçlenmesi demektir. Savaşın sürmesi demek, halkların birlikte yaşama temellerinin de sarsılması demektir. Halkların çıkarına olmayan bu savaş sonlandırılmalıdır.

Kürt komünistleri olarak diyoruz ki; Kürt sorunun gerçek anlamda çözümü bir devrimi gerektirir. Halklar hapishanesine son vermenin tek yolu demokratik halk devrimidir. Ulusal sorunda temel sorun, ülkelerimizin gerçek anlamda demokratikleştirilmesidir. Kürt ulusunun kendi kaderini özgürce belirlemesi için demokratik bir ortamın yaratılması gerekmektedir. Özgür ve gerçek anlamda demokratik bir ortamın yaratılması bu sistem içerisinde mümkün değildir.Öncelikli hedef zoraki birliğin ortadan kaldırılmasıdır. Ulusların birlikte yaşamasının ön şartı, zoraki birliğin parçalanması ve milliyetler arasında tam hak eşitliğinin sağlanmasıdır. Yaratılan demokratik bir ortam içerisinde, Kürt ulusu nasıl yaşayacağına kendi özgür iradesi ile karar verecektir. Biz Kürt komünistleri olarak; özgür ve eşit ulusların sıkı bir birliğinden yanayız. Ama istediğimiz zoraki bir birlik değildir. Birlikte yaşamanın ön şartı, ayrılma özgürlüğünün tanınmasıdır. Ayrılma özgürlüğünün tanınması, Kürt ulusunun kendi kaderini belirlemesi ve nasıl yaşayacağına kendisinin karar vermesi anlamına gelir. Biz, Kürt sorununda gerçek ve kalıcı bir çözümün nasıl olması gerektiğini anlatıyoruz. Bu söylediklerimiz, T.C. sistemi içerisinde Kürtlerin demokratik hakları için mücadele edilmeyeceği anlamına gelmez. Biz, gerçek çözümden ve kalıcı barıştan yanayız. Bu yüzden halklar hapishanesine son vermenin yolu faşist T.C. devletinin yıkılmasına bağlıdır. Görev, demokratik halk devrimi için mücadeledir. Görev, Kuzey Kürdistan'da Bolşevik Parti'nin inşa edilmesidir. Görev, sistem içerisinde çözümler üretmek yerine, devrim mücadelesine sarılma zamanıdır.

31 Ağustos 2015

BOLŞEVİK devrim

HDP'ye Yönelik Saldırılar Devam Ediyor! HDP'ye Yönelen Faşist, Irkçı Saldırıları Kınıyoruz!

Faşist T.C. devletinin 24 Temmuz 2015'te, Kuzey Kürdistan'da başlattığı savaş devam ediyor. HDP binaları basılıp talan ediliyor. HDP Genel Merkezi ve birçok şehirdeki HDP büroları ateşe verildi.Tabelalar indirilip yerine T.C. bayrakları asıldı. İstiklal marşı eşliğinde tehditler savruldu. Mevsimlik işçiler linç edildi. İstanbul Kağıthane'de, telefonda Kürtçe konuşuyor diye bir genç öldürüldü. Sahipleri Kürt diye işyerleri yakıldı. Ankara Beypazarı'nda tarım işçilerinin oturduğu Zafer Mahallesi'nde bazı işyerlerine ve araçlara saldırılar düzenlendi. Ankara/Polatlı'da, "Polatlı Postası" adlı yerel gazete, mevsimlik için ilçede bulunan Kürtler'e hitaben "bu şehri terk edin" manşetiyle çıktı. Muğla'nın Seydikemer ilçesinde peşmerge kıyafeti giyip sosyal medyada paylaştığı öne sürülen bir kişi linç edilmek istendi. Bu kişi dövülüp zorla Atatürk büstü öptürüldü. Antalya'da ülkücü olduğu sonradan ortaya çıkan bir kişi, "Kürte benziyor" diye başka ülkücüler tarafından dövüldü. İstanbul'dan Kuzey Kürdistan'a yolcu taşıyan otobüsler batı illerinde ırkçı saldırılara uğradı. Firmalar, çareyi kontak kapatmakta buldu.

RTE ve egemen sınıfların tüm sözcüleri HDP'yi hedef gösteriyor. Mesajı alan ırkçılar, faşistler ve tüm gericiler harekete geçiyor! Faşist devletin kolluk güçleri, HDP'ye yönelen saldırıları seyrediyor. İstanbul/Aksaray'da, faşist polis talan edilmiş HDP binasına bayrak asıyor! Kolluk güçlerininin saldırganlara müdahale etmediği hatta saldırıları yönlendirdiği görülüyor. Kolluk güçleri, saldırıya uğrayan HDP bürolarına destek için gelenlere, faşist saldırılara direnenlere saldırıyor. Faşist devletin sözcüleri güya HDP'ye yönelen saldırıları kınıyor! 'Kınama'nın peşinden amalar eklenerek HDP hedef tahtasına konuluyor! Faşist devlet, taşları bağlayarak itleri ortalığa salmıştır. Faşist devlet, HDP'yi, HDP'lileri, HDP'ye oy verenleri, Kürtleri, batıdaki Kürt mahallelerini, Kürt işçileri, Kuzey Kürdistan'da Kürt siyasal hareketinin güçlü olduğu illeri, ilçeleri hedef alıyor. Sokağa çıkma yasakları ilan edilerek katliamlar gerçekleştiriliyor. Kurt başı işareti yapan faşist bozkurtlar, tek parmakları havada tekbir getirenler, dört parmaklarıyla rabia işareti yapanlar HDP'ye saldırıyor. Bu yazı yazıldığı saatlerde saldırılan, yakıp yıkılan HDP binası sayısı 308'di. Esmer olduğu, zafer işareti yaptığı, yerel giysiyle fotoğraf çektirdiği, telefonda Kürtçe konuştuğu, ya da sadece HDP'li ol-

duğu için linç girişimlerine hedef olanlar, ana akım medyanın büyük bölümü tarafından da görmezden geliniyor.

Cizre'de sokağa çıkma yasağı konuldu. 6 milyon oy almış HDP'nin vekilleri, iki bakanı, belediye başkanları Cizre'ye gitmeye çalışıyor. Milletvekilleri, giriş çıkışların yasaklandığı, sürekli çocuk, yaşlı her yaştan ölümlerin olduğu, insanların cenazelerini gömemediği, hastalarını hastanelere götüremediği, ilaçlarını alamadığı, elektriğin, suyun kesik olduğu, salgın hastalıkların başladığı Cizre'ye gitmeye çalışıyor. Sokağa çıkma yasağının hemen ardından sosyal medyaya Cizre'de katledilen sivillerin resimleri düşmeye başladı. Önce 19 yaşındaki Sait Çağdavul öldürüldü. 35 günlük bebek olan Muhammed Tahir Yaramış hastaneye götürülmesine izin verilmediği için öldü. Faşist devlet, Cizrelilerin ölülerini gömmesine bile izin vermiyor. Cudi mahallesinde, 10 yaşındaki Cemile Çağırga öldürüldü. Cemile, devletin kurşunlarına evinde yakalanmıştı. Ölü bedenlerin gömülmesine izin vermiyor devlet. Cemile'nin cansız bedeninin buzluktaki görüntüsü sosyal medyaya yansıyor. Devlet, cansız bedenlere bile tahammül edemiyor.

Kuzey Kürdistan/Türkiye'de ırkçılığın, şövenizmin, milliyetçiliğin körüklendiği, azdırıldığı bir dönemden geçiyoruz. Hakim sınıf sözcülerinin "Türkiye'nin demokratik sosyal bir hukuk devleti" olduğu şeklindeki gevezelikleri azdırılan ırkçı ve şoven saldırıların üzerini kapamaya yetmiyor. Son bir ayda yaşanan gelişmeler çok açık bir biçimde faşist T.C. devletinin muhalif olan insanlar ve kurumlar üzerinde baskı ve şiddet uygulamakta, ağzı salyalı faşist güruhları koruyup kollamakta devam ettiğini göstermektedir.

Faşist Türk devleti, bilinçli bir şekilde ırkçılık ve şövenizm ile kitleleri burjuvazinin peşine takmaya çalışıyor! Çeşitli ulus ve milliyetlerden işçiler ve emekçiler arasında düşmanlık tohumları ekiliyor. İşçiler, emekçiler daha fazla bölünüp parçalanıyor. İşçi sınıfı kendi sorun ve taleplerinden uzaklaştırılıyor. Irkçılık ve şövenizmin geliştirilmesi ile işçi ve emekçiler kendi öznel sorunlarından uzaklaştırılmakta, hakim sınıfların iktidar dalaşlarında kullanılan birer araç haline dönüştürülmeye çalışılmaktadır. Irkçılığa ve şövenizmin azdırılmasına, çeşitli ulus ve milliyetlerden işçilerin, emekçilerin birbirlerine düşürülmesi çabalarına karşı mücadele etme görevi omuzlarımızdadır. Özellikle Türk işçi ve emekçilerini yaratılmak istenen provakasyonlara karşı uyanık olmaya çağırıyoruz. Ulusal kökeni ne olursa olsun diğer ulus ve milliyetlerden işçi ve emekçilerin kendi sınıf kardeşleri olduğu düşüncesi Türk işçi ve emekçileri arasında yaymak, halklar arasında, çeşitli ulus ve milliyetlerden işçi ve emekçiler arasında birliği, dayanışmayı yükseltmek görevdir. Kitleleri halkların kardeşliği düşüncesi temelinde; saldırıların, provakasyonların planlayıcısı, uygulayıcısı faşist devletin yıkılması düşüncesi temelinde, faşizme karşı devrim mücadelesi temelinde seferber etmeli, örgütlemeli ve mücadeleye katmalıyız. Çünkü bu sömürü sisteminden, bu faşist devletten kurtuluşun başka çaresi yoktur. Kışkırtılan, azdırılan ırkçılığa ve şövenizme karşı HDP'nin yanındayız. HDP'ye yönelen tüm ırkçı saldırıları kınıyoruz.

HDP ile birlikte bugün: İnadına barış, inadına kardeşlik diyoruz!

10 Eylül 2015

PARTİ PROPAGANDASINDAN

Bu bölümde geçen sayımızdan bu yana Kuzey Kürdistan-Türkiye'de çeşitli bölgelerdeki parti çalışmalarında ortaya çıkarılan bildiri ve kuşlamalardan örnekler yayınlıyoruz.

1 MAYIS DÜNYA İŞÇİ SINIFININ BİRLİK, DAYANIŞMA, MÜCADELE GÜNÜNDE HALK DEMOKRASİSİ VE SOSYALİZM İÇİN MÜCADELEDE SESİMİZİ YÜKSELTELİM!

Çeşitli milliyetlerden işçiler, emekçiler, ezilen halklar, tüm ezilenler…

2015 yılında 1 Mayıs'a Dünya'da ve KK/T de sömürücü, soyguncu sınıfların iktidarlarının hüküm sürdüğü bir ortamda giriyoruz. Başta işçi sınıfı olmak üzere ezilen yığınlar açısından köklü bir değişiklik yok. Emperyalist, kapitalist, gerici barbarlık her yerde hüküm sürmektedir. Dün olduğu gibi bugünde ezilen milyonlar, nüfusun ezici bölümü açısından yaşantılarında köklü bir değişiklik söz konusu değildir. Bir çok ülkede ezilen geniş halk yığınları açlıkla karşı karşıya. Bu katlanılamaz durum yetmezmiş gibi bir dizi ülkede ezilenler, halklar çeşitli gerekçelerle emperyalist güçlerin desteğinde ülke hakim sınıfları tarafından birbirine düşman edilmekte, din adına, milliyetçilik adına insanlar katledilmektedir. Binlerce insan katliamlardan ve iç savaşlardan kaçıp kurtulmak, başka ülkelere kaçmak için yola koyulduğu "umut yolculuğu"nda hayatını kaybetmektedir. Akdeniz "umut yolculuğu"na çıkan insanların cesetleri ile doludur.

İşçiler, ezilenler açısından hayat yaşanmaz durumdadır. Toplumda zenginliğe zenginlik katanların yaşam düzeyi çok alt düzeyde seyretmektedir. Birçok halde işçi ve emekçi çalışmadığı gün aç kalma, evsiz kalma, sokakta kalma tehlikesi ile karşı karşıyadır. Bu durum egemenleri rahatsız etmiyor. Egemenler karına daha fazla kar katma peşindeler.

Emperyalist, kapitalist baskı sömürü düzenine son vermek, köklü olarak bütün temel sorunlarımızın çözümünün tek yoludur. Kuzey Kürdistan/Türkiye'de de işçi sınıfının, köylülüğün, küçük esnafın ve tüm emekçiler üzerinde, Türk olmayan halklar üzerinde baskılar devam etmekte, hakları gasp edilmiştir.

Bu 1 Mayıs, Ermeni soykırımının uygulandığı 1915 yılının 100. yılına denk düşmektedir. Bu topraklarda 1 milyonun üzerinde Ermeni, Süryani soykırımdan geçirilmiştir. Bu topraklarda yaşayan çeşitli milliyetlerden işçilerin, tüm ezilenlerin ermeni soykırımını lanetlemeleri, soykırımdan kaynaklanan hakların ermeni halkına verilmesi, ermeni halkının Batı Ermenistan'a dönme, yerleşme ve evet ayrılma hakkını savunmaları enternasyonal görevidir. TC devletinin tarihi Türk ve Müslüman olmayanlara karşı

soykırım, katliam, sürgün, baskı, asimilasyon, Türkleştirme tarihidir.

Bu topraklarda baskısız, sömürüsüz bir yaşam için, tüm milliyetlerin eşit hakka sahip olduğu bir düzen olan demokratik halk iktidarının kurulması için örgütlenelim, mücadele edelim! İşçi sınıfı, köylüler, tüm emekçiler ve ezilen halklar üzerinde bugün de bir dizi baskı uygulanmaktadır. Geniş halk yığınları olması gereken bir çok demokratik, ekonomik haktan yoksun yaşamaktadır. İşçiler, emekçiler, kadınlar, gençler, öğrenciler, ezilen halklar vb. açısından bu kapitalist sistemin onlara vereceği fazla bir şey yoktur, vermeyecektir. Ezilen geniş halk yığınları bugün de demokratik ve ekonomik hakların genişletilmesi, düzeltilmesi için mücadele ederken; gerçek çözümün ancak bu kapitalist düzenin kökten yıkılması ile sağlanacağını bilmelidir. Bu kapitalist düzen işçi sınıfı önderliğinde devrimle yıkılmalı, yerine işçi sınıfı önderliğinde tüm ezilenlerin ve halkların düzeni Demokratik Halk İktidarı kurulmalı ve Sosyalizmin inşasına geçilmelidir.

KAPİTALİST SÖMÜRÜ, BASKI, TALAN DÜZENİNİ YIKMAK İÇİN; ÖRGÜTLENMEYE, BİRLEŞMEYE, DAYANIŞMAYA, MÜCADELEYE!

1915-2015: ERMENİ SOYKIRIMININ 100. YILINDA, SOYKIRIMI LANETLİYORUZ! SOYKIRIM SORUMLULARI HESAP VERMELİDİR! GEÇMİŞİMİZLE YÜZLEŞMELİYİZ! HEPİMİZ ERMENİYİZ!

EZİLEN ULUSLARA AYRI DEVLET KURMA HAKKI, EZİLEN MİLLİYETLERE TAM EŞİTLİK!

BÜTÜN ÜLKELERİN İŞÇİLERİ VE EZİLEN HALKLAR, BİRLEŞİNİZ!

DEMOKRATİK HALK DEVRİMİ VE SOSYALİZM İÇİN, İLERİ!

BOLŞEVİK PARTİ
Nisan 2015

FAŞİST TC TARAFINDAN
KATLEDİLİŞİNİN 42. YILINDA
KOMÜNİST ÖNDER
İBRAHİM KAYPAKKAYA
BOLŞEVİK
MÜCADELEMİZDE YAŞIYOR!

YA BARBARLIK YA SOSYALİZM!

BOLŞEVİK PARTİ

KAPİTALİST SÖMÜRÜ, BASKI, TALAN DÜZENİNİ YIKMAK İÇİN; ÖRGÜTLENMEYE, BİRLEŞMEYE, DAYANIŞMAYA MÜCADELEYE!

YA BARBARLIK, YA SOSYALİZM!

BOLŞEVİK PARTİ

1915-2015: ERMENİ SOYKIRIMININ 100. YILINDA SOYKIRIMI LANETLİYORUZ!

SOYKIRIM SORUMLULARI HESAP VERMELİDİR!

GEÇMİŞİMİZLE YÜZLEŞMELİYİZ!

HEPİMİZ ERMENİYİZ!

BOLŞEVİK PARTİ

FAŞİST TC TARAFINDAN KATLEDİLİŞİNİN 42. YILINDA KOMÜNİST ÖNDER
İBRAHİM KAYPAKKAYA
BOLŞEVİK MÜCADELEMİZDE YAŞIYOR!

BOLŞEVİK PARTİ

EZİLEN ULUSLARA AYRI DEVLET KURMA HAKKI, EZİLEN MİLLİYETLERE TAM EŞİTLİK!

BÜTÜN ÜLKELERİN İŞÇİLERİ VE EZİLEN HALKLAR, BİRLEŞİNİZ!

DEMOKRATİK HALK DEVRİMİ VE SOSYALİZM İÇİN, İLERİ!

BOLŞEVİK PARTİ

PİRSÛS KATLİAMINI LANETLİYORUZ! KATLİAMIN GERÇEK HESABI İŞÇİ SINIFI ÖNDERLİĞİNDE EZİLEN HALKLARIN DEVRİMİ İLE SORULACAKTIR!

20 Temmuz 2015 günü Pirsûs kana bulandı. SGDF'lilerin basın açıklaması yapması esnasında, bir "canlı bomba" barbarca patlatıldı. Bu vahşi, barbar saldırı sonucunda 31 devrimci kadın erken katledildi, yüzün üzerinde ise yaralı var. Bu saldırı kimden gelirse gelsin lanetliyoruz! Hesabı mutlaka sorulacaktır! Katledilen devrimciler unutulmayacak, devrim mücadelesinde yaşatılacaklar!

Pirsûs'ta katledilenler, saldırıya uğrayanlar aylardır Kobanê'ye destek için çalışıyorlardı: "Beraber savunduk, Beraber inşa ediyoruz!" şiarı ile Kobanê'ye gideceklerdi. Kobanê'de barbar IŞİD saldırıları sonucu harabeye dönmüş, yıkıma uğramış Kobanê'nin inşasına katkı vermek, halkı ile dayanışmaya girmekti. Çocuklara oyuncak götürmek, çocuk parkı inşa etmek, inşaat çalışmalarına katılmak sağlıkta destek vermek, hatıra ormanı kurmak, tiyatro-müzik gösterileri sunmak, savaş müzesi kurmak, kütüphane açmak vb. için çalışmalar yürütmekti.

Bütün amaçları Kobanê halkları ile dayanışma, destek verme olan bu devrimciler vahşice, barbarca önceden planlanmış çok büyük tesirli "canlı bomba" patlatılarak 31 devrimci kadın erkek katledildi, yüzden fazlası yaralandı.

Bu gibi katliam saldırılarının örnekleri TC devletinin tarihinde fazlasıyla vardır ve Pirsûs katliamı da son olmayacaktır! Emperyalist, kapitalist sistem varlığını korudukça, bu sistem yıkılıp tarihin çöplüğüne atılmadıkça, işçi sınıfına, ezilen halklara, tüm emekçilere ve onların örgütlü gücüne karşı barbarca saldırı ve katliamlar olacaktır. Çözüm; işçi sınıfı önderliğinde tüm ezilenlerin örgütlenmesi, kapitalist sistemi devrimle yıkması, yerine işçi-köylü halk iktidarını kurmasıdır!

Faşist TC devleti ve AKP hükümeti hesap vermelidir!
Katliamın tüm sorumlularından hesap sorulacaktır!

BOLŞEVİK PARTİ

KOBANÊ HALKLARI İLE DAYANIŞMAYA GİTMEK İSTEYENLERDEN 31 KADIN ERKEK DEVRİMCİ HUNHARCA KATLEDİLDİ! KATİLLERDEN HESABI DEVRİMLE SORULACAKTIR!

BOLŞEVİK PARTİ

SGDF TARAFINDAN ÖRGÜTLENEN; "BERABER SAVUNDUK, BERABER İNŞA EDİYORUZ" ŞİARI İLE KOBANÊ'YE GİDECEKLERE BARBARCA SALDIRI VE KATLİAMI LANETLİYORUZ!

BOLŞEVİK PARTİ

ERMENİ SOYKIRIMI; DERSİM, KOÇGİRİ, AĞRI, ZİLAN...; GEZİ, MARAŞ, ÇORUM, SİVAS…; 1 MAYIS, ROBOSKİ…; PİRSÛS.. KATLİAMLARININ GERÇEK SORUMLUSU FAŞİST TC DEVLETİDİR!
HESABI DEVRİMLE SORULACAK!

BOLŞEVİK PARTİ

PİRSÛS KATLİAMI İLK DEĞİL, SON OLMAYACAK!
FAŞİST TC DEVLETİNİN TARİHİNDE BENZER KATLİAMLARIN SAYISI ÇOK FAZLA!
TÜM KATLİAMLARIN HESABI SORULACAKTIR!

BOLŞEVİK PARTİ

PİRSÛS'TA KATLİAM: 31 DEVRİMCİ KATLEDİLDİ, 100'ÜN ÜSTÜNDE YARALI.
KATLİAMIN GERÇEK HESABI İŞÇİ SINIFI ÖNDERLİĞİNDE EZİLEN HALKLARIN DEVRİMİ İLE SORULACAKTIR!

BOLŞEVİK PARTİ

FAŞİST TC DEVLETİNİN, AKP HÜKÜMETİNİN KATLİAMDA SORUMLULUĞU VAR: HESAP VERMELİDİR!
KATLİAMIN HESABINI HALKLAR SORACAKTIR!

BOLŞEVİK PARTİ

Bugün ülkelerimizde ve dünyada sosyalizme-komünizme sahip çıkmak, onun için mücadele etmek, Bolşevik Partimize ve bütün dünyada Bolşevik Parti inisiyatiflerine sahip çıkmakla onların çevresinde ve saflarında örgütlenmekle, partili örgütlü mücadeleyle olur. Bütün gelişmelerin gösterdiği bir gerçek vardır: İşçi sınıfı ve emekçiler komünist bir önderlik altında birleşmedikçe, kazanımlar kalıcı olamaz. Sömürü sisteminin devrimlerle yıkılması, demokratik ve sosyalist toplumların yaratılması mümkün olamaz. Bayrağında "Herkes yeteneği ölçüsünde/Herkese katkısı ölçüsünde " yazan sosyalist toplum üzerinden, bayrağında "Herkes yeteneği ölçüsünde/Herkese ihtiyacı ölçüsünde" yazan komünist topluma doğru yürünmesi mümkün olamaz. Komünizme sempati duyan herkesin görevi bu yüzden bolşevik saflarda örgütlenmek, bolşevik saflarda mücadele etmektir. Bolşevik Partimizin inşasını, gerçek sınıf mücadelesinin ateşi içinde, derinleştirmektir günün görevi. 10. Kongremiz "Görev başına!" diyor.

(Bolşevik Parti 10. Kongre Bildirisinden)

BOLŞEVİK PARTİZAN